

Udskrift af samråd AT og AU med Udlændinge og integrationsministeren afholdt den 1. juni 2017 (jf. UUI alm. del – Samråd AT og AU, 2016/17)

Formand Martin Henriksen: Vi byder velkommen til åbent samråd i Udlændinge- og Integrationsudvalget, og først siger vi velkommen til ministeren, til embedsfolk og til medlemmerne af udvalgene og selvfølgelig også til seerne og til tilhørerne – også til pressen. Hvis det er, man ønsker at tage billeder, det kan selvfølgelig være fuldt forståeligt, så må man godt sådan holde sig nogenlunde i ro under samrådet, så man sidder på den plads, man sidder nu. Hvis man lister lidt rundt, så går det nok. Men i udgangspunktet må man godt holde sig nogenlunde i ro.

Vi behandler i dag samrådsspørgsmål, der begge omhandler ministerens instruks om at adskille mindreårige gifte asylansøgere, såkaldte barnebrude, ved indkvartering – alt efter temperament. Der er i forbindelse med samrådet stillet 11 skriftlige spørgsmål, som ministeren har besvaret. Og samrådsspørgsmålene stiller Johanne Schmidt-Nielsen, Josephine Fock og Sofie Carsten Nielsen. Og jeg kan forstå, at Johanne Schmidt-Nielsen gerne vil motivere på vegne af spørgerne.

Værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Tak for det. Og tak til ministeren for at komme.

Det her samråd, det handler om ministeransvar. Det handler ikke om adskillelse af mindreårige asylansøgere, der er indkvarteret med en voksen ægtefælle.

Vi kender ministerens holdning til dét spørgsmål. Og i øvrigt er det sådan, at samtlige medlemmer af Folketinget, mig bekendt, naturligvis mener, at der skal slås hårdt ned, hvis mindreårige tvinges ind i forhold, som de ikke ønsker at være i.

Men dét, som vi gerne vil tale om i dag, det er jo, om vi har en minister – der, som øverste forvaltningschef og ansvarlig for sit ressortområde, bevidst har udstedt en ulovlig instruks. Og i den forbindelse vil jeg gerne minde om, hvad der står i ministeransvarlighedslovens paragraf 5, og jeg citerer: ”En minister straffes, hvis han forsætligt eller af grov uagtsomhed tilsidesætter de pligter, der påhviler ham efter grundloven eller lovgivningen i øvrigt, eller efter hans stillings beskaffenhed”. ”En minister straffes også, hvis han eller hun ...”, og nu er det paragraffen stk. 2, og jeg citerer: ”... giver Folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under Folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for Tingets bedømmelse af sagen”, citat slut. Med andre ord: En minister skal holde loven, og hun må ikke lyve for Folketinget eller give Folketinget vildledende oplysninger. Så der er to hovedspørgsmål i den her sag. For det første: Har ministeren givet en instruks, selvom hun godt vidste, at det var ulovligt? Og for det andet: Har ministeren bevidst vildledt Folketinget i skriftlige svar og under besvarelse af tidligere samrådsspørgsmål?

Vi ser meget frem til at få belyst de to spørgsmål.

Formand Martin Henriksen: Tak til Johanne Schmidt-Nielsen, så er det ministeren for besvarelse.

Værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, tak for det.

Der har været sagt og skrevet meget om forløbet op til min instruks af 10. februar 2016 om adskilt indkvartering af mindreårige gifte eller samlevende asylansøgere.

Jeg vil i dag redegøre for det forløb, der førte frem til, at min instruks blev udsendt den 10. februar.

Jeg vil besvare de to samrådsspørgsmål samlet.

Som man måske husker, var der i slutningen af januar 2016 i medierne oplysninger om, at der også på de danske asylcentre – ligesom i Sverige – fandtes barnebrude, der var indkvarteret med deres ældre ægtefælle.

Jeg må ærligt sige, at jeg blev oprigtigt trist og bestyrtet over oplysningerne. Det er imod alt, hvad jeg står for: Unge kvinder skal have frihed til at leve deres liv, som de ønsker og vælge den ægtefælle, de ønsker. Min første reaktion var, at i Danmark bestemmer kvinder og mænd over deres eget liv.

Dét ønskede jeg klart og tydeligt at markere. For den samme valgfrihed gælder jo ikke nødvendigvis i det land, de kommer fra.

Jeg var derfor også meget optaget af at sikre, at indkvarteringen i asylsystemet, som jeg i sidste ende har ansvaret for, ikke bidrager til at fastholde en mindreårig i et ægteskab eller samliv, som den unge ikke selv ønsker.

Jeg ville for alt i verden undgå, at myndigheder, som jeg er ansvarlig for, bidrager til at fastholde unge kvinder i et ufrivilligt ægteskab i den tid, hvor parterne opholder sig i asylsystemet.

Min holdning var, at jeg i sidste ende havde ansvaret for og så at sige trådte i forældrenes sted over for de her piger, lidt som skoleforstanderen, når unge er på efterskole.

Og derfor var jeg optaget af at sikre, at vi ikke risikerede at stå i en situation, hvor danske myndigheder uforvarende kan komme til at bidrage til at udhule kvinders selvbestemmelse.

Mit mål var at beskytte de her piger alt det, vi kunne, og at sikre de unge en form for ”pusterum” ved ankomsten til Danmark, hvor de kan få lejlighed til at overveje deres situation og tage stilling til, om ægteskabet eller samlivet faktisk er frivilligt.

Og pusterummet skulle sikre, at valget blevet taget under indtryk af, at nu er de her i Danmark, og her gælder vores normer og rettigheder ved separation eller skilsmisse.

Min klare holdning var derfor, at mindreårige asylansøgere skulle indkvarteres adskilt fra deres eventuelle ægtefælle eller samlever.

Og det er stadig min holdning i dag.

Som jeg har tilkendegivet ved flere lejligheder, har sagen om indkvarteringen af barnebrude været genstand for mange drøftelser i ministeriet.

Ministeriets overvejelser tog afsæt i flere hensyn:

- På den ene side skulle indkvarteringsordningen varetage hensynet til barnets tarv – i denne sammenhæng hensynet til den mindreårige ægtefælle eller samlever – og til beskyttelsen af de retlige normer for samlivsforhold, som gælder i Danmark
- På den anden side skulle indkvarteringsordningen ikke gøre usaglige eller uforholdsmæssige indgreb i familielivet, ligesom ordningen også skulle varetage hensynet til barnets tarv i forhold til parrets eventuelle børn.

Overvejelserne tog endvidere afsæt i, at der er overladt udlændingemyndighederne relativt vide rammer i forbindelse med indkvarteringen af asylansøgere.

Sagt på en anden måde var der hensyn til både familielivet og til barnets tarv, og det stod over for det ønske, jeg havde om at beskytte pigerne, så de kunne få et pusterum og plads til at vælge selv.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg internt i ministeriet meget klart gav udtryk for, at jeg ønskede en så restriktiv linje som overhovedet muligt. Jeg ønskede, at alle par blev skilt ad og indkvarteret så langt fra hinanden som muligt, ja gerne med den ene i Gedser, og den anden i Skagen.

Det affødte en del diskussion om, hvor langt man kunne gå.

Vurderingen i ministeriet var, at der i et antal tilfælde under særlige omstændigheder skulle gøres undtagelse til en separat indkvartering. Det skyldes hensynet til vores internationale forpligtelser.

Og det var derfor en forudsætning, at Udlændingestyrelsen skulle administrere ordningen i overensstemmelse med dansk ret, herunder vores internationale forpligtelser.

Dette fremgik af de udkast til pressemeddelelser, som jeg fik forelagt, og som indeholdt et forbehold, og af de drøftelser om den generelle indkvarteringsordning, som fandt sted med ministeriets jurister.

Et af udvalgs spørgsmålene stillet forud for dagens samråd går på, om jeg vil udlevere en intern e-mail af 9. februar 2016, som er omtalt i Politiken.

Af principielle grunde vil jeg ikke udlevere de interne e-mails, der sendes den 9. februar 2016 i denne sag. Det skyldes hensynet til ministeriets interne beslutningsproces.

Det er fast praksis og en del af rammerne for den måde, en regering arbejder på – det gælder for både tidligere regeringer, den nuværende og for fremtidige. Som regering har man brug for at have et fortroligt rum for meningsdannelse og politikudvikling.

Og så vil jeg gerne sige, sådan helt principielt, at det kan jo ikke være sådan, at fordi en avis skriver nogle forkerte ting, så skal man som ministerier og myndigheder forpligtes til at lægge alle mulige ting frem. Politikens chefredaktør har i presseløgen på TV2 News sidste søndag jo indrømmet, at Politikens dækning af den her jo nu meget berømte mail alene baserer sig på de rene gætterier, og at ingen på Politiken har set eller læst denne mail.

Jeg tror faktisk, det var Jakob Engel-Schmidt, der beskrev det sådan, at det var et medieetisk trafikuheld i slowmotion. Jeg vil bare sige, at Politiken jo altså selv må stå på mål for deres dækning af den her sag, og det må de jo så gøre i fremtiden. Men altså det kan ikke være sådan, at et medie kan pålægge nogen selv at skulle fremlægge ting, der afgør ens uskyld. Sådan kan det ikke være.

Men det er for mig at se også uinteressant, i og med at jeg i dag klart redegør for den rådgivning, som jeg fik af ministeriet.

Jeg har i øvrigt flere gange i løbet af 2016 oplyst Folketinget om ordningen, og at der skal gøres undtagelser. Det skete bl.a. på et samråd den 15. marts 2016. Som ét eksempel nævnte jeg i mit svar det tilfælde, at et par er blevet gift i Danmark med det, man før i tiden kaldte et kongebrev.

Og jeg har også orienteret ombudsmanden om denne forudsætning. Det skete første gang ved ministeriets brev af 4. maj 2016 til ombudsmanden. Det indgår også i ombudsmandens redegørelse.

Det vil jeg vende tilbage til.

Det forhold, at der i visse situationer vil skulle gøres undtagelse, havde jeg ærligt talt gerne set var anderledes.

På den baggrund var det afgørende for mig, at den pressemeddelelse, som jeg udsendte i februar sidste år, indeholdt en klar politisk tilkendegivelse fra mig om den generelle, fremtidige indkvarteringsordning.

Jeg har det nu engang bedst med at sige tingene lige ud.

Derfor valgte jeg at beskrive den generelle indkvarteringsordning i pressemeddelelsen, så det politiske signal til omverdenen stod helt klart.

Da pressemeddelelsen blev udsendt, var den således en politisk tilkendegivelse. Som tidligere oplyst var det mig selv, der ændrede pressemeddelelsen. Det er der i sig selv intet odiøst i. Jeg ændrer en masse pressemeddelelser.

Og som jeg tidligere har oplyst, var det også mig selv, som tog forbeholdet ud af pressemeddelelsen. Det gjorde jeg, fordi jeg ønskede at give et klart og tydeligt politisk budskab, og fordi jeg ønskede at sende et klart budskab til de unge piger på asylcentre og til de kræfter, som fastholder de unge piger i en kultur uden selvbestemmelse.

Det er vigtigt at holde sig for øje, hvad det konkret er, ombudsmanden vurderer som ulovligt. Nemlig den kategoriske og undtagelsesfrie ordlyd af min pressemeddelelse.

Når pressemeddelelsen efterfølgende fik karakter af en instruks, skyldes det, at der ikke i umiddelbar forlængelse af pressemeddelelsen blev sendt en egentlig skriftlig instruks til Udlændingestyrelsen, som beskrev de undtagelser, der skulle gøres.

Det vil også sige, at på det tidspunkt, hvor vi sad og arbejdede med pressemeddelelsen, har dokumentet ikke haft karakter af en instruks.

Derfor blev der heller ikke foretaget en juridisk vurdering af, om pressemeddelelsen efter sin ordlyd ville være ulovlig, hvis den efterfølgende skulle læses som en instruks over for Udlændingestyrelsen.

Sådan en vurdering lå der altså ikke på mit bord.

Og derfor har jeg ikke forud for udsendelsen af pressemeddelelsen drøftet med mine embedsmænd, om selve det, at jeg udsendte en pressemeddelelse, der indeholdt min politiske tilkendegivelse, ville være ulovligt, når jeg tog undtagelsen ud af ordlyden.

Rådgivningen af mig fra mine embedsmænd gik alene på, at der i indkvarteringsordningen skulle være en undtagelsesmulighed i særlige tilfælde.

I forhold til Udlændingestyrelsens administration af indkvarteringsordningen gælder, at styrelsen hele tiden har administreret den i overensstemmelse med vores internationale forpligtelser. Det har de hele tiden.

Som et resultat af den administration har Udlændingestyrelsen i 6 sager på intet tidspunkt adskilt parret.

Også dette indgår i ombudsmandens vurdering af sagsforløbet.

Pressemeddelelsen blev ikke umiddelbart efter den 10. februar 2016 fulgt op af andre skriftlige instrukser til Udlændingestyrelsen.

Derfor blev min pressemeddelelse den eneste skriftlige instruks på dette tidspunkt til Udlændingestyrelsen.

I sin kategoriske og undtagelsesfri form var den ifølge ombudsmanden ulovlig, og det har jeg taget til efterretning.

Det fremgår også af ministeriets svar af 3. februar 2017 på ombudsmandens foreløbige redegørelse.

Når pressemeddelelsen efterfølgende vurderes ulovlig, skyldes det – som sagt –, at den ikke på et tidligt tidspunkt blev fulgt af en egentlig skriftlig instruks til Udlændingestyrelsen.

Når jeg så har taget ombudsmandens kritik til efterretning, betyder det også, at vi umiddelbart i forlængelse af udsendelsen af pressemeddelelsen skulle have fulgt op med en egentlig skriftlig instruks, der indeholdt de nødvendige forbehold.

Det skulle vi. Det vil jeg gerne tage på mig. Det burde vi have gjort anderledes.

Nu vender jeg mig så væk fra selve pressemeddelelsen – eller min generelle instruks, om man vil – et øjeblik for at fokusere på sagsforløbet efter den 10. februar 2016.

Spørgsmålet er, om Folketinget først nu er blevet bekendt med, at der skal gøres undtagelse i særlige tilfælde.

Det kan man næsten få indtrykket af, når man læser Politikens artikler.

Men jeg vil erindre om, at jeg flere gange efter den 10. februar 2016 har orienteret Folketinget om, at der i særlige tilfælde skulle gøres undtagelse fra udgangspunktet om separat indkvartering, uanset beskrivelsen af den generelle indkvarteringsordning i min instruks.

At der ikke er tale om en undtagelsesfri ordning nævnte jeg blandt andet flere gange i mit svar under behandlingen af samråd Z den 15. marts 2016. Som ét eksempel nævnte jeg i mit svar det tilfælde, at et par er blevet gift i Danmark med det, man før i tiden kaldte et kongebrev.

Det følger af mit svar, at der er tale om ét eksempel, og at der således vil kunne være flere eksempler. Mit talepapir fra samrådet er oversendt til Folketinget.

Jeg har også redegjort for sagen i besvarelsen af en række Folketingsspørgsmål.

I mit svar af 9. marts 2016 på spørgsmål 302 stillet af Udlændinge- og Integrationsudvalget redegør jeg først for den generelle indkvarteringsordning. Herefter fremgår det af svaret, at Udlændingestyrelsen var i færd med, og nu citerer jeg, ”at omsætte min generelle instruks i retningslinjer, der skal anvendes i de konkrete sager”. At der skulle udsendes retningslinjer for anvendelse i de konkrete sager afspejler, at den generelle instruks ikke var udtømmende. Jeg skal være den første til at sige, at det kunne have været formuleret klarere.

At der skal gøres undtagelse i særlige tilfælde er også anført bl.a. i mit svar af 9. maj 2016 på spørgsmål 513 stillet af Udlændinge- og Integrationsudvalget.

Og at der skal gøres undtagelse i særlige tilfælde fremgår også af ministeriets notat om fortolkningen af Danmarks internationale forpligtelser i disse sager, som er sendt til Folketinget den 12. december 2016.

Senest har jeg redegjort for dette under behandlingen af beslutningsforslag B 38 den 7. februar i år.

Jeg har altså flere gange over for Folketinget tilkendegivet, at der skal gøres undtagelse fra udgangspunktet om separat indkvartering i særlige tilfælde.

Desuden blev det over for Udlændingestyrelsen i en e-mail den 18. marts 2016 præciseret, at indkvarteringen skal ske på en sådan måde, at dette ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser eller dansk ret i øvrigt.

Læser man ombudsmandens endelige redegørelse af 23. marts 2017 om sagen, fremgår det da også, at ombudsmanden er opmærksom på, at det samtidig med udsendelsen af min instruks blev antaget, at der skulle gøres undtagelse i særlige tilfælde.

Ombudsmanden lægger således til grund, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis.

Lad mig runde af.

For at sige det klokkeklart: Jeg har ikke ændret mit syn på barnebrude, hvor ned til 15-årige piger med eller mod deres vilje giftes med ældre mænd, selvom de måske ikke er meget ældre end 18 år.

Og jeg siger også klart, at der er ting i dette forløb, som kunne være håndteret bedre. Og det vil jeg gerne tage på mig, som jeg allerede har sagt.

Mit klare politiske mål var at sikre de unge en form for ”pusterum” ved ankomsten til Danmark, hvor de kunne få lejlighed til at overveje deres situation og tage stilling til, om de fortsat ønsker at bo sammen med deres ægtefælle eller samlever.

Og derfor er det afslutningsvist også vigtigt for mig at fremhæve følgende pointer:

Der er tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen aldrig har skilt parrene ad.

Der er tilfælde, hvor styrelsen har skilt parrene ad.

Og nok så vigtigt, så har den unge kvinde i 4 af de sager, hvor styrelsen har skilt parrene ad, bagefter selv valgt at forblive adskilt fra sin mand.

Her er vi så ved det, der er sagens absolutte kerne for mig, nemlig hensynet til pigerne, deres liv og deres fremtid.

Og det faktum, at vi i statsfinansierede asylcentre var på vej til at fastholde dem i det, der for mig er et middelalderligt familiemønster.

Men nu var det altså Danmark, de kom til. Og her er piger og drenge – kvinder og mænd – lige meget værd.

Og derfor glæder jeg mig over, at kvinderne har fået muligheden for at få et pusterum, og at vi nu kan se, at det pusterum, adskillelsen fra deres mænd, har medført, at 4 piger har bedt om ikke at komme tilbage til den mand, som de var blevet gift med eller var samlevende med. Så med andre ord, så var der efter min mening god grund til at foretage beskyttelsen af de her piger.

Og så vil jeg godt lige her til sidst tilføje, at det kan godt være, at nogle af de her piger var 17 år, da de kom til Danmark med deres ægtefælle, og at deres ægtefæller var i 20'erne, men vi ved også, at nogle af dem fik deres første barn som 14 årig. Det synes jeg I skulle tage at overveje.

Tak for ordet.

Formand Martin Henriksen: Vi siger tak til ministeren, og så giver vi ordet til Nikolai Wammen.

Værsgo!

Nicolai Wammen: Tak for det.

Allerførst tak til ministeren for redegørelsen. Dernæst, så vil jeg sige, at vi deler fuldt og helt ministerens ønske om at passe godt på de børn og unge, der kommer hertil. Det kan der ikke være to meninger om. Derfor er dét, som vi ønsker nogle svar på i dag fra ministerens side, det er selvfølgelig det forløb, der har været – også i forhold til, at der efter ombudsmandens vurdering blev givet en instruks den 10. februar 2016, der efter sit indhold var ulovlig. Og derfor er et kernespørgsmål her i dag jo – var ministeren kendt med, at den instruks, der blev givet den 16. februar, var ulovlig, eller var hun ikke bekendt med det?

Mit spørgsmål til ministeren er derfor meget enkelt: Blev ministeren på nogen måde af sit embedsværk eller andre dele af embedsværket advaret på forhånd om, at instruks fra februar måned, den 10. februar 2016, var ulovlig?

Tak!

Formand Martin Henriksen: Tak til Nicolai Wammen, så er det Jan E. Jørgensen. Værsgo!

Jan E. Jørgensen: Jo, tak for det.

Som jeg ser kernen i denne her sag, så er det helt centrale spørgsmål følgende: Retter du i en pressemeddelelse, som skal forklare regeringens politik på det her område, så klart og forståeligt som muligt? Eller sidder du og udsteder en instruks, som 1:1 skal følges ude på asylcentrene?

Du forklarede i indledningen, hvordan du ofte jo retter i pressemeddelelser og ønskede at sende et klart signal, hvor man måske udleder nogle mellemregninger. Og selvom jeg ved, det ligger dig meget, meget fjernt, men formulerer sig, skal vi sige meget klart og umisforståeligt – altså er der tale om en pressemeddelelse, som skal forklare det her, det er sådan set regeringens politik sådan i store linjer, eller sidder du og udsteder en instruks. Hvad er din opfattelse i den situation? Fordi som

jeg ser det, så er det det helt centrale og i virkeligheden det eneste relevante og interessante spørgsmål.

Formand Martin Henriksen: Tak til Jan E. Jørgensen. Og så er det ministeren. Værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, tak for det.

Jamen, først til Nicolai Wammen, der jo spørger, synes jeg jo helt altså sagligt: Blev jeg advaret af embedsværket optil, at denne her pressemeddelelse – den blev udsendt, og som jo senere hen blev til en instruks. Altså, der lå ikke en advarsel på mit bord, det gjorde der ikke, og der var heller ikke en mundtlig advarsel. Så kan man jo diskutere, og det er jo i virkeligheden også dét Jan E.

Jørgensen spørger ind til ... skulle der jo så ... altså, nu havde det her så karakter af en pressemeddelelse, og det blev så til en instruks. Skulle der have været udsendt en instruks efterfølgende – ja, det skulle der. Det vil jeg påtage mig, det mener jeg, der skulle. Fordi det var jo ikke hensigten, og det var så Jan E. Jørgensens spørgsmål, kan man sige, da jeg sad og rettede i pressemeddelelsen – altså, havde det så karakter af en pressemeddelelse, eller havde det karakter af en instruks? Det havde karakter af en pressemeddelelse. Og ja, der bliver jo, tror jeg, fra os alle sammen kommunikeret meget tydeligt i pressemeddelelser. Og det er klart, hvis der var blevet udsendt en instruks efterfølgende, så ville de her forbehold jo have været med. Men det er også vigtigt at sige, at på dagen, hvor pressemeddelelsen bliver sendt ud, der bliver det også mundtligt kommunikeret til Udlændingestyrelsen, at der jo kan være tilfælde, hvor parrene ikke skal adskilles – altså dermed, at vi skal overholde dansk ret og selvfølgelig også internationale konventioner.

Så til Nicolai Wammens spørgsmål – nej, der forlagde ikke mundtlige eller skriftlige advarsler i forbindelse med udsendelsen af den her pressemeddelelse.

Og til Jan E. Jørgensens spørgsmål – det var en pressemeddelelse, som så efterfølgende fik karakter af en instruks, og jeg vil sige, vi skulle have ... tror jeg ... det skulle vi ... have udarbejdet en instruks, hvor de her forbehold var inde i. Men kommunikerede vi det? Ja, det gjorde vi til Udlændingestyrelsen samme dag, og det er jo også derfor, at ombudsmanden konkluderer, som han gør i sin redegørelse, at vi jo ikke har haft til hensigt fra ministeriets side på noget tidspunkt at forvalte imod dansk lovgivning eller internationale forpligtelser, det er selvsagt, og det har regeringen også mange gange sagt, det er i øvrigt noget af det, vi har været nogen gange lidt i infight med Dansk Folkeparti om, hvorvidt man skulle også, kan man sige, forvalte imod internationale konventioner. Men det er en anden sag. Men blot for at få det på plads.

Formand Martin Henriksen: Vil Nicolai Wammen lige følge op nu ... så kan han lige gøre det, inden vi går videre! Nicolai Wammen!

Nicolai Wammen: Ja, tak for det. Og også tak til ministeren for svaret.

Det her centrerer sig jo meget om, hvordan man kan opfatte dét, der blev sendt ud – var det blot en pressemeddelelse, eller var det en instruks, og derfor vil jeg bare sige til ministeren, at en af de mest respekterede eksperter inden for forvaltning i Danmark, professor emeritus, Jørgen Grønnegård Christensen, jo har kaldt ministerens ageren i denne her sag, og i forhold til lige præcis denne her problemstilling, for groft ulovlig. Og jeg vil bare læse et citat op for ministeren, som jeg gerne vil høre ministerens reaktion på. Jørgen Grønnegård Christensen siger til Politiken den 26. maj 2017, at det er jo sådan, at når hun – altså ministeren – har været inde og fjerne den passus, der var i udkastet, så er hun blevet rådgivet om de nødvendige juridiske forbehold, og det er den mest klare rådgivning på skrift, man kan få, for så er vi ude over spørgsmålet om, hvad der mundtligt er sagt i forløbet. Det viser, at der har været et skriftligt grundlag, hvor der er blevet kommunikeret videre til ministeren. Den måde, man må opfatte Jørgen Grønnegård Christensens bemærkninger på er jo, at han ser det udkast, der er blevet givet til ministeren, som der så er blevet fjernet elementer fra på ministerens initiativ, som rådgivning forud for, at denne her instruks blev givet.

Og derfor vil jeg bare høre ministeren, om hun er uenig i den udlægning, som Jørgen Grønnegård Christensen har, eller hun kan tilslutte sig dét, som eksperter inden for forvaltning siger omkring forløbet.

Formand Martin Henriksen: Tak til Nicolai Wammen!

Marcus Knuth!

Marcus Knuth: Mange tak. En hel central aktør i hele denne her sag er jo dagbladet Politiken, som igen og igen hævder, at der skulle ligge en skriftlig advarsel forud for pressemeddelelsen af den 10. februar. Samtidig har Politiken ikke nogen dokumentation for det her, og det er derfor, jeg synes, hele denne her sag er dybt, dybt absurd – ikke mindst set fra oppositionspartierne, som bruger ren spekulation som en måde at angribe en minister på, fordi de måske er uenige i politikken omkring barnebrude. Ikke mindst også set i lyset af ombudsmanden, som bl.a. konkluderer, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis, så bliver det meget mere tydeligt. Så kan ministeren måske knytte et par ord til, hvad hele det spil, der har været omkring ordførere, der bl.a. er her i dag, der i flere omgange i Politiken har udtalt sig om indholdet af en mail, som de aldrig har læst.

Formand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Først til Nicolai Wammen. Altså sagt uden at være polemisk, så vil jeg sige, nu har jeg jo været til stede under det her forløb, det har Jørgen Grønnegård Christensen jo ikke, så derfor så må noget af det jo nødvendigvis også være på antagelser fra hans side. Og derfor, så kan jeg jo heller ikke gå ind og kommenterer på hans overvejelser, det, tror jeg, er rimelig selvsagt. Men altså jeg kan sige, at jeg har jo ikke lagt skjul på, at der har været grundige drøftelser, så er det mildt sagt. Der har været diskussioner i ministeriet om indkvarteringsordningen. Altså, hvordan skulle det her foregå. Og jeg har også før givet det eksempel, at på et tidspunkt, der foreslår jeg, at adskillelsen skal se, så den ene part skal bo i Gedser, og den anden på Skagen. Og det får jeg så at vide, det er simpelthen for langt at gå, det kan man ikke. Men okay, så må man jo rette ind. Og det er jo sådan, politiske diskussioner foregår. Det tror jeg i hvert fald også godt du ved som minister ..., at man har den her type diskussioner i ministeriet, for ellers så agerer man jo heller ikke som politiker. Og jeg har haft et meget stort ønske om at få adskilt parrene. Så derfor, så har der været grundige drøftelser om indkvarteringsordningen, men jo ikke om pressemeddelelsen, og om ordlyden var ulovlig. Der foreligger ikke en advarsel. Og det er jo også præcis dét – altså jeg synes jo sådan set også, at det er lidt vigtigt at holde sig for øje, at vi har en ombudsmand, som har haft adgang til alle dokumenter, også dét, man kunne kalde for den famøse mail, den har ombudsmanden også haft i sin hånd, så han ved jo, kan man sige, mere end i hvert fald andre, der står og kommenterer på det her på sidelinjen – han ved langt, langt mere. Og han konkluderer jo, at det jo på intet tidspunkt har været intentionen fra Udlændingestyrelsen at udføre ... iværksætte en ulovlig praksis. Så jeg synes rent faktisk – og det er sådan sagt helt uden polemik på nogen som helst måde, jeg synes sådan set, at det er fair nok at lægge ombudsmandens endelige redegørelse til grund.

Så er der Marcus Knuth, der jo spørger til Politikens ageren i denne her sag. Altså – jamen, jeg ved ikke – altså jeg har undret mig over, at en avis, der jo normalvis mener at have styr på kilder, og ikke bare går og digter og antager, også måtte have det i en sag som den her. Men jeg kan bare sige, altså jeg så jo også presseløgen her sidste søndag, og kan jo bare sige, at Politikens chefredaktør sidder jo og siger nej ... noget presset, må man sige, fordi det er jo selvfølgelig ikke rart at sige vel, altså for ham. Men han siger jo nej, han har ikke set denne her mail. Han antager ... han gætter, hvad der står i denne her mail. Og det er jo nøjagtig dét, en række ordførere har gjort her. Så har man truffet en konklusion ud fra noget, man antager. Altså prøv at tænke, hvis vi andre begynder med at antage ting og så dømme ud fra det. Dét, må jeg godt nok sige, det er meget, meget specielt, og det er da et nybrud, men altså man må da sige velkommen til Politiken og deres nye moralkodeks, det, synes jeg da, er spændende. Men det må Politiken jo gøre op med sig selv. Jeg skal jo ikke, og jeg får nok heller ikke tilbudt et job på Politiken, sådan lige – så jeg skal nok ikke være den, der skal til at sidde på redaktionsmøder og hæve en pegefinger på, hvordan man skulle gøre det. Det tror jeg ikke, jeg får muligheden for, og jeg vil ikke engang sige desværre, for jeg tror heller ikke, jeg har et ønske om at blive ansat der.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Så er det Johanne Schmidt-Nielsen. Værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ministeren kommer med en helt ny forklaring nu. Ministeren siger – ja, ministeren havde fået at vide af sine embedsmænd, at det ville være ulovligt at tvangsadskille alle par, hvor den ene var mindreårig, uden en individuel gennemgang. Og det vil også være ulovligt, hvis man undlod at skrive det i en instruks. Ministerens forklaring er nu, at pressemeddelelsen ikke var en instruks til at starte med, den blev til en instruks. Jeg vil gerne læse op af ombudsmandens endelige redegørelse, side 9: ”Som sagen er oplyst, må jeg forstå, at pressemeddelelsen og de to e-mails tilsammen udgjorde ministerens instruks til Udlændingestyrelsen om praksisændringen”. Altså ombudsmanden opfatter klart den her pressemeddelelse som instruks. Der står ikke noget i ombudsmandens redegørelse om, at den først bliver til en instruks senere. Jeg vil også gerne læse op af ministerens eget svar på spørgsmål nr. 759, der skriver ministeren – henviser til Røde Kors, peger i den forbindelse på nogle problemstillinger af humanitær og socialfaglig karakter – relateret til indkvarteringsinstruksen af 10. februar 2016. Det svar kan ikke forstås på andre måder, end at instruksen er en instruks fra 10. februar 2016, hvor den udsendes. Hvis ikke det er tilfældet, hvorfor står der så sådan i ombudsmandens redegørelse. Hvorfor står der sådan i det svar, ministeren selv har skrevet under på? Og hvornår ændrer instruksen så karakter – fra at være en pressemeddelelse til at være en instruks? Og hvordan skulle de mennesker, der er på den anden side af ministeriet kunne gennemskue, hvornår den er en pressemeddelelse, og hvornår den er blevet til en instruks. Og Inger Støjberg, hvorfor sendte du den til Udlændingestyrelsen, hvis ikke den var en instruks?

Formand Martin Henriksen: ... Johanne Schmidt-Nielsen ... skal høre om nogen ... Josephine Fock ... Carl Holst.

Carl Holst: Ja, tak for det. Og tak til dem, der har indkaldt til samrådet. Tak til ministeren for at møde op i samrådet.

Jeg vil gerne tilbage til det spor, som Jan E. Jørgensen var inde på omkring pressemeddelelse og pressemeddelelsens status. For der er vel forskel på, om det er en pressemeddelelse eller en instruks. Og når Nicolai Wammen refererer Jørgen Grønnegård til at sige, at det er den mest klare rådgivning på skrift, så det er det jo ikke i samme artikel nødvendigvis pressemeddelelsen, han refererer til, fordi han siger tidligere, at der bliver udleveret et notat, og derfor refererer måske til noget andet end pressemeddelelsen. Han har måske ikke haft alt materialet. Jeg ved, ombudsmanden har haft alt materialet og konkluderer, det ikke var bevidst ulovligt.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, om det var ministerens ønske med pressemeddelelsen at pålægge Udlændingestyrelsen en ulovlig praksis. Spørgsmålet bliver stillet i relation til spørgsmålet tidligere, hvorfor den blev sendt til Udlændingestyrelsen.

Formand Martin Henriksen: Tak til Carl Holst.

Så får ministeren ordet til besvarelse. Værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, tak.

Først til Johanne Schmidt. Altså som jeg jo nævnte i min tale, så foretog Udlændinge- og Integrationsministeriet jo forud for udsendelsen af min pressemeddelelse den 10. februar 2016 en vurdering af, om mindreårige gifte eller samlevende asylansøgere i alle tilfælde kan indkvarteres separat i asylsystemet. Det var også dét, jeg sagde i min tale ikke. Og som jeg jo også sagde, så var vurderingen, at der ville være tilfælde, hvor der af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser, at der skulle der gøres en undtagelse til udgangspunktet om en separat indkvartering. Og at Udlændingestyrelsen i de tilfælde derfor skulle administrere ordningen i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser og selvfølgelig også dansk lovgivning, dvs. indkvartere parrene sammen. Man kan sige, den del har vi jo så også haft lejlighed til alt diskutere, også på et samråd jo bl.a. ... eller i hvert fald der den 15. marts. Og det fremgik så, at de udkast til pressemeddelelser, som jeg fik forelagt, og som indeholdt et forbehold. Og det fremgik også, at de drøftelser om den generelle indkvarteringsordning, som jo fandt sted mellem mig og ministeriets jurister. Og det har jeg heller ikke lagt skjul på på noget som helst tidspunkt, at der foregik denne her slags diskussioner. Og jeg gav selv lige eksemplet der med Gedser og Skagen for ikke så lang tid siden. Dét forhold, at der i visse situationer ville skulle gøre en undtagelse, det havde jeg, som jeg også har sagt, ærlig talt gerne set anderledes, men det var sådan, at det var og er. Og på den baggrund, så var det afgørende for mig, at den pressemeddelelse, som vi så udsendte i februar sidste år, indeholdt en klar politisk tilkendegivelse fra mig om den generelle fremtidige indkvarteringsordning. Og derfor, så valgte jeg selv at beskrive den generelle indkvarteringsordning i pressemeddelelsen, så det politiske signal til omverdenen stod fuldstændig klart – altså, der hvor jeg piller, kan man sige, en linje ud af pressemeddelelsen. Pressemeddelelsen blev ikke umiddelbart efter den 10. februar fulgt op af andre instrukser til Udlændingestyrelsen, som indeholdt et forbehold, og derfor så blev min pressemeddelelse, kan man jo sige, den eneste skriftlige instruks på det tidspunkt til Udlændingestyrelsen. Men det vil jo også sige, at på det tidspunkt, hvor vi sad og arbejdede med pressemeddelelsen, der har dokumentet jo så heller ikke haft karakter af at være en instruks, og det synes jeg, at det bliver man nødt til at prøve at holde op imod hinanden. Da vi sidder og arbejder med pressemeddelelsen, da er det ikke en instruks. Men så i og med, at vi ikke udsender en instruks efterfølgende, så er det så, at det får karakter af en instruks. Og når nu, at det var en pressemeddelelse og ikke en instruks, så blev der jo selvsagt heller ikke foretaget sådan en juridisk vurdering af, om pressemeddelelsen i sin ordlyd vil være ulovlig, hvis den efterfølgende skulle læses som en instruks over for Udlændingestyrelsen. Og derfor, så har jeg jo selvsagt heller ikke forud for udsendelsen af pressemeddelelsen, der har jeg jo ikke drøftet med embedsmændene, om selve dét, at jeg udsendte en pressemeddelelse, der indeholdt min politiske tilkendegivelse, ville være ulovlig, når jeg tog undtagelsen ud af ordlyden. Så der forelå altså ikke sådan en vurdering. Og der forelå dermed heller ikke nogen advarsel. Og det ændrer imidlertid jo ikke ved, at

pressemeldelsen i sin kategoriske og undtagelsesfri form ifølge ombudsmand var ulovlig. Og det er så dét, jeg har taget til efterretning, og det gjorde jeg med det samme, da han kom med sin redegørelse. Men jeg har jo så også samtidig noteret mig, at ombudsmanden jo lægger til grund, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Og dermed jo heller ikke min intention. Det er jo dét, ombudsmanden siger i sin redegørelse. Og derudover, så vil jeg bare fremhæve, at Udlændingestyrelsen jo derfor også hele tiden har administreret indkvarteringsordningen i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Og det betyder jo så, at Udlændingestyrelsen i et antal sager på et tidspunkt har adskilt parrene, og det indgår også af ombudsmandens vurdering af hele sagsforløbet. Og som jeg også nævnte i min tale, så var der da ting i forløbet, som kunne have været håndteret bedre. Det, synes jeg, der var. Jeg synes for eksempel, sådan set her i bagklogskabens lys, at der skulle have været udarbejdet en egentlig instruks, det skulle der. Men det er bare vigtigt, synes jeg også, hele tiden at forholde sig til dét, ombudsmanden jo siger, at det jo netop ikke har været intentionen, at der skulle administreres imod hverken dansk lovgivning, selvsagt eller lige så selvsagt internationale konventioner.

Så til Carl Holst. Nej, jeg kan absolut sige, at vi jo på intet tidspunkt, eller jeg på intet tidspunkt har pålagt Udlændingestyrelsen at administrere imod internationale konventioner, altså gøre noget ulovligt. Absolut ikke. Og altså, hvis man skal være sådan lidt firkantet, så har jeg lidt svært ved at forstå, at dele af venstrefløjten ikke tror på ombudsmanden. Fordi det er jo lidt dét, man ser ... der ligger en redegørelse fra ombudsmanden, som man så siger – nå! jamen, den er jo nok ikke rigtig. Og man må sige – ombudsmanden, han har haft udleveret alle de dokumenter, der kunne være tænkelige i den her sag, og også den famøse mail har ombudsmanden jo også haft. Og derfor, så må man også lægge til grund, at det er en meget ... jeg ved jo ... jeg kender jo ombudsmandens tilgang til sagerne, så altså jeg ved jo, at det er en grundig gennemgang af sagen, han har foretaget. Så jeg kan i hvert fald sige, der er jo ikke ... og det er jo også det ombudsmanden konkluderer i sin redegørelse, der har ikke på noget tidspunkt, der har det ikke været påtænkt eller på nogen måder, at Udlændingestyrelsen skulle pålægges, at de skulle administrere ulovligt.

Formand Martin Henriksen: Har ministeren yderligere? Nej, så siger vi tak til ministeren.

Josephine Fock!

Josephine Fock: Ja, tak for det og tak til ministeren for at møde frem.

Først, så synes jeg, det er rigtig interessant at konstatere, at ministeren jo her tilkendegiver på mødet, at hun var klar over, at man ikke kunne lave en praksis, hvor man ikke tog individuelle vurderinger, og det vidste hun, inden den pågældende instruks blev sendt ud. Det opfatter jeg jo klart, at ministeren tilkendegiver.

Så vil jeg gerne vende tilbage til det spørgsmål, som Fr. Johanne Schmidt-Nielsen stillede – nemlig dét, som fremgår af ombudsmandens rapport side 9, hvor der står, at den pågældende pressemeddelelse blev sendt ud til Udlændingestyrelsen i to mails. Og den ene e-mail, det var en ren pressemeddelelse. Men den anden mail, det var pressemeddelelsen vedhæftet et bilag L, som er de par, der er omfattet af instruks. Og derfor konstaterer ombudsmanden også, at det er efterfølgende at betragte som en instruks. Og det vil jeg selvfølgelig gerne bede ministeren redegøre for igen, at den omtalte pressemeddelelse, inkl. et bilag, bliver sendt ud som en instruks. Det fremgår også af det brev til et unavngivet par, som er optrykt i Politiken i dag af 3. marts 2016, hvor der står: ”Som følge af udlændinge-, integrations- og boligministerens meddelelse af 10. februar 2016 kan mindreårige asylansøgere ikke længere indkvarteres sammen med en ægtefælle eller samlever. Dette gælder også, selvom parret har fællesbørn”. Så jeg vil gerne have ministeren til at bekræfte endnu en gang, at hun altså egenhændigt mod bedre vidende rettede i dét, der blev en instruks, som efterfølgende blev sendt ud til styrelsen. Tak!

Formand Martin Henriksen: Tak til Josephine Fock! Naser Khader.

Naser Khader: Tak for redegørelsen. Jeg synes, det er en vigtig nyhed og vigtig pointe, at fire af de mindreårige piger valgte ikke at vende tilbage til ægtefællen. Har ministeren også et tal på, hvor mange barnebrude, der er kommet til Danmark siden, at det er kommet ud, at vi adskiller dem efter individuel vurdering? Og Carl Holst var lidt inde over det, men jeg vil gerne gentage det her, jeg har brug for at vide – har ministeren på noget tidspunkt sagt til embedsmændene, de ikke skal overholde lovgivningen eller konventionerne? Tak!

Formand Martin Henriksen: Tak til Naser Khader. Så er det ministeren for besvarelse. Værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Tak!

Altså til Josephine Fock vil jeg sige. Dét, der står i ombudsmandens redegørelse, det har jeg taget fuldstændig til efterretning. Jeg har ingen hverken kommentarer, anmærkninger – noget som helst til det. Jeg tager det fuldstændig til efterretning, så derfor så vil jeg bare nikke til det og sige – ja, de konklusioner, han kommer med, har jeg taget til efterretning. Når du så spørger til, om jeg imod bedre vidende har taget en linje ud af en pressemeddelelse, altså du kan jo ikke sige imod bedre vidende, fordi det her har karakter af en pressemeddelelse, som så efterfølgende bliver gjort til en instruks. Der er dermed intet i, kan man sige, udarbejdelsen af pressemeddelelsen, der jo hverken gør, at vi laver en ... at der bliver lagt en juridisk vurdering foran mig, der bliver ikke sendt en advarsel, hverken mundtligt eller skriftligt, så jeg er bare uenig i den måde, du stiller det op på. Og jeg mener, du kan ikke stille det op ganske ... altså faktisk kan du ikke stille det op på den måde.

Der er ikke noget, der hedder mod bedre vidende. Jeg ønsker at sende et utvetydigt politisk signal med det her pressemeddelelse ... og det er så dét, jeg gør. Og så vil jeg bare igen vende mig hen imod ombudsmandens redegørelse, hvor han jo skriver, at han lægger til grund, at det jo ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Så altså, da vi sidder og arbejder med pressemeddelelsen, da er det netop en pressemeddelelse, det er ikke en instruks. Og så er dét, jeg siger i dag, skulle vi i bagklogskabens lys, skulle man så have udarbejdet en instruks og sendt ud? Ja, det skulle man have gjort, det kan jeg godt se nu. Men altså igen, ombudsmanden skriver utvetydigt – og i og med, at du jo også, kan jeg jo høre nu her, lægger ombudsmandens rapport ... altså eller redegørelse til grund for det her og jo altså går jeg ud fra ... alle elementer i redegørelsen altså tager det til efterretning, og det gør jeg også, så kan vi jo kun nå frem til samme konklusion – nemlig, at når ombudsmanden siger, at det ikke var ministeriets samlede intentioner at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis, at så var det ikke dét, der var intentionen. Så det går jeg ud fra, at det må vi jo så kunne være enige om.

Til Naser Khaders spørgsmål, hvor man er der kommet senere, det kan jeg simpelthen ikke svare på på stående fod, hvor man barnebrudepar, der er kommet hertil. Men det vil jeg gerne prøve og undersøge, og så svare skriftligt på efterfølgende. Og så vil jeg endnu engang, og det var så på et spørgsmål fra Naser Khader, svare klart og utvetydigt på – at nej, jeg har på intet tidspunkt pålagt hverken embedsmænd i ministeriet eller Udlændingestyrelsen eller andre steder pålagt dem at administrere ulovligt i forhold til hverken dansk lovgivning eller internationale konventioner. Og det er jo i øvrigt noget af dét, regeringen helt fra sin begyndelse sagde, at vi vil administrere inden for internationale konventioner, og så kan det godt være, at vi nogen gange synes, at det er nogen snævre bånd, men det er i øvrigt nogen diskussioner, vi har meget ofte – både med hinanden, kan man sige, men jo også jævnligt med Dansk Folkeparti i forhold til de internationale konventioner. Og der har jeg også sagt hver gang, at jeg har diskuteret det med Dansk Folkeparti, at man kan være enig eller uenig og ønske, at konventionerne skulle ændres, men at regeringen nu en gang har pålagt sig selv, naturligvis synes jeg, at handle inden for de internationale konventioners rammer. Så nej, jeg har på intet tidspunkt pålagt nogen at bryde hverken dansk lov eller internationale konventioner.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Sofie Carsten Nielsen!

Er der problemer med teknikken, så skal vi lige have lidt assistance – det kommer her.

Prøv igen.

Sofie Carsten Nielsen: Tak for det og tak for teknisk hjælp og tak til ministeren for at være her. Ministeren kommer med en ny forklaring i dag. Pressemeddelelsen var i ministerens hoved, må man forstå ikke en instruks. Og vi kan jo ikke tage fra ministeren, hvordan ministerens opfattelse af det papir var. Til gengæld er det jo tydeligt, som ministeren lige sagde – at alt, hvad ombudsmanden skriver her, kan vi tage for pålydende. Og der fremgår det, at pressemeddelelsen var en instruks, endda en instruks, som blev sendt ud i 2 e-mails – først alene og sidenhen sammen med en

vedhæftning med oversigt over de pågældende par. Derfor vil jeg gerne høre ministeren – præcist på hvilken tidspunkt, hvilken dag og på hvilket tidspunkt blev pressemeddelelsen til en instruks, også for ministeren.

Formand Martin Henriksen: Tak til Sofie Carsten Nielsen. Holger K. Nielsen.

Holger K. Nielsen: Jo, det er lidt i forlængelse af det – jeg synes også, det er en rimelig fantastisk forklaring, vi pludselig får nu. Og vi er inde i sådan en stor analyse af, hvad der er pressemeddelelse, og hvad der er instruks. Altså, jeg kan forstå, at ministeren erkender, at hun vidste, det var ulovligt at fjerne den sætning om den individuelle vurdering – det er man nødt til at have med, men hun ønskede af politiske grunde ikke, at det skulle med. Hun kendte udmærket problemstillingen. Og så forsvarer hun sig med – at det her, det var bare en pressemeddelelse, det var ikke nogen instruks. Og med pressemeddelelser kan man jo gøre, som man nu vil. Men jeg spørger lidt mere konkret. Hvem var med til at udforme den pressemeddelelse? Var det ministeren selv? Var det hendes presserådgiver? Var der embedsmænd med, da den pressemeddelelse blev udformet? Det må kunne besvares rimelig præcist.

Så sker der efterfølgende det, at denne pressemeddelelse undergår en metamorfose og bliver til en instruks lige pludselig. Det er jo lidt specielt, om jeg så må sige, at det sådan sker fra den blå luft. Men det har det jo heller ikke gjort. Hvem efterfølgende tog så initiativ til, det blev en instruks. Var det embedsværket, der gjorde det? Var det ministeren, der ønskede, at det skulle være sådan? Hvordan var kommunikationen mellem ministeren og embedsværket omkring denne metamorfose fra en pressemeddelelse til en instruks? Det er rimelig specielt, må jeg sige, men det skete jo her. Jeg vil simpelthen godt have en nærmere beskrivelse af, hvordan den proces var. Og om embedsværket uden videre accepterede, at pressemeddelelsen også skulle blive en instruks. Ministeren siger, at det er beklageligt, at det ikke blev en instruks – javist, men det kunne jo godt være, der havde været en diskussion om, at embedsværket faktisk ønskede, at der kom en instruks ud på det tidspunkt, som indeholdt de tilstrækkelige juridiske garantier på det her.

Formand Martin Henriksen: Tak til Holger K. Nielsen. Så er det ministeren.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, altså det er jo sådan set lidt det samme. I spørger om, og jeg vil prøve at besvare det samlet, og så må I jo spørge ind igen, hvis ikke I mener, at der er svaret ordentlig på det, og det er jo sjældent, at oppositionen mener, der er svaret ordentligt på et spørgsmål, så det antager jeg, det kommer til at ske.

Men igen, så vil jeg bare sige, at de meget, meget grundige drøftelser, vi havde i ministeriet, som var, vil jeg sige, det var intense drøftelser. De gik på selve indkvarteringsordningen. De gik jo netop

ikke på pressemeddelelsen. Og derfor, så kan man sige, det vi har diskuteret, det har jo netop været de forbehold, som der måtte være. Altså de indgik jo i de diskussioner. Det er jo derfor, at jeg bl.a. på et tidspunkt får at vide, at jeg kan ikke sige, at den ene skal ... altså karikeret ... den ene skal bo i Gedser og den anden på Skagen, at det er ikke lovmedholdeligt. Og derfor, så begynder man jo at rette ind. Men det er jo sådan nogle drøftelser, der foregår og pågår, tror jeg, forhåbentlig vil jeg sige, i alle ministerier, fordi ellers så er man jo, altså så vil man jo ikke noget med sin politik. Og jeg havde en meget klar retning for, hvad jeg ville på det her felt, og det er i øvrigt en retning, jeg ikke har ændret det mindste på, men har jo så måtte erkende, at der også er nogle begrænsninger. Og det betyder så også, at de diskussioner vi havde, de handlede jo ikke pressemeddelelsen. Og det er også derfor jeg tror, at når man ser ombudsmandens redegørelse, altså så er der også et element af efterrationalisering i hans redegørelse. Han ser jo også ligesom tilbage, kan man sige, på det hændelsesforløb, der har været. Og det er derfor, at der jo heller ikke på daværende tidspunkt var diskussioner om pressemeddelelsens ordlyd var ulovlig. Og det var der jo så netop heller ikke. Altså i den forbindelse, at man så sagde – okay er pressemeddelelsens ordlyd ulovlig, hvis det senere bliver til en instruks. De diskussioner var der jo ikke, fordi det var en pressemeddelelse, og det havde karakter af en pressemeddelelse. Og når ombudsmanden så siger, at pressemeddelelsen efter sin ordlyd var ulovlig, så skyldes det jo, at pressemeddelelsen, som jeg også har sagt efterfølgende blev til en instruks, fordi der i forbindelse med pressemeddelelsen jo så ikke blev sendt en egentlig skriftlig instruks ud til Udlændingestyrelsen. Og som jeg sagde lige før også, og som jeg også har sagt i min tale, så vil jeg gerne altså påtage mig det at sige, at der skulle have været udarbejdet en instruks, men det blev der ikke. Og det er jo sådan set bare umiddelbart konstaterbart. Men når det er sagt, så vil jeg bare igen vende mig til ombudsmandens konklusion – nemlig, at det på intet tidspunkt har været intentionen, siger han også, og det er også dét, jeg siger, at pålægge Udlændingestyrelsen en administration, der var ulovlig.

Så spørger du Holger K. helt specifikt til, hvem udformede pressemeddelelsen. Altså jeg kan sige, der kom et udkast op til mig, nu har du jo også været minister, så du ved lige så godt som jeg, hvordan det foregår, der er et hav af mennesker sikkert, der er inde over sådan en pressemeddelelse. Så på et eller andet tidspunkt, så får man et udkast. Og det udkast, det ser jeg så, og så er det jo mig egenhændigt, der siger, den linje dér ønsker jeg ikke med, så det piller jeg ud. Så det kan jeg ikke – altså det kan jeg simpelthen ikke sige, hvem var med til at udforme pressemeddelelsen sådan helt ned på navneniveau. Men altså vi har jo en presseenhed og ligesådan som ting jo bliver drøftet rundt omkring i ministeriet, og gjorde det i Skatteministeriet og Udenrigsministeriet, så er det jo også blevet det her i Udlændingeministeriet, det er selvsagt.

Formand Martin Henriksen: Tak for det. Var der lige noget, som Sofie Carsten Nielsen ville følge op på kort, så kan du gøre det nu!

Værsgo!

Sofie Carsten Nielsen: Tak. Fordi jeg fik ikke svar på mit spørgsmål, som var meget konkret: På hvilken dag og på hvilket tidspunkt blev pressemeddelelsen til en instruks for ministeren? Fordi ministeren giver et interview samme dag til Politiken, hvori hun bliver spurgt til instruks, som ministeren selv løbende omtaler som en instruks. Derfor er jeg, synes jeg, berettiget optaget af, hvornår pressemeddelelsen blev til en instruks for ministeren.

Formand Martin Henriksen: Holger K. havde også lige noget, han gerne ville spørge om.

Holger K. Nielsen: Jeg synes heller ikke, at svaret var særlig tilfredsstillende. Jeg kan forstå, at det var presseenheden, der stod bag pressemeddelelsen. Betyder det, at departementschefen ikke var inde over? Det vil jeg meget gerne have klarhed over. Var det kun presseafdelingen og dig, der sad i fællesskab og lavede den der, eller var andre dele af systemet også inde over. Det er ret vigtigt i forhold til den formulering, som kom ind til sidst.

Og endelig, hvordan ... og det er også i forlængelse af det tidligere spørgsmål, hvordan skete det, at det efterfølgende blev en instruks. Hvem var inde over dér? Var det dig, der var inde over dér også, eller var det udelukkende dit system, der gjorde pressemeddelelsen til en instruks, uden at du vidste det?

Formand Martin Henriksen: Tak til Sofie Carsten Nielsen og Holger K. Nielsen. Så er det ministeren.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, jamen altså først til Sofie Carsten Nielsen – altså på hvilken dag og på hvilket tidspunkt blev det her til en instruks. Altså, det er jo det, jeg svarede på, hvor jeg sagde, at det kan man ikke sige. Altså det er jo ombudsmanden, der efterrationaliserer her også. Og så siger han, at så blev det til en instruks. Men jeg vil sige, der blev jo kommunikeret til Udlændingestyrelsen, jeg ved ikke om ... der bliver sendt nogle mobiltelefoner rundt herinde, det er jo fint nok ... men jeg vil bare gerne lige have opmærksomhed, når jeg svarer. Der blev jo kommunikeret til Udlændingestyrelsen, at der netop skulle administreres jo efter både dansk lovgivning og internationale konventioner. Så det får styrelsen jo at vide.

Og til Holger K. Altså hvem er det præcis, der er inde over den pressemeddelelse, altså det kan jeg jo selvsagt ikke sige. Jeg kunne jo også se, at du sad og nikkede, da jeg sagde, at det er jo ikke noget, en minister får at vide. Og det har du jo sikkert heller ikke fået i de ministerier, du har været, og det vil jeg selvfølgelig heller ikke sige, hvem var ind over. Men altså jeg kan bare sige, at ombudsmanden konkluderer jo ligesom, at det her bliver en instruks på grund af manglende anden skriftlig kommunikation. Og set i det lys, så synes jeg, at vi skulle have udarbejdet og udsendt en tydeligere instruks. Men det ændrer altså ikke på det faktum, at det blev kommunikeret, at man

selvfølgelig skulle administrere efter både de internationale konventioner, der er, og gældende lovgivning, og at det jo også er dét, ombudsmanden konkluderer i sin redegørelse, at det ikke på noget tidspunkt har været intentionen at pålægge Udlændingestyrelsen at administrere ulovligt.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Jan E. Jørgensen. Værsgo!

Jan E. Jørgensen: Tak for det. Der er ingen, der kan betvivle Jørgen Grønnegård Christensens viden om forvaltningsret osv. Og når folk, der har meget styr på et område rent juridisk tager fejl, så skyldes det sjældent, at de ikke har forstået juraen, så skyldes det som oftest, at det faktum, de er blevet præsenteret for, ikke er korrekt eller ikke er fyldestgørende. Og det er også sådan jeg ser denne her sag. Så derfor må det centrale være: Da du retter i denne her pressemeddelelse, er det så med et ønske, en intention, om, at din pressemeddelelse bliver til en instruks, som 1:1 undtagelsesfrit fører til, at der vil ske adskillelse af par, hvor den ene part er under 18, undtagelsesfrit i henhold til dét, der står i pressemeddelelsen.

Formand Martin Henriksen: Tak. Johanne Schmidt-Nielsen. Værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Det er en ret vild forklaring det her med, at nu er det pludselig til at starte med en pressemeddelelse, og så bliver det en instruks. Og på side 21 i ombudsmandens redegørelse, der citerer ombudsmanden en notits af 31. maj 2016 ... undskyld marts 2016 skrevet af Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen skriver, og jeg citerer: ”I forbindelse med modtagelse af mail fra ministeriets medarbejdere den 10. februar 16 omkring adskillelse af mindreårige asylansøgere, der er indkvarteret sammen med en myndig ægtefælle eller samlever på et dansk asylcenter, blev undertegnede ringet op af ministeriets medarbejder, der på vegne af UIBM”, altså dit ministerie, ”anmodede Udlændingestyrelsen om straks at foranstalte, at indkvarteringsoperatørerne blev orienteret om de nye retningslinjer og varsle om, at Udlændingestyrelsen ville igangsætte en adskillelse af parrene”. Denne instruks blev senere samme dag fulgt op af en mail, og så fortsætter den. Dvs. samme dag, som denne pressemeddelelse, ministeren sendte ud, og som ministeren nu siger slet ikke var en instruks til at starte med, samme dag har embedsmænd fra ministerens eget ministerie opfattet den som en instruks. Og ovre i styrelsen, som jo altså også ligger under ministeren, har man opfattet det som en instruks. Så hvad tid den 10. februar, hvad tid den 10. februar gik denne her pressemeddelelse fra at være en holdningstilkendegivelse til at blive en instruks?

Formand Martin Henriksen: Så er det ministeren. Værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, altså mit svar vil jo ikke ændre sig. Det var ellers tidligt at kunne sige, man ikke var tilfreds med svaret. Johanne Schmidt markerer, jeg har nået at sige tre ord, og så bliver der allerede markeret, man ikke er tilfreds med svaret, det må jeg sige, det, tror jeg, er noget nær rekorden Johanne. Men mit svar ændrer sig jo ikke af, at der bliver spurgt af flere, fordi sagen er, at der bliver udarbejdet en pressemeddelelse, som så rigtig nok, som det jo bliver sagt, og som det også bliver beskrevet i ombudsmandens redegørelse, bliver betragtet som en instruks. Men jeg kan jo ikke sige, hvornår sker dét. Og det er jo også en efterrationalisering, som jeg også sagde, af ombudsmanden det her. Men det ændrer bare ikke på, at der jo på intet tidspunkt er blevet administreret ulovligt, og at den kommunikation om, at der jo netop skulle administreres lovligt også blev givet, og det gjorde den samme dag, som pressemeddelelsen blev sendt ud. Og altså kernen af den kritik, som ombudsmanden fremlægger, har jeg jo taget til efterretning, det tror jeg ikke, der er nogen, der kan være i tvivl om, og jeg har også sagt flere gange her i dag, at set i bakspejlet, så synes jeg også, at der burde i umiddelbar forlængelse af pressemeddelelsen, så burde der have været udsendt en egentlig skriftlig instruks. Og en sådan instruks vil jo netop have indeholdt, kan man sige, de nødvendige forbehold, som der var og er på grund af internationale konventioner og på grund af dansk lovgivning. Så det burde vi have gjort anderledes, og det har jeg også sagt, at det påtager jeg mig, at det burde vi have gjort. Men som jeg også har sagt, så var det en forudsætning jo netop for indkvarteringsordningen, at de internationale forpligtelser, de skulle overholdes. Og det betød jo også, at jeg godt var klar over, at det kunne betyde, at der kunne være særlige tilfælde, hvor der skulle gøres en undtagelse, og det er også dét, jeg har sagt både på samrådet den 15. marts, men jo også flere gange – også skriftligt har kommunikeret her. Og at der jo i særlige tilfælde også skulle foregå denne her undtagelse og gøres denne her undtagelse, det blev netop kommunikeret til Udlændingestyrelsen i forbindelse med udsendelsen af min pressemeddelelse. Og det er jo også derfor, at ombudsmanden kan konkludere, som han gør i sin redegørelse, og det går jeg ud fra, at det er derfor, han kommunikerer, som han gør, at det jo netop ikke har været intentionen at pålægge Udlændingestyrelsen, at de skulle administrere imod internationale konventioner eller imod dansk lovgivning. Så altså umiddelbart, så har jeg svært ved at se, altså hvad det er vi ... altså hvis vi er enige om konklusionen i ombudsmandens redegørelse, og det går jeg ud fra, at vi er, så må den slutning jo nødvendigvis også komme til Johanne Schmidt på et tidspunkt.

Så spørger Jan E. Jørgensen, om ... altså i forbindelse med pressemeddelelsen, om det var ... altså var tilsigtet det der med, at det skulle være absolut undtagelsesfrit, som der står i pressemeddelelsen. Nej, det var et politisk statement, kan man sige, og så med de undtagelser, som der nødvendigvis skulle gøres i forbindelse med internationale konventioner og den lovgivning, som vi jo i øvrigt har. Så det kan jeg helt klart sige.

Formand Martin Henriksen: Johanne Schmidt-Nielsen har lige bedt om en opfølgende bemærkning, og så går vi videre i talerækken, der er nogen, der har ventet meget tålmodigt på at komme på.

Johanne Schmidt-Nielsen værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, for jeg fik ikke svar. Jeg læste højt af et notat skrevet af Udlændingestyrelsen – altså ikke efterrationaliseringer fra ombudsmanden. Det var ordret citat fra Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen er under ministeren, ikke! De skriver, at de bliver ringet op af dit ministerie samme dag, som denne her pressemeddelelse bliver sendt ud og får at vide, det her er nye retningslinjer, det er en instruks, den skal I følge på. Det vil sige embedsmænd i dit ministerie Inger Støjberg opfatter altså samme dag denne her pressemeddelelse som en instruks. Embedsmænd i Udlændingestyrelsen, som også ligger under dig, opfattede samme dag det er som en instruks. Kan ministeren bekræfte, at hendes egne embedsmænd i ministeriet og at Udlændingestyrelsens embedsmænd, som jo også ligger under ministeren, samme dag opfatter det her som en instruks.

Formand Martin Henriksen: Ministeren får lige lov til at svare, og så går vi videre med talerækken. Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, altså mit svar vil jo ikke ændre sig. Altså det eneste, jeg kan sige, det er, at det her jo bliver til en instruks på et tidspunkt. Jeg kan jo ikke sige præcis tidspunktet for hvornår. Men dét jeg jo kan sige, det er, at der hele tiden, også efter ombudsmandens vurdering, og det går jeg ud fra, at vi lægger til grund, er blevet administreret lovligt. Så det vil jo sige, at den information, som jeg nu også siger her, der er tilgængeligt Udlændingestyrelsen, er jo tilgængeligt Udlændingestyrelsen. De har jo administreret lovligt.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Pernille Bendixen, værsgo!

Helle Bendixen: Tak til ministeren for redegørelsen. Altså dét, som vi burde bruge vores tid på, det var jo de fire piger, som faktisk havde valgt at leve deres liv i frihed, og det bekræfter jo sådan set også, at hvis ikke får lov at blive adskilt, så kan vi ikke være sikre på, at dét de siger, det er rigtigt – nemlig, om de er i et ægteskab af frivillighed eller ej. Og vi i Dansk Folkeparti så jo meget gerne, at man fik strammet op, som man adskilte også de 15-18-årige. Og det har vi jo haft vores stridigheder med ministeren om. Og jeg husker tydeligt, at jeg stillede ministeren det spørgsmål, da vi behandlede sagen, at når man er gift i Danmark ... eller ikke kan blive gift i Danmark efter den

danske lovgivning, om det så ikke strider imod det begreb, der hedder ordre public, altså lov og orden i Danmark. Og det ville ministeren så ikke bekræfte. Men jeg kan huske, at det er ved at være temmelig lang tid siden, og jeg kan også huske, at ministeren på det tidspunkt nævner, at ombudsmanden har givet ministeren en næse, og jeg tror, vi er tilbage i februar, jeg husker ikke datoen. Nu er vi så juni måned og har så indkaldt til et samråd, og så må jeg jo bare sige, jeg fatter så ikke, at vi sidder og har et samråd på baggrund af en avis' luftkasteller, som bygger på gætterier, og som selvsamme avis har indrømmet, at der ikke er noget hold i, at den simpelthen bare har gættet. Og at det her, det derfor bare er et stort show fra venstrefløjens side, fordi man har en politisk agenda, og at der faktisk ikke er hold i nogen af de anklager, der er kommet frem.

Og så kunne jeg egentlig godt tænke mig at vide, hvad ministeren har tænkt sig at foretage sig fremadrettet. Fordi det kunne jo være, at der fra grobund nogle flere gode beslutningsforslag, man måske lidt støtte. Tak!

Formand Martin Henriksen: Tak til Pernille Bendixen. Så er det Jakob Engel-Schmidt, værsgo!

Jakob Engel-Schmidt: Tak for det, så skal jeg prøve at få mikrofonen tændt. Jeg tænker lidt på, jeg har lagt mærke til, hvad mine kolleger fra de forskellige partier har sagt i medierne de sidste par dage. Jeg kan jo konstatere, at der er flere ordførere til stede på det her samråd, der af flere omgange har udtalt sig om indholdet i denne her mail, som de jo så ikke har set. Og jeg tænker, det kunne da være spændende at høre, hvad ministeren egentlig synes om det. Og så rent faktisk, for det virker som om, at mine kolleger fra oppositionen sådan igen og igen spørger ind til processen i forhold til det her med pressemeddelelser, der bliver til instrukser og sådan noget. Jeg har forstået det sådan så, og det kendskab har jeg jo ikke, fordi jeg er jo ikke ansat i ministeriet og for den sags skyld på noget niveau vidende om, hvad der foregår. Er det korrekt forstået, at pressemeddelelsen først senere på dagen den 10. februar 2016 sendes til Udlændingestyrelsen som instruks. Altså vi er jo blevet oplyst, det er i hvert fald den opfattelse, jeg har fået, og det tror jeg kan svare på nogle af de spørgsmål, som der også bliver spurgt om ... ja, det er jo derfor, jeg spørger, og jeg mener sådan set ikke, der er noget at skjule, og det er derfor, jeg forsøger at få det ... jeg fornemede, det både var et spørgsmål fr. Johanne Schmidt-Nielsen kom med og Holger K. Nielsen kom med.

Formand Martin Henriksen: Tak til Jakob Engel-Schmidt. Carl Holst!

Carl Holst: Tak for det. Det er i forhold til omdrejningspunktet – udarbejdelsen af pressemeddelelsen. Jeg er lidt forbavset over, at man så stålsat, som Josephine Fock giver udtryk for, kan sige, at der bliver slettet i den mod bedre vidende. Vi taler om en pressemeddelelse. Og så kan man have en tilgang – pressemeddelelse/instruks, jfr. dét som Holger K. Nielsen spørger til.

Men udgangspunktet er en pressemeddelelse. Der vil jeg gerne spørge ministeren: Blev der i forbindelse med udarbejdelsen af pressemeddelelsen den 10. februar 2016 givet en skriftlig advarsel om, at det ville være ulovligt at udsende den pressemeddelelse, det endte med at blive. Blev der givet mundtlig advarsel om, at den pressemeddelelse, det endte med at blive, ville være ulovligt at udsende?

Formand Martin Henriksen: Tak til Carl Holst. Så er det ministeren til besvarelse.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, måske først Carl Holsts spørgsmål her, fordi altså for mig, der er det faktisk ret afgørende, at den pressemeddelelse, som jeg udsendte der i februar sidste år indeholdt en klar politisk tilkendegivelse om de fremtidige generelle indkvarteringsordninger. Og derfor så valgte jeg jo selvfølgelig at beskrive den generelle indkvarteringsordning i pressemeddelelsen. Og det gjorde jeg, for at det også skulle stå som et meget klart politisk signal – både til de piger, det her handler om – og til hele, kan man sige, den kultur, det her handler om – nemlig, at der er nogen, der bliver gift med ældre mænd imod deres ønske. Derfor, så vil jeg også bare igen sige, at derfor, så blev pressemeddelelsen jo så heller ikke fulgt op af en instruks efterfølgende, som indeholdt et forbehold. Og derfor, så må man sige, og det er jo så dét, der er svar til Jakob Engel også, derfor så er pressemeddelelsen, kan man sige, den eneste skriftlige instruks på det tidspunkt til Udlændingestyrelsen. Men det ændrer jo bare ikke på, at der blev kommunikeret klart, som jeg også har sagt, at vi jo ikke skal bryde internationale konventioner eller dansk lov. Og det er jo dét, som man må sige, det kredser sig meget om, også i venstrefløjens spørgsmål lige nu. Så det tror jeg sådan set, var svar der.

Og så til Pernille Bendixen, så vil jeg sige. Jeg er fuldstændig enig med dig i, at det her jo egentlig burde handle om pigerne. Det handler om, at der er nogle piger, som vi er nogen, der ønsker at beskytte, og det er der så stor kritik af. Og det synes jeg da, man skal sætte sig ned, synes jeg, og overveje, hvad svaret er til de fire piger, der efterfølgende på grund af den her adskillelse fra deres mænd har sagt: Nej tak, jeg ønsker ikke at komme tilbage til ham. Jeg synes da, at man skal sætte sig ned og overveje med sig selv, hvilken betydning det har haft for de fire piger. Jeg tror da sådan under normale omstændigheder – nu vil jeg medgive, at det her er en lidt ualmindelig situation, men under normale omstændigheder, så vil jeg da både håbe og tro, at Folketinget kunne samles om at have et ønske om at beskytte nogle piger, og at de fire piger her, de jo så vil være, kan vi sige, reddet ud af et ægteskab/samliv, som de ikke har ønsket. Det vil jeg da sige under normale omstændigheder, så vil jeg da tro, at også Johanne Schmidt og Josephine Fock og Sofie Carsten Nielsen ville være glad for, at fire piger ikke længere lever sammen med nogle mænd, de ikke ønsker at leve sammen med. Og det gør de ene og alene af den grund, at nu er de kommet til Danmark – og i Danmark, der kan man leve sig et frit liv. Men det skal vi da understøtte de her piger i. Nu får de så et pusterum, og det har de så valgt til at sige: Jeg vil gerne leve et frit liv uden den mand, som jeg er blevet – formodentlig – pålagt at leve med.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Josephine Fock, værsgo!

Josephine Fock: Ja, tak for det. Jeg minder lige om, at vi har indkaldt et åbent samråd i forhold til at diskutere ministeransvarlighedsloven. Det handler om, om ministeren var vidne om, at hun begik noget ulovligt, da hun sendte den pågældende instruks ud. Og jeg bliver faktisk ret rystet over, at ministeren ændrer forklaring i forhold til, at nu er det pludselig en pressemeddelelse, og pressemeddelelsen er sådan vupti-vupti, den er pludselig blevet til en instruks, og det har ministeren så ingenting med at gøre. Men det er faktisk dét, jeg gerne vil spørge ind til, fordi på hvilket tidspunkt den 10. februar bliver ministeren klar over, at det er en instruks. Det vil jeg gerne have svar på.

Og så undrer det mig, at nu er historien så – jamen, det var jo slet ikke en instruks, det var en pressemeddelelse, sådan ”huksti-puksti”... så er den blevet til en instruks eller hvad – eller er det ikke. Men så sent som, jeg tror, det var i søndags, det var i hvert fald den 21. maj i Politiken, så er ministeren selv citeret for at sige, at vurderingen var, at instruks var ulovlig. Altså, det er ministeren citeret for at sige i afsnit fire i den pågældende artikel. Overskriften er ... nej undskyld ... vurderingen var, at instruks var lovlig. Så der kalder ministeren selv, det er en instruks, og der er vurderingen så i citatet, at den var lovlig, men ministeren har jo lige siddet og tilkendegivet på samrådet, hun var godt klar over, at den del af det var i hvert fald ikke lovligt, men det var jo kun en pressemeddelelse. Så jeg synes faktisk, det ... altså der bliver sådan lige rodet lidt rundt i det. Så, hvornår bliver det til en instruks. Fordi ministeren var jo godt klar over, hvis det havde været en instruks, så var den ulovlig, det har hun tilkendegivet her i dag. Så jeg vil gerne have svar på, hvornår den 10. februar denne her pressemeddelelse ændrer sig til at være en instruks. Og i øvrigt, så er der senere spørgsmål, som ministeren selv har svaret på, hvor hun kalder det en instruks eller en vejledning. Det er også det udtryk, det bliver brugt i de pågældende breve til de pågældende asylansøgere.

Formand Martin Henriksen: Tak. Marcus Knuth!

Marcus Knuth: Mange tak. Jeg vil sige, jeg synes, det er topmålet af hykleri, at oppositionen begynder det her samråd ved at sige, at det her samråd handler ikke om barnebrude, og vi er desuden imod barnebrude. Den praksis, den kan vi på ingen måde støtte op om. Mig bekendt, så er det ikke andet end to år siden, at oppositionen rent faktisk havde regeringsmagten, og mig bekendt blev der ikke taget mange initiativer for at imødegå barnebrude, da den tidligere regering havde magten. Kan ministeren, som har nært kendskab til, hvad den tidligere regering gjorde, da de havde regeringsmagten, kan ministeren oplyse, om der blev taget nogen tiltag overhovedet fra den

tidligere regering, for at imødegå barnebrude ... eller undskyld for at adskille barnebrude fra deres ældre ægtefæller i de danske asylcentre.

Formand Martin Henriksen: Tak ministeren.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen altså, jeg tror, jeg har svært ved at sige det på andre måder til dig Josephine Fock, end som jeg har sagt. Altså, der forelå jo ikke en vurdering af, om pressemeddelelsen i sin ordlyd var ulovlig. Det gjorde der ikke, fordi det var en pressemeddelelse. Og som jeg også sagde i min tale, så var vurderingen i ministeriet, at der i et antal tilfælde jo under særlige omstændigheder, så skulle der gøres en undtagelse til en separat adskillelse af de her par. Og det fremgik også af de udkast, der var, til pressemeddelelsen, som jeg fik forelagt, og som jo indeholdt et forbehold. Og det fremgik også af de drøftelser, som vi havde om den generelle indkvarteringsordning, som jo fandt sted imellem mig og ministeriets jurister. Og så det forhold, at der jo i visse situationer, det har jeg også allerede sagt, skulle foregå denne her undtagelse, altså at der skulle gøres en undtagelse. Det var jeg ærlig talt rigtig meget imod. Men det ændrer jo ikke på, at sådan var det, og sådan er det. Og at det jo også blev kommunikeret ud. Så det her bliver sendt ud, som en pressemeddelelse, og der tilgår ikke Udlændingestyrelsen eller andre en instruks. Men i og med, at det her er, kan man sige, det eneste skriftlige, der ligger, så er det, det bliver omsat til en instruks. Så er det jo også bare, altså helt afgørende, synes jeg, og det er dét, jeg synes på en eller anden måde, I sådan lidt overser, det er, at der jo samtidig med det bliver kommunikeret, at vi jo netop skal efterleve, selvfølgelig, internationale forpligtelser, konventioner. Og selvfølgelig også dansk lovgivning. Det har der jo ikke ... altså været optræk, at der ikke skulle, og det er jo også dét, ombudsmanden konkluderer i sin redegørelse. Og hvis både I og jeg lægger ombudsmandens redegørelse til grund og tager den til sig, som jeg jo går ud fra, at vi gør, men så kan man jo sådan set se ... eller så må det jo stå ret klart, at så er konklusionen i den jo, netop som han skriver, at det ikke på noget tidspunkt har været intentionen at pålægge Udlændingestyrelsen at administrerer ulovligt. Det synes jeg er sådan ret ... altså på en eller anden måde ret ligetil. Men det er vi nok ikke helt enige om fornemmer jeg.

Så er der Marcus Knuth. Nej, altså, det skulle undre mig meget, hvis at der ikke var barnebrude under den tidligere regerings tid. Altså det er jo mig bekendt ikke et nyt fænomen med barnebrude, det kan man jo sådan set se helt tilbage ... Aisha, var hun 6 år, da hun blev gift, men først brugt som 9-årig, tror jeg det er, man kan omtale det som. Så det er jo ikke et nyt fænomen. Og altså, men det er et nyt fænomen, kan man jo så på en eller anden måde sige, at venstrefløjens begynder med at gå op i det, fordi de har jo haft i hvert fald nogle år, hvor der formodentlig også har været barnebrude i det danske system. Det havde vi så også inden jo, men jeg er i det mindste meget glad for, at der er blevet grebet ind over for det nu. Og jeg er i det mindste virkelig glad for det over for de fire piger, der så rent faktisk har valgt at bruge deres adskillelse til netop at komme til at leve et frit liv, som de selv har valgt, og ikke et liv, som der måske er nogle andre, der har valgt for dem. Det synes jeg i virkeligheden er det sørgelige i det her.

Formand Martin Henriksen: Josephine Fock for en kort opfølgning. Værsgo!

Josephine Fock: Ja, fordi ministeren svarer simpelthen ikke på mit spørgsmål. Hvad tid er det, at denne her pressemeddelelse ændrer sig til at blive en instruks. Er ministeren vidende om det?

Og så synes jeg jo, at det er så fantastisk, at vi lægger ombudsmandens redegørelse til grund, for i den ombudsmandsredegørelse, der står der jo lige præcis, at der blive udsendt to – to stk. e-mails, den ene e-mail er en ren pressemeddelelse. Den anden e-mail, det er pressemeddelelsen inkl. et bilag om de pågældende unge asylægtepar. Så, hvad tid bliver pressemeddelelsen til en instruks?

Formand Martin Henriksen: Holger K. Nielsen!

Holger K. Nielsen: Ja tak. Det spørgsmål forventer vi jo svar på. Altså, når vi lægger meget vægt på det her, så er det, fordi det er jo en lidt fantastisk sag det her. Jeg kan forstå på ministeren, at hun egentlig godt er klar over, at det er ulovligt, det hun skriver i pressemeddelelsen, eller at det ikke følger lovgivningen i hvert fald, men af politiske grunde, så vil hun ikke skrive dét, som er lovligt. Det er jo dét, hun siger. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at det var faktisk sådan, at Ninn-Hansen han også argumenterede, da han havde Tamil-sagen. Det var, at han vidste godt, at det var ulovligt, dét han gjorde, men af politiske grunde, så nedprioriterede han de der sager. Det er jo derfor, det her er sådan rimelig alvorligt, det er, at han som minister af politiske grunde pludselig går ind og siger – jamen, det med lovgivningen, det er jeg sådan set ligeglad med. Jeg sender et signal. Jeg synes i sig selv, det er et problem, at en minister i en pressemeddelelse gør det. Det må jeg sige, det synes. Men okay, der har vi så nogle forskellige værdier. Det er så, hvad det er. Men når det så efterfølgende bliver til en forvaltningsakt, det er dét, der er problemet. Man kommer fra en pressemeddelelse med nogle politiske signaler, bum-bum-bum-bum, som bliver en direkte forvaltningsakt. Og det er jo dét, ombudsmanden siger. Det er jo hele grundlaget i ombudsmandens beretning, det er, at pressemeddelelsen og instruksen er det samme. Det er jo dét, som han skriver hele vejen igennem. Og der har været rig mulighed for, at ministeriet kunne rette den misforståelse fra ombudsmandens side. Hvis man ville have rettet det. Men det har man jo ikke gjort. Fordi man har udmærket vidst, at instruksen var pressemeddelelsen. Og det er jo derfor, at det er vigtigt at få afklaret, hvad sker der derefter. Er departementschefen inde over hele spørgsmålet omkring – dels pressemeddelelsen – dels omkring forvandling af pressemeddelelsen til en instruks. Er der i den proces også en diskussion. Og hvordan stiller embedsværket sig i forhold til, hvordan det skal håndteres.

Formand Martin Henriksen: Så er det ministeren.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, jamen altså, jeg vil bare, altså svare jer samlet, fordi det er jo det samme, I spørger til. Og jeg må bare sige, jeg har ærlig talt lidt svært ved at forstå, hvorfor det er, man ikke tror på ombudsmanden og hans, må man sige, meget grundige gennemgang af den her sag. Og Holger K., der er simpelthen bare den forskel fra Ninn-Hansen og Tamil-sagen og så til mig og barnebrude-sagen, hvis man skulle kalde det dét, at der var en ulovlig administration under Tamil-sagen, her er der en lovlige administration, og det er jo netop dét, ombudsmanden siger, fordi ombudsmanden, han siger, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Og derfor, så kan man ... altså, du kan jo simpelthen ikke slutte sådan. Det, synes jeg, er ... altså det er jo på en eller anden måde ikke politisk ordentligt. I hvert fald ikke, hvis du lægger ombudsmandens redegørelse til grund. Så må du sige, og det må du så gå ud og sige, at jeg lægger ikke ombudsmandens redegørelse til grund. Jeg har min egen version som Holger K. Nielsen. Men hvis man lægger ombudsmandens redegørelse til grund, og det gør jeg. Og så vil jeg sige, at ... altså ombudsmanden har haft alt materiale i den her sag. Han er grundig, som han er. Han har udfærdiget denne her redegørelse. Og han når jo så frem til, at pressemeddelelsen i sin kategoriske og undtagelsesfri form var ulovlig. Det har jeg taget til efterretning. Men han konkluderer også, som jeg tidligere har sagt mange gange, at han jo netop lægger til grund, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Og derfor, så har Udlændingestyrelsen også hele vejen igennem administreret indkvarteringsordningen i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, og det betyder også, at Udlændingestyrelsen jo i et antal sager på intet tidspunkt har adskilt parrene. Der er så par, der også er blevet adskilt, men altså når man ser samlet set på det her, så er jeg af den overbevisning, at jo altså udover, at jeg selvfølgelig lægger ombudsmandens konklusion til grund, så er jeg af den overbevisning, at vi burde have udfærdiget noget nyt skriftligt materiale i form af en instruks, hvor de her undtagelser var med. Men når pressemeddelelsen bliver gjort til en instruks, og det er jo sådan set meget henvendt til Josephine Fock, så er det jo netop i mangel af andet skriftligt materiale, men der bliver alligevel administreret lovligt, fordi det er blevet kommunikeret til Udlændingestyrelsen, at vi selvfølgelig ikke ... eller at de selvfølgelig ikke bliver pålagt en ulovlig administration i forhold til hverken internationale forpligtelser eller i forhold til dansk lov.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Jeg har set, at Holger K. Nielsen gerne vil have ordet. Det får han lige, og så går vi videre i talerækken bagefter.

Holger K. Nielsen, værsgo!

Holger K. Nielsen: Lad mig lige sige, at jeg er godt klar over, at der er forskel på de to sager, det er jeg godt klar over, men udgangspunktet er det samme, fordi udgangspunktet for Ninn og for dig, det er – I er uenige i loven. Og så laver I jeres egne pressemeddelelser – jeres egne tiltag. Når det ikke

er gået så galt her, så skyldes det jo ikke dig. Du har jo hele tiden ønsket, at man ikke skulle træffe de her individuelle vurderinger. Det er jo dét, som du skriver i en pressemeddelelse. Og det siger du jo også selv. Du er jo uenig i det. Du ønsker ikke, at det skal være sådan, at man så alligevel i forvaltningen gør noget andet, det, kan man så sige, er udmærket. Men det er også dér, det bliver interessant at få afklaret, hvordan hele samspillet i forholdet mellem dig og systemet har været i det her.

Formand Martin Henriksen: Vi tager lige Hans Christian Schmidt ind. Værsgo!

Hans Christian Schmidt: Jamen tak for det. Nu er det sådan, at reglerne siger, at når man er til et samråd, må man godt kommentere noget. Og derfor vil jeg bare sige, at når man sidder og lytter nu her, nu er der gået syv kvarter – en time og tre kvarter, og jeg må bare sige, at man får altså den oplevelse, at ting kører i ring, men det vil jeg ikke engang kritisere, fordi sådan er det tit, når en sag viser sig i at være en sag, når der ikke rigtig er noget i den længere, så begynder den at køre i ring. Og det synes jeg i høj grad også er dét, der sker her. Jeg har simpelthen svært ved at forstå de argumenter, der kommer fra oppositionens side. Jeg er endnu mere ked af, at vi i grunden ikke prøver at bruge lidt tid på at drøfte og glæde os over, at der er fire piger, som er sluppet fri af dét, de ellers var på vej ind i. Det synes jeg til gengæld kunne have været spændende, at vi også brugte vores tid på. Men det bliver til noget med nørken med nogle ord og nogle sætninger, og derfor ... da jeg jo kan forstå, at det hele går ud på, om det er sådan, at ministeren har ... hvad var det, der blev sagt ... hvor ministeren har sagt til sine embedsmænd, at de ikke skal overholde dansk lovgivning eller internationale konventioner. Dér ligger det hele. Og så er det altså mærkeligt, fordi når man somme tider igennem et langt liv i Folketinget har lagt mærke til, hvad ombudsmanden skriver, så er det altså svært at forstå, at når en ombudsmand skriver, jeg vil i stedet for at begynde at citere sige det, som jeg husker det, så vil jeg læse op, hvad ombudsmanden har sagt: ”Jeg må herefter lægge til grund, at det ikke var ministeriets hensigt at pålægge Udlændingestyrelsen en praksis, hvorefter mindreårige asylansøgere uden undtagelse, og dermed uden konkret vurdering af omstændighederne i de enkelte tilfælde, skulle indkvarteres adskilt fra ægtefællen eller samleveren, og at det således ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Og så kunne det ligeså godt nu være sådan, at vi havde sagt til hinanden, og hermed slutter sagen så, fordi nu er det jo så tydeligt, som det kan være. Ombudsmanden har sagt, hvordan det er forholdt, ministeren har forklaret det så tydeligt, som jeg synes, nogen minister kan, og så kunne vi i grunden godt nu være noget til det, at vi siger – jamen, så har vi haft en god drøftelse af tingene, og det var så dét. Man kunne måske endda så glæde sig over, at ombudsmanden kom frem til, at sådan var det. Det ærgrer mig bare lidt, jeg synes ikke, det er dét, der sker. Det vil jeg så gerne hjælpe med til, for at vi måske nu kunne sige – jamen, nu er der nogen, der frafalder og siger – jamen, så har jeg ikke brug for at få ordet mere, og derfor vil jeg simpelthen spørge ministeren, om kernesynspunktet heri, fordi så kan det være, at det hermed hjælper alle. Så jeg vil spørge ministeren: Minister, har du på noget tidspunkt i denne eller andre

sager sagt her til dine embedsmænd, at de ikke skal overholde dansk lovgivning eller internationale konventioner? Tak!

Formand Martin Henriksen: Så er det ministeren.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, man kan da godt sidde og grine af, at Hans Christian Schmidt stiller et spørgsmål som det. Jeg synes sådan set ikke, der er noget at grine af. Jeg synes sådan set, det er ret relevant, at der også er nogen, der tegner billedet op her. Fordi nej, jeg har på intet tidspunkt bedt embedsmændene om, at hverken bryde internationale konventioner eller dansk lovgivning. Men det er fuldstændig korrekt, at jeg har diskuteret intenst om, hvor grænserne går i forhold til de internationale konventioner, og det, mener jeg, både ikke bare er min ret, men jeg mener sådan set også, det er min pligt at gøre det. Vi har jo masser af diskussioner omkring internationale konventioner. Vi havde det også, da vi diskuterede familiesammenføringsregler, hvor langt kunne man gå i forhold til udskydelse af retten til at få familiesammenføring. Og ved den lejlighed sagde jeg, at der gik vi bestemt til kanten. Det har der så kørt en retssag om nu, og det er jo så netop faldet ud, som vi jo var overbeviste om, at det ville, at det jo netop var inden for konventionerne. Og det mener jeg da, at jeg faktisk har en pligt til, i og med at jeg nu har det politiske ståsted, jeg har. Så er der jo andre, der har et andet politisk ståsted – dem om det.

Til Holger K. Altså det er alligevel to grove påstande. Det må jeg sige. Jeg synes faktisk, det er rimeligt groft først at få at vide – ja, det var jo en ”Ninn-Hansen”, det var jo en Tamil-sag. Og så anfægter jeg det, fordi jeg siger, der er bare lige den forskel på det, at der var en ulovlig administration, og her er der en lovlige administration. Så siger du: Nå, jo, jo, jamen det er også rigtig nok, det var måske også skidt lige at sige, at du skulle i fængsel eller sådan noget, det var måske lige over grænsen for, hvad jeg kunne tillade mig. Men det skyldes jo ikke dig, at du ikke kommer i fængsel – underforstået, at jeg ønsker, at man skulle bryde dansk ret og konventioner. Det må jeg sige, det synes jeg faktisk er relativt groft og blive beskyldt for. Jeg har hele tiden konsekvent og uden ophør sagt, at vi skal rette os efter de konventioner, som vi selv har skrevet under på, det har jeg sagt gentagne gange. Jeg har også gentagne gange sagt, at jeg er parat til også at gå til kanten. Jeg er parat til at udfordre, at det ikke nødvendigvis er sådan, at jeg er fuldstændig enig i, at konventionerne burde have været skrevet sådan i dag, som de jo blev skrevet dengang. Men det er saftsusemig ikke det samme som at sige, at man skal bryde konventioner. Og derfor synes faktisk, det er groft. Jeg synes, det er to grovheder lige i rap, som er faktisk, synes jeg, er ... jeg tror, jeg vil sige på grænsen til at være lidt uanstændigt.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Så er det Sofie Carsten Nielsen, værsgo!

Sofie Carsten Nielsen: Tak for det. 21. maj i år, der udtaler ministeren: Vurderingen var, at instruksen var lovlig, da den blev udstedt – og senere i samme interview, det er jo ikke bare min vurdering selvfølgelig, for det er der juridiske eksperter, der vurderer, at så er instruks lovlig. Det var den 21. maj. Den 23. maj udtaler ministeren til DR Nyheder: Vi kommer frem til den her instruks, der bliver sendt en pressemeddelelse ud, og det er rigtigt, at jeg retter i den pressemeddelelse undervejs, men det er under forudsætning af, og med den opfattelse, at det her er lovligt, og det er også dét embedsværket mener. Jeg skal bare have ministeren til at bekræfte, at den instruks, som ministeren her omtaler, er den samme, som den pressemeddelelse, ministeren startede med at omtale.

Formand Martin Henriksen: Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jeg glæder mig utrolig meget til at få svar på det spørgsmål. Fordi dét, der sker på det her samråd er, at ministeren pludselig har ændret forklaring fra den 21. maj i år til i dag. Den 21. maj siger ministeren til Politiken, og er citeret for at sige, at det var ministeriets vurdering, at den instruks ikke var ulovlig. Og nu sidder ministeren og siger, det var slet ikke en instruks, og den blev ikke vurderet. Det er to helt forskellige forklaringer.

Spørgsmål nr. to. Ministeren har stadigvæk ikke bekræftet, og det er ellers ikke svært, det kan gøres med et ja eller nej. Jeg vil gerne have ministeren til at bekræfte, at ministeriets egne embedsfolk både i ministeriet og i styrelsen opfatter pressemeddelelsen som en instruks samme dag, den sendes ud.

Så har jeg et tredje sidste spørgsmål i denne runde. Ministeren sidder nu og siger, at alle vidste faktisk godt, og især ministeren, at det ville være ulovligt at tvangsadskille alle, uden en individuel vurdering. Der skulle være en individuel vurdering, men hvad var så det nye minister? I ombudsmandens redegørelse på side 3, der er det beskrevet, hvad praksis var forud for 10. februar 2016. Forud for denne her pressemeddelelse. Og forud for 10. februar 2016 står der, at hvis de er under 15, den ene – ja, så skal de selvfølgelig adskilles alle sammen. Så står der: I sager, hvor den mindreårige var over 15 år, blev der foretaget en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Det vil sige, praksis før 10. februar 2016 var – er du under 15, så tvangsadskilles man uanset hvad. Er du over 15, så foreligger der en individuel vurdering. Det ministeren sagde var nyt var jo, at nu skulle alle tvangsadskilles. Ministeren siger nu, men ministeren vidste fra starten godt, at alle ikke skulle tvangsadskilles. Hvad er op og ned i det her? Var der overhovedet noget nyt i instruks?

Formand Martin Henriksen: Tak! Så er det ministeren til besvarelse, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja. Jamen altså, der er jo ikke andet at sige, end at det bliver udformet som en pressemeddelelse og i mangel af andet skriftligt materiale, så er det så, det bliver gjort til en instruks, og derfor siger jeg jo så også i det interview, bruger jeg jo så også ordet instruks. Men det ændrer bare ikke på, at både jeg og jo så også ombudsmanden jo her efterfølgende bakker det op, kan man sige, i sin redegørelse, at intentionen med det her er jo ikke, at man skal pålægge Udlændingestyrelsen en ulovlig praksis. Så altså der er ikke så meget, man kan sige, der er ikke så meget fikumdik i det der med pressemeddelelse og instruks, fordi det er en pressemeddelelse, og så i mangel af, kan man sige, andet skriftligt materiale, så er det så, at det bliver til en instruks. Og det var sådan set svar på både Sofie Carsten Nielsen og Johanne Schmidts spørgsmål.

Og så siger Johanne Schmidt, hvad er forskellen i, altså er der egentlig sket noget, andet end at du bare har sendt en pressemeddelelse ud. Ja, der er sandelig sket noget, fordi vi har nemlig vendt det hele rundt kan man sige, at udgangspunktet netop er, at vi adskiller parrene. Og det betyder også, at der er en strengere praksis, end der var før. Så ja, det kan jeg bestemt sige. Og hvis du spørger mig, så skulle det jo være gjort meget, meget før, at man har det udgangspunkt, at man netop adskiller parrene.

Og så ved jeg godt, at der er flere, der sådan ligesom har sagt: Jo, jo, jo, men nogen af dem er jo 17, når de kommer hertil, og nogle af deres ægtefæller er i 20'erne, og det kunne man jo have set alle steder, at denne her lille forskel i alder, og der er det bare, at jeg vil sige, at vi jo ved nu, at der rent faktisk er nogen af de her, der fik deres første barn som 14-årige. Altså og jeg synes, det er uhyggeligt at tænke på, at man får sit første barn som 14-årig. Og I har svært ved at bilde mig ind, at hvis man har fået sit første barn som 14-årig og med en mand, der trods alt er noget ældre end én selv, at man så fuldstændig selv har valgt den skæbne. Det vil jeg bare sige, og det vil jeg fastholde, og det er udgangspunktet, hvorfor jeg ønsker at beskytte de her piger, det er, at jeg er ikke et hak, desværre, i tvivl om, at der er for mange af de her piger, der ikke selv har valgt deres skæbne og dermed deres ægtefælle, og at man så tilmed kan se, at nogle af dem har fået deres første barn som 14-årig. Det synes jeg sådan set bare understreger det her. Og det understreger behovet for at beskytte pigerne.

Formand Martin Henriksen: Christian Langballe.

Christian Langballe: Altså jeg hører også til én af dem, der synes, at det her, det er en pinlig og skændig omgang, det må jeg godt nok sige. Nu kan oppositionen jo motivere, som de vil. Men jeg synes bare, at jeg synes, det er pinligt, og altså en parti som Alternativet, som slår jeg op på ridder af den gode tone og på at gøre op med en syg parlamentarisk kultur – og så, at det ender i den her kalkunjagt, det synes jeg godt nok er pinligt. Og dét, som er centrum i denne sag her, det er jo ... det er afgørende, at der er folk der bliver gift andre steder i verden og kommer fra bestemte kulturer, der findes tvangsgæteskaber, hvor småpiger bliver gift tvangsmæssigt ind i ægteskaber, som de ikke

selv kan slippe ud af. Og så foretager vi den lovmæssige hjælpende hånd, eller administrative hjælpende hånd, at vi skiller de her piger ad, sådan at de kan få lov til måske at overveje, om der kunne være et frit valg ud af den tvangsmæssige situation, de er kommet i. Og så det hele kommer til at handle om at finde hår i suppen, og hvor det egentlig bare drejer sig om en politisk kalkunjagt, fordi jo oppositionen jo er imod vores udlændingepolitik og imod den udlændingepolitik, der bliver ført, og er imod ministeren. Og det jo så dét, man bruger det her samråd til. Jeg synes bare, det er pinligt.

Formand Martin Henriksen: Mattias Tesfaye, værsgo!

Mattias Tesfaye: Tak, og jeg vil også godt starte med at takke ministeren for at dukke op og svare på de spørgsmål, der bliver stillet, sådan nogenlunde. Ministeren siger i dag, at pressemeddelelsen blev sendt ud som pressemeddelelse, og at den ikke blev sendt som instruks til Udlændingestyrelsen. Det skete i et svar her for et stykke tid siden. Den 13. februar, der svarer ministeren så fr. Lisbeth Beck Poulsen på et spørgsmål, nr. 501, hvor der står i ministerens besvarelse: Ministeriet kan i forlængelse heraf oplyse, at koncerndirektionsmødet blev afholdt den 10. februar 2016 om formiddagen, og at udlændinge- og integrationsministerens indkvarteringsinstruks blev oversendt til Udlændingestyrelsen om eftermiddagen. Om det så er fr. Inger Støjberg, den 13. februar eller fr. Inger Støjberg den 1. juni 2017, der taler sandt, det kan jeg jo ikke vide. Men hvis vi nu lægger til grund, at det er fr. Inger Støjberg den 1. juni, der taler sandt, så synes jeg jo, at det er interessant, at der i Folketingets ombudsmands rapport på side 19 er refereret en e-mail fra Udlændingestyrelsen til operatørerne, som det hedder, altså asylcentrene, hvor der står ... altså det er den selvsamme dag det her, den 10. februar: ”Kære operatør. Til jeres orientering fremsendes hermed pressemeddelelse fra Udlændinge, Integrations- og Boligministeriet, hvoraf det bl.a. fremgår, at ingen mindreårige under 18 år indkvarteres på samme asylcenter som en ægtefælle eller samlever. Det gælder også, hvis parret har ét eller flere børn. Inger Støjberg har også bedt Udlændingestyrelsen om at adskille parrene i de aktuelle sager om mindreårige, der bor sammen med en ældre ægtefælle eller samlever – altså dem som hidtil, hvor kvinden fx har været mellem 15 og 18 år, og hvor manden har været over 18 år efter en individuel og konkret vurdering var blevet indkvarteret sammen. Altså jeg gentager lige – Inger Støjberg har også bedt Udlændingestyrelsen om at adskille parrene i de aktuelle sager om mindreårige, der bor sammen med en ældre ægtefælle eller samlever. Herefter fortsætter brevet fra Udlændingestyrelsen til asylcentrene: Beslutningen fra ministeren betyder, at ingen mindreårige fremover må indkvarteres sammen med en ældre ægtefælle eller samlever. Lidt senere står der: Vi vil derfor snarest muligt varsle flytning i samtlige disse sager. Udlændingestyrelsen besluttede i forlængelse heraf, altså i forlængelse af dette brev fra Udlændingestyrelsen til asylcentrene at skille 23 par ad. Og adskillelsen blev gennemført i løbet af februar og marts 2016. Det her det fortæller altså, at Udlændingestyrelsen har oplyst asylcentrene om, at Inger Støjberg beder om, at alle par, alle par adskilles uden undtagelse. Så derfor er mit spørgsmål, hvornår blev ministeren vidende om, at det

her brev fra Udlændingestyrelsen blev sendt til asylcentrene – altså, at pressemeddelelsen af alle andre end ministeren selv blev opfattet som en instruks. Og så er det selvfølgelig interessant at vide: Er ministeren ikke enig i, at når hun oplever, at alle andre end hende selv opfatter det som en instruks, så skal man selvfølgelig gribe ind og sørge for, at der bliver administreret efter loven.

Formand Martin Henriksen: Ministeren.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Tesfaye, jeg vil bare sige, når man citerer ting, så er det bedst at få det hele med. Altså, hvis man ligesom prøver på at rulle en sag op, så skal man nok have alle nuancer med. Fordi ellers, så kan det jo godt komme til at se lidt mærkeligt ud. Og dét, der rent faktisk også bliver kommunikeret, det er, at det er Styrelsen, der træffer afgørelserne. Og du kan sådan set se det ved, at der er 23 par, du siger, der er 23 par, der bliver adskilt – ja, men der er 6 par, der ikke bliver adskilt, og det er, fordi man administrerer efter reglerne. Jeg vil bare sige, det er fint nok, at man ligesom prøver på at bygge en eller anden sag op, men jeg synes også, det er fair nok, man så tager alle rigtige elementer med. Og dét, der bare er sagen, det er, det er Styrelsen, der skal træffe afgørelsen, det er ikke operatøerne, det er Styrelsen, der træffer den endelige afgørelse i denne her sag. Og du kan jo se, at der netop bliver administreret efter gældende lov – nemlig, at vi jo ikke bryder internationale konventioner eller dansk ret ved, at der jo så netop er 6 par, der ikke bliver adskilt – så, bare sådan sagt lige så stille. Det er bedst at få det hele med.

Langballe – jamen, jeg tror, vi ser meget, meget ens på det her. Vi ser jævnligt meget ens på politiske sager. Der er også ting, vi ikke ser helt ens på, og det, tror jeg, kunne være, når vi kommer til konventionerne, og hvor langt man skal gå. Der føler jeg mig jævnligt presset, så på en eller anden måde, så er jeg lidt i en sandwich her. Hvem skulle tro, at jeg skulle tro, at jeg skulle sidde i midten af dansk politik. Men det gør jeg jo på en eller anden måde her i dag. Altså, det ærgrer mig, det kan jeg lige så godt sige, at det her ikke handler om substansen i sagen – nemlig, om skal vi acceptere, at der er kvinder, og for den sags skyld også mænd, der ikke lever i frihed i Danmark. Det er sådan set dét, det handler om. Og så synes jeg jo sådan set bare, det hele står så uendeligt klart for mig, når man så ser, der er fire piger, der har valgt at sige nej, ham der vil jeg ikke tilbage til, og det har de altså kun fået muligheden for, fordi vi har adskilt dem, ellers så ville det sandsynligvis jo ikke være sket. Det tror jeg godt, jeg tør slutte her, at det kan man ikke regne med var sket ellers. Men nu lever de nemlig i Danmark, og Danmark er et frit land her er piger og drenge/kvinder og mænd lige meget værd. Og her kan man beslutte selv, hvem man vil leve sammen med. Og det, synes jeg, er meget vittigt. Og det er dét, der har været udgangspunktet for mig hele vejen igennem, og udgangspunktet for netop at få de her par adskilt, så man kunne få det pusterum, der var nødvendigt for at træffe den afgørelse.

Formand Martin Henriksen: Tesfaye har lige bedt om en opfølgende bemærkning, det får han. Og så kører vi videre efter tallelisten. Der er en del på den, kan jeg godt røbe. Tesfaye, værsgo!

Mattias Tesfaye: Jeg vil stille mit spørgsmål lidt kortere. Så er det måske lidt sværere at svare udenom. Den 10. februar om eftermiddagen sender ministeriet en indkvarteringsinstruks til Udlændingestyrelsen, det står i svaret på 501, om eftermiddagen. Samme dag sender Udlændingestyrelsen til alle asylcentre et brev, hvor der står: Inger Støjberg har også bedt Udlændingestyrelsen om at adskille parrene i de aktuelle sager om mindreårige, og det fremgår tydeligt herfra, at det er en beslutning fra ministeren. Så jeg er selvfølgelig interesseret i at finde ud af, hvornår finder ministeren ud af, at det hun selv opfatter som en pressemeddelelse, af myndighederne opfattes som en instruks? Var det også den 10. februar eller var det først flere uger efter, hvornår kommer det til ministerens bekendtskab, at det hun selv opfatter som en pressemeddelelse, det bliver af myndighederne opfattet som en instruks?

Formand Martin Henriksen: Ministeren får lige lov til at svare her. Værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen altså, jeg vil bare sige i det øjeblik, jeg sender det ud, opfatter jeg det som en pressemeddelelse. Hvornår, at det sådan ligesom på en eller anden måde bliver opfattet som en instruks, det kan jeg ikke sige. Men jeg kan jo sige, det er på grund af et manglende yderligere skriftligt materiale. I og med, der ikke ligger mere skriftligt materiale, så bliver det her til instruks, men det ændrer bare ikke på, at administrationen jo netop, som ombudsmanden også siger, er lovlig, og det kan du jo se i de tal, som du selv refererer, i hvert fald du refererede i hvert fald halvdelen af tallene – nemlig det, at der er 23 par, der bliver adskilt, men at der er 6 par, og det var så dét, du glemte at sige, der ikke blev adskilt. Og det er jo netop, fordi man administrerer lovligt, og det er jo også dét, at ombudsmanden konkluderer, det er, at det jo på intet tidspunkt har været intentionen at pålægge Udlændingestyrelsen en ulovlig praksis. Og det er, fordi regeringen vil efterleve de internationale konventioner, som vi selv har skrevet under på og selvsagt også dansk lov.

Formand Martin Henriksen: Jan E. Jørgensen, værsgo!

Jan E. Jørgensen: Tak. Altså, jeg synes efterhånden sagsforløbet fremstår ret klart og er sådan set enige med Hans Christian Schmidt i, at så kunne vi jo stoppe nu, og hvorfor gør jeg så ikke det? Det gør jeg så, fordi jeg gerne vil have det skåret fuldstændig totalt ud i pap, og så med et spinkelt håb om, at alle er med på, hvad der er op og ned i sagen.

Altså, jeg sidder og spekulerer på, er der noget, der er en ulovlig pressemeddelelse. Altså kan en pressemeddelelse være ulovlig. Det er i hvert fald ikke ulovligt at tage et forhold ud. Altså, når jeg nu skal kommunikere, hvad er det, vi gør. Vi vender bøtten på hovedet. Hovedreglen er fremover, at der sker adskillelse. Hvor tidligere var hovedreglen, at der ikke skete adskillelse. Hvis man så havde skrevet det stik modsatte, altså havde skrevet: Der er ikke nogen mulighed for undtagelse, der skal ske adskillelse i samtlige sager, uanset hvad. Så kunne jeg se, at der var et eller andet at komme efter. Og derfor, så vil jeg så spørge, altså forsøgte du at få en praksis tvunget igennem, som medførte, at der uden undtagelse, uden individuel konkret vurdering skulle ske adskillelse af samtlige sager. Fordi det er jo dét, vi ligesom hører Holger K. Nielsen implicit antyde, at det var dét, du forsøgte, men så på grund af nogle embedsmænd, som ikke ville følge dine ordrer, så skete der alligevel ikke den her totale adskillelse.

Så derfor vil jeg spørge, altså var det ... forsøgte du at sørge for, at der skete en fuldstændig undtagelsesfri adskillelse af samtlige par, hvor den ene ... par var under myndighedsalderen?

Formand Martin Henriksen: Pernille Bendixen!

Pernille Bendixen: Tak. Altså, det er jo meget muligt, at man har indkaldt til samråd på baggrund af nogle historier, som har stået i Politiken, og som Politiken selv har sagt, at de vist ikke var helt sande. Det må man jo selv bestemme, om man har lyst til at indkalde til samråd på baggrund af dét. Men hvis udgangspunktet var ombudsmandens konklusion, så havde man nok gjort det, da ombudsmanden kom med sin konklusion og ikke dengang, at historien kom i avisen. Og det kan godt være, det var med dét for øje, man har indkaldt til samråd, men forhindrer sådan set os andre i at synes, at der er nogle andre ting, der er vigtigere, og for mig og for Dansk Folkeparti, der er de der piger, sådan set væsentlige meget vigtigere, end Politiken skriverier. Og jeg vil faktisk godt bede ministeren om at bekræfte, at vi ved at adskille de piger faktisk kan få dem til at vælge et liv i frihed, men også bekræfte, at hvis de får lov til at bo sammen, så kan vi ikke med sikkerhed vide, at de ikke vælger den vej. Vi kan simpelthen snakke os ud af det ovre i asylcentre med gode pædagoger, der har nok så meget kendskab til det, fordi det sker først, når de får lov at blive adskilt og få fred, at de tager den beslutning.

Formand Martin Henriksen: Tak. Josephine Fock, værsgo!

Josephine Fock: Tak. Jeg synes, at ... jeg er sådan set enige i, at vi kredser ved det her samråd. Det gør vi jo, fordi vi ikke får så mange svar. Dét, som ombudsmanden siger, det er jo klart, at instruksen er ulovlig. Og det som ministeren har tilkendegivet, det er, at hun blev gjort opmærksom på det, inden hun lavede sin pressemeddelelse. Pressemeddelelsen bliver til en instruks. Det

anerkender Inger Støjberg her for nogle svar siden – at ja, den bliver til en instruks samme dag. Så jeg repeterer lige: Ombudsmanden tilkendegiver i sin rapport, at den klart er ulovlig den instruks. Den er efter sin ordlyd, nu citerer jeg ”kategorisk og undtagelsesfri og pålagde Udlændingestyrelsen, uden nogen form for individuel vurdering af hver enkelt sag, at træffe beslutning om adskilt indkvartering af par, hvor den ene eller begge parter var mindreårige. Instruksen gav således ikke ... undskyld, instruksen gav således efter sit indhold ikke mulighed for en vurdering af, om forvaltningsretlige principper eller Danmarks internationale forpligtelser i den enkelte sag var til hinder for adskilt indkvartering”. Den var altså ulovlig den pressemeddelelse, som blev til en instruks – klart ulovlig. Ministeren har tilkendegivet, at hun vidste godt, det var ulovligt. Hun mener, hun sidder og retter i en pressemeddelelse, men denne her pressemeddelelse ender med at blive en instruks, så hvorfor reagerer ministeren ikke i det sekund, hun finder ud af, at det er en ulovlig instruks, der er røget ud, for hun ved jo godt, at den er ulovlig. Det har hun jo tilkendegivet. Hvis det havde været en instruks, så var den ulovlig. Den 3. marts ryger der et brev af sted til én af de mindreårige, og der står: Som følger af Udlændinge-, Integrations- og Boligministerens meddelelse af 10. februar kan mindreårige asylansøgere ikke længere indkvarteres sammen med en ægtefælle eller samlever. Dette gælder også selvom parret har fællesbørn. Den 8. juli 2016 ryger der et nyt brev ud fra Boligministeriet om at ændre praksis for indkvartering af mindreårige. Der står: Praksisændringen indebærer, at mindreårige som udgangspunkt ikke må være indkvarteret på samme asylcenter som deres voksne ægtefælle eller samlever.

Så jeg vil altså gerne høre, hvorfor er det, ministeren ikke griber ind i det sekund, ministeren bliver klar over, at denne her pressemeddelelse bliver til en instruks, det forstår jeg simpelthen ikke. Fordi hele systemet opfatter denne her pressemeddelelse som en instruks. Og det svarer ministeren også efterfølgende i indtil flere spørgsmål, som er stillet af Folketinget.

Formand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja. Først til Jan E. Jørgensen. Altså jeg vil bare ... jeg vil meget gerne skære det totalt ud i pap, som du siger. For jeg har også svært ved at forstå, at man bliver ved med at spørge ind til det her. Jeg har ikke på noget tidspunkt pålagt nogen at administrere imod dansk lovgivning eller internationale konventioner. Vi har haft grundige diskussioner, og også, tror jeg, man må sige, meget grundige diskussioner om, hvor langt kunne man gå i forhold til de internationale konventioner. Men der er jo en verden til forskel fra at diskutere, hvor langt kan man gå, hvor langt må man gå og så til at sige, at man vil køre over for rødt, når det handler om at bryde internationale konventioner. Så kan vi hver især have vores holdninger, om vi synes, de internationale konventioner, der ligger, skal se ud, som de gør, fordi vi lever i en globaliseret verden, og den er skrevet i en anden tid. Det er jo sin sag. Men det centrale, det må være, som du også siger, om jeg har pålagt nogen at administrere ulovligt. Det har jeg ikke.

Så er der Josephine Fock. Du siger, at vi får ikke noget svar. Altså jeg tror nærmere sagen stiller sig sådan, at du får muligvis ikke det svar, du ønsker at få. Men du får det svar, der er – nemlig, at der bliver udarbejdet en pressemeddelelse. Den pressemeddelelse, den går jeg ind og retter i. Det er der ikke noget som helst usædvanligt i, at jeg gør. Jeg ønsker at sende et meget, meget klart politisk signal om, hvordan jeg og regeringen ser på hele spørgsmålet omkring barnebrude.

Pressemeddelelsen bliver sendt ud. I mangel af andet skriftligt materiale, så bliver det her så til en instruks – bliver det jo så opfattet som. Men det ændrer ikke på, at man hele tiden, og det er jo dét, ombudsmanden også konkluderer i sin redegørelse, administrerer efter gældende lov. Man bryder ikke internationale konventioner. Man bryder ikke dansk lovgivning. Og det betyder så også, at der jo er altså så 23 par, der bliver adskilt, men der er 6 par, der ikke bliver adskilt. Og deri kan du jo sådan set se, altså også på tallene, at der bliver jo administreret efter den lovgivning, der nu ligger på området, der bliver ikke brudt internationale konventioner. Og når tingene er i flow, om man så må sige, at tingene jo forholder sig, som de nu gør, at der ikke sker en ulovlig administration, skulle man så gribe ind i noget, der ikke er ulovligt. Altså, det har jeg meget, meget svært ved at se. Så ja, du repeterer ombudsmandens redegørelse, og det er jo en repetition, som jeg kan sige ja til, altså der hvor du 1:1 repeterer, hvad ombudsmanden har skrevet, og jeg har jo taget den kritik til efterretning, der ligger der, og det synes jeg også, det har jeg også sagt her i dag. Så kan jeg godt her i dag måske sidde lidt med en ... ja, tanke i hvert fald, at det ville have været godt, hvis vi havde fulgt op med en skrift instruks efterfølgende. Og det gjorde vi så ikke. Men det ændrer bare ikke på, at pressemeddelelsen ligger der. Der blev jo administreret efter loven. Der er ikke noget, der ikke er blevet gjort, som det skulle, og derfor så er der jo så heller ikke blevet grebet ind.

Og så til Pernille Bendixen, som jo sådan set stiller et, efter min mening, meget, meget relevant spørgsmål – nemlig, altså hvis nu ikke de her piger, de havde fået det her pusterum. Hverken du eller jeg, det siger du jo heller ikke, kan med sikkerhed sige, at så havde de her piger ikke sagt, at de godt ville væk fra deres mand. Altså, det kunne jo godt være, de havde sagt det alligevel. Men jeg har dog min tvivl. Jeg har faktisk min tvivl om, om de fire piger her så havde taget springet. Fordi, det tror jeg er en meget, meget svær situation for pigerne. De kommer fra en anden kultur med et andet værdisæt langt hen ad vejen. De har muligvis ikke selv valgt deres mand. Så kommer de hertil. Er i en sårbar situation, det er man jo, når man kommer hertil som asylansøger. Er det så også den næste kamp, man så lige tager. Det tror jeg, der er nogen, der skal hjælpe én til at tage og til at give én den mulighed for at reflektere. Og derfor, så er mit udgangspunkt jo også stadig, som det har været hele tiden, at jeg mener ikke, vi skal have barnebrude i Danmark, og derfor ønsker jeg en meget, meget restriktiv praksis, og derfor gjorde vi jo mange af os i fællesskab, som vi gjorde. Og det har jeg det sådan set godt med. Jeg har det især godt med at kunne se, at der i dag er fire piger, der har valgt et liv i frihed, som de ellers ikke sandsynligvis ville have haft muligheden for at vælge.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Sofie Carsten Nielsen!

Sofie Carsten Nielsen: Tak for det. Ministeren siger nu, der sker ikke en ulovlig administration, og der er ikke noget, der ikke er blevet gjort, som det skulle. Og det er med henvisning til ombudsmandens redegørelse. Er det ikke korrekt, når ombudsmanden skriver: Det anførte ændrer, på side 12 i sin redegørelse, ministeren henviser selv til sætningen oven for hele tiden, om at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis, men ikke så ofte til dét, der kommer lige efter, hvor ombudsmanden skriver: Det anførte ændrer imidlertid ikke ved, at instruksens i konsekvens af den nævnte kategoriske og undtagelsesfri affatning rent faktisk foreskrev en ulovlig praksis. Og længere nede på samme side 12: Jeg finder herefter, at instruksens af 10. februar 2016 efter sit indhold var ulovlig, og at den samtidig medførte en betydelig risiko for, at der blev truffet forkerte afgørelse i de konkrete sager om adskilt indkvartering. Jeg tilføjer, at instruksens yderligere har været egnet til at give både asylansøgere og offentligheden et fejlagtigt indtryk. Ministeriets fremgangsmåde i sagen forekommer mig samlet set meget vanskelig at forstå, og det har efter min opfattelse udover at indebære udstedelse af en instruks med ulovligt indhold, været meget risikabelt i forhold til ministeriets grundlæggende pligt til sikring af lovlig administration på området. Jeg beklager, men vi bliver nødt til alt holde fast i fakta, det siger ministeren også, og derfor må jeg jo så læse længere passager op, fordi jeg vil gerne have, om ministeren kan redegøre for, og er det ikke korrekt, at det ombudsmanden her siger ... skriver, det var, at der faktisk blev gennemført en ulovlig praksis, og dermed også en ulovlig administration, men at det ikke var ministeriets samlede intention.

Formand Martin Henriksen: Ministeren får lige lov til at svare nu på det spørgsmål, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Tak. Jamen, altså jeg tager jo fuldstændig ombudsmandens redegørelse til efterretning. Det har jeg gjort hele vejen igennem, uden at nøle på nogen som helst måder. Og derfor, så er det jo også, som jeg allerede har sagt, sådan, at der burde i forlængelse af pressemeddelelsen, så burde der have været udsendt en egentlig skriftlig instruks med de forbehold, som der var, og som der også blev administreret efter. Og det er jo også dét, han konkluderer ombudsmanden, at det jo netop ikke har været intentionen at pålægge Udlændingestyrelsen en ulovlig praksis. Og jeg vil bare igen lige henlede opmærksomheden på, at ombudsmanden har jo haft samtlige dokumenter, og de dokumenter han ikke lige måske fik i første omgang, men han så efterfølgende har bedt om, dem har han selvfølgelig fået tilsendt. Vi holder ingenting tilbage naturligvis for ombudsmanden. Så derfor, så var det også sådan jo, at der i særlige tilfælde skulle gøres en undtagelse, og at det blev kommunikeret mundtligt til Udlændingestyrelsen i forbindelse med udsendelse af min pressemeddelelse, som så senere, på grund af manglende, kan man sige, yderligere skriftligt materiale, går hen og bliver en instruks. Og det er jo så dét, jeg siger, det synes jeg jo så er ... altså, det havde jeg egentlig gerne set, at jeg havde gjort anderledes. Men efter sin gennemgang, så lægger ombudsmanden til grund, at det jo netop ikke var ministeriets samlede intention at pålægge styrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Og jeg vil i øvrigt også bare lige sige, at det er jo sådan, at den 18. marts 2016, altså der bliver der jo sendt en e-mail til

Udlændingestyrelsen, som jo netop fastslår, at indkvarteringen i alle tilfælde skal ske i respekt for Danmarks internationale forpligtelser. Men det er jo så også dét, der hele tiden har været forudsætning, kan man sige, for det blev kommunikeret på dagen, hvor pressemeddelelsen blev sendt ud.

Formand Martin Henriksen: Marcus Knuth!

Marcus Knuth: Mange tak. Jeg vil gerne begynde med at sige – ja, for at sige det ligeud, hvor forarget jeg er over hele det her cirkus. Her hører vi fra ministeren, at der er fire piger, som i dag lever i frihed og ikke i et formodet tvangsægteskab på grund af den praksis, som ministeren har anført. Samtidig, så det eneste oppositionen går op i, det er at jage det her fatamorgana eller bygge videre på denne her hadeoffensiv, som der er kommet fra Politiken, som bygger på ren spekulation. Altså, der er ikke noget i det. Og de spørgsmål, der kommer kører i ring og i ring og i ring, og nu sidder vi her på snart tredje time. Jeg forstår ikke, hvorfor oppositionen ikke kigger lidt nærmere på de her fire piger, som i dag lever et liv i frihed. Og det interessante er jo, her har vi bl.a. Socialdemokratiet, et tidligere regeringsparti, som da de havde regeringsmagten ikke gjorde noget, mig bekendt, imod barnebrude. Så jeg kunne tænke mig at høre ministeren: Hvis ministeren havde fortsat den samme praksis, som Socialdemokratiet kørte med, da de havde ministeriet, var de fire piger ... havde de så haft muligheden for at få et pusterum, således at de kunne komme ud af de formodede tvangsægteskaber, som de er kommet ud af i dag, eller kunne man formode, at de i dag fortsat ville være i et tvangsægteskab, hvilket gør den kritik, som kommer fra Socialdemokratiet, meget, meget hyklerisk.

Formand Martin Henriksen: Tak til Marcus Knuth. Så har jeg tilladt mig at sætte mig selv på.

Jeg vil gerne spørge ministeren, for jeg kan jo høre, at ministeren har det synspunkt, hvilket vi fra Danske Folkepartis side synes, er et fornuftigt synspunkt, at man skal gøre op med det fænomen, der hedder barnebrude. Og det har ministeren jo så forsøgt på, og så er der kommet kritik, og efterfølgende har man så lempet på den praksis, som man oprindeligt meldte ud i pressemeddelelsen. Og derfor vil jeg gerne stille spørgsmålet, om ministeren agter at fremsende et lovforslag, som gør, at det er hævet over enhver tvivl, så det er skåret fuldstændig ud i pap, at vi accepterer ikke fænomenet barnebrude i Danmark på danske asylcentre, og derfor, hver gang, der kommer et par, hvor den ene er under 18 år, så vil man ganske enkelt blive skilt ad. Fordi jeg er helt enig i, og vi er helt enige i fra Dansk Folkepartis side, at tvivlen skal komme – i nogle tilfælde børnene – og pigerne til gode. Og vi har ikke en kinamands chance for at finde ud af, hvad der er, der er foregået i det land, hvor de oprindeligt kommer fra. De kan, som ministeren også har sagt, været blevet gift som 13-årige, som 12-årige. Vi ved det ikke, så spørgsmålet er, om ministeren vil sørge for, at der kommer rene linjer og fremsætte lovforslag, der gør, at det er hævet over enhver tvivl, at de vil blive skilt ad ved adkomst til Danmark.

Det er spørgsmålet herfra, og så er det Holger K. Nielsen, værsgo!

Holger K. Nielsen: Jo tak, men altså, det handler ikke om barnebrude den her diskussion, den handler om lov og ret. Den handler om, at vi lever i et retssamfund i et demokrati – vores ministre, de skal overholde lovgivningen. Det er dét, det handler om. Og det er dér, hvor vi kredser om, hvordan den såkaldte pressemeddelelse er blevet til en instruks. Og også, at det betød, at der i hvert fald var ... blev lavet en forvaltningsafgørelse, som ikke indeholdt det forbehold, der skulle have været med. Det er jo kernen i det her. Og der synes jeg, at der fik vi ikke et klart svar på Sofie Carsten Nielsens, synes jeg, udmærkede spørgsmål før på, hvad skete der omkring den her instruks. Fordi sagen er jo den, at instruks – der bliver en instruks ud af denne her pressemeddelelse. Vi ved ikke endnu, hvordan det fandt sted, men det fandt sted på en eller anden mærkelig måde. Der bliver forvaltet efter det, som det også er påpeget i ombudsmandens beretning. Det blev kommunikeret ud. Og så siger ministeren, det var ... at ministeriet sørgede for, at man overholdt de internationale konventioner. Og det er også dét, ombudsmanden siger. Men ombudsmanden siger jo også, at ministerens instruks var ulovlig. Ombudsmanden lagde vægt på ... at ministeriets administration og styrelsens administration var okay. Men at ministerens instruks var ulovlig. Og det er jo derfor, vi er interesserede i at vide. Jamen, der må være kommet en besked til ministeren om, at denne pressemeddelelse, som bare var politisk symbolik, kunne jeg forstå, i starten, at den var blevet til en forvaltningsafgørelse. Der må være kommet en besked til ministeren om dét, hvordan reagerede ministeren så? Sagde hun ikke, det går da ikke det her. Vi kan da ikke have, at dét, jeg sad og stregede ud i pressemeddelelsen, det bare bliver til en instruks til systemet. Kom det op til ministeren, sagde hun det. Gjorde hun noget, for at der faktisk kom den der skriftlige instruks i stedet for. Fordi dét, som jo så også er kernen i ombudsmandens beretning, det er, der var en stor risiko for, at der blev truffet forkerte afgørelser sidenhen. At der så ikke blev det, det kan vi da være glade for, det er jeg da med på. Men der var en stor risiko for det, og det er jo dét, vi interesserer os for – det er, at ministeren af politiske grunde ligesom træder ved siden af, hvad der er det korrekte i lovgivningen, fordi hun har en politisk målsætning om det, og at de skaber en stor risiko. Det er dét, som vi skal have afklaret. Hvorfor greb hun ikke ind, da hun finder ud af, at der er tale om en instruks, og ikke længere den her pressemeddelelse? Det synes jeg altså, vi skal have afklaret, ellers bliver vi jo ikke færdige med det her.

Formand Martin Henriksen: Så er det ministeren til besvarelse.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, først til Holger K. Jeg får sådan lidt fornemmelsen af, at du stadigvæk sidder og anklager mig for, at jeg egentlig vil bryde internationale konventioner, når alt kommer til alt. Jeg har på intet tidspunkt bedt nogen om at bryde internationale konventioner, som Danmark selv har skrevet under på. Nu sidder Holger K. og siger, at jeg gerne vil bryde internationale konventioner. Det ved jeg simpelthen ikke, hvor du har fra

Holger K. Det synes jeg sådan set, at det skulle du da tage og prøve at fremlægge noget dokumentation for. Jeg har da altid sagt lige præcis det modsatte. Vil jeg også gerne bryde al anden lovgivning i Danmark. Skal jeg så fremlægge dokumentation for, at jeg vil handle efter lovgivningen i Danmark. Altså, det er jo en underlig antagelse, og det er jo i virkeligheden, altså ... altså temmelig krænkende, at du først sidder og siger, at vi kan sammenligne denne her sag med Tamil-sagen og dermed Ninn-Hansen, så jeg er lige lukket på vej i fængsel og burde faktisk have været der for længst efter din mening. Så finder du ud af, det er måske lige groft nok. Så siger du, nå – jamen, det kan godt være, det var lige groft nok, men det er i hvert fald ikke din skyld, at der ikke er blevet ... har været brud på internationale konventioner. Altså, sådan er verden ikke Holger K. Jeg har på intet tidspunkt bedt om, at der skulle administreres ulovligt. Jeg har på intet tidspunkt sagt, at vi skulle bryde internationale konventioner. På intet tidspunkt. Men jeg har sagt, at jeg gerne vil gå til kanten af de internationale konventioner. Og det er jo derfor, vi har haft de her meget store diskussioner i ministeriet om selve indkvarteringspraksis, men jo ikke om pressemeddelelsen. Og det får mig jo sådan set bare til at gentage, at nu du siger, at ombudsmanden siger, at der kunne være en stor risiko for en ulovlig administration, og det er jo korrekt, det siger ombudsmanden. Men ombudsmanden siger altså også, at – og det synes jeg da, man skal lægge til grund – at den samlede intention netop ikke har været at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Det er jo ligesom konklusionen på det her. Så altså jeg har sagt, at en forudsætning for indkvarteringsordningen, det er jo, at vores internationale forpligtelser, de overholdes. Og jeg er også godt klar over – både dengang som nu – at det jo vil betyde, at der vil være særlige tilfælde, hvor der skulle gøres en undtagelse, men at det for mig jo var uhyre vigtig, og det er det stadigvæk, at vi har en stram praksis på det her område. Fordi for mig, der handler det her netop om barnebrude. Og jeg kan godt fornemme, at det er ikke dét, det handler om for oppositionen. Det handler ikke om barnebrude for oppositionen, det gør det for mig. Det handler om, at der er piger i det her land, der jo har levet et liv, som de er blevet påtvunget. De lever ikke i frihed. Det er jo ellers en helt grundlæggende værdi i Danmark. Og på en eller anden måde, så synes jeg faktisk, det ville klæde oppositionen i dag på et eller andet tidspunkt at sige, at ja, nu har vi så haft denne her store diskussion. Læg det lidt til side og så prøv at give et svar til de fire piger, som der så valgte et liv i frihed, fordi de fik muligheden på grund af, at vi har en nu restriktiv praksis, og fordi vi ikke bare længere har lænet os tilbage og set igennem fingre med, at der faktisk findes piger i det her land, der er kommet hertil med en mand, som de så ikke har ønsket at leve sammen med. Og det kan ærgre mig lidt og måske endda måske også undre mig en lille bitte ... ja, det ved jeg ikke, om det kan undre mig, men jeg kan i hvert fald sige, at de blå partier, de går op i pigernes frihed her og beskyttelsen af pigerne.

Så er der Martin Henriksen. Jeg vil sige, jeg er jo sådan set ikke helt enig i de ting, du siger. For det første, så kan jeg sige, at der blev ikke rettet ind først, da ombudsmanden kom. Altså vi har jo ... det er jo hele tiden blevet administreret efter gældende lovgivning, og det er også dét, ombudsmanden konkluderer. Omkring det med barnebrude, at vi ikke ville acceptere det, og at du siger, kan vi nu sikre, at vi får en praksis, hvor alle bliver adskilt, der er under 18 år. Nej, altså vi kan sikre, at der sker en konkret vurdering. Men det er helt klart, at mit udgangspunkt er jo at føre så restriktivt en praksis på det her område netop af hensyn til at beskytte pigerne. Så det kan du være sikker på.

Så spørger Marcus Knuth ind til de her fire konkrete sager, og dem kan jeg jo desværre ikke udtale mig helt konkret om, men blot sige, at der jo i hvert fald er fire piger, der har valgt at sige, jeg vil ikke tilbage til den mand, som jeg kom hertil med. Og dermed jo har fået, efter min bedste vurdering, muligheden for at leve et liv i frihed, som de ikke ville have fået, hvis ikke vi havde grebet ind over for det.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Carl Holst!

Carl Holst: Tak for det. Samrådet startede med, at dem, der havde indkaldt begrundede det med, at fokus var på det juridiske og ikke for eller imod barnebrude, og der er der jo en politisk uenighed i det spørgsmål. Da man lavede loven om forbud for barnebrude, var der præcisering i loven. Der var der modstand fra SF, Enhedslisten, Radikale Venstre og Alternativet, som ikke stemte for den endelige lov. Men lad det ligge. En serviceoplysning. En serviceoplysning til dem, der ikke kan huske, de var imod det. Holger K. Nielsen gør det jo så bare til et politisk anliggende i forhold til, at du drager Tamil-sagen ind og siger, at det her kan sammenlignes med Tamilsagen – til trods for, at gentagne spørgsmål har fået et svar fra ministeren. Jeg har ikke bedt nogen om at handle, agere i strid med lovgivningen. Så hopper kæden ærlig talt lidt af. Når du så kombinerer det med, at 1½ linje i en pressemeddelelse bliver fjernet, og det tager du som et udtryk for en anden værdi, underforstået, end du vil stå for. Så bliver du jo ligefrem polemisk. Hidtidig praksis var – alle skulle have lov til at være sammen som udgangspunkt, medmindre der var særlige ting, der talte for det modsatte. Nutidig praksis er, at alle som udgangspunkt skal skilles ad, medmindre der er særlige ting, der taler for det. Ministeren gør rede for i dag, hvad praksis har været – de facto har været og erkender også i samrådet i marts 16, at det skete på baggrund af individuelle skøn. Så dét, vi taler om, det er en påpegelse fra ombudsmanden om, at opfattelsen, pressemeddelelsens udvikling, var forkert. Men jo ikke i sin de facto-administration, hvorfor der var 6, der jo netop ikke var blevet skilt ad. De samme individuelle hensyn er jo også nævnt, bl.a. med henvisning til de internationale konventioner i loven om barnebrude – Holger K. Nielsen – som SF så ikke kunne støtte.

Mit spørgsmål er så lidt – færre spørgere, ministeren har svaret – og sammenligne det med en Tamil-sag. Det synes jeg ikke afslører den tilgang, man oprigtig i starten sagde, at det drejer sig om overholdelse af ministeransvarsloven.

Mit spørgsmål til ministeren er: ... og vi venter i spænding ... og vi venter i spænding, og jeg er også glad for, at jeg kunne give ... undskyld, jeg brugte tid på ... men jeg var nødt til at oplyse nogen af de ærede medlemmer om, hvad det er, de har stemt for og imod på det her felt åbenbart. Mit spørgsmål til ministeren er i forhold pressemeddelelsen og ændringer af den. Vi tager den en gang til: Da du fjernede 1½ sætning, som du siger for at tydeliggøre, nu var det omvendt, var der da nogen, der sagde til dig: Dette er ulovligt.

Formand Martin Henriksen: Jeg tror, det er her, hvor jeg vil tillade mig som udvalgsformand at sige, at vi skal holde indlæggene lidt kortere, og vi skal passe på, vi ikke begynder at køre i ring, og så har vi snart siddet her i 3 timer, og derfor begynder vi også så småt at overveje at runde af, vi runder ikke af endnu, men vi begynder så småt at overveje det. Der er stadigvæk 10 stykker på listen, og nu får ministeren lige lov til at svare, og så bagefter er det Johanne Schmidt-Nielsen, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen på Carl Holsts indlæg kan jeg meget tydeligt og klart sige, at da jeg fjernede de ganske få ord i pressemeddelelsen, der var der af gode grunde ingen, der sagde, at det var ulovligt at fjerne de ord. Der forelå ikke en advarsel, hverken mundtligt eller skriftligt om det.

Formand Martin Henriksen: Og andre kan jo lade sig inspirere af det korte svar fra ministeren. Vi går videre til Johanne Schmidt-Nielsen, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Altså, der vil jeg jo sige til udvalgsformanden, at jeg håber bestemt ikke, at vi nærmer os en afslutning af det her samråd. Jeg sidder her med en meget, meget lang liste med spørgsmål, som vi slet ikke er kommet til endnu. Og jeg vil sige, vi er i en situation, hvor vi reelt ikke får svar fra ministeren. Jeg vil gerne minde om, at det her, det er en meget alvorlig sag. En sag, som handler om, hvorvidt ministeren var orienteret om, at det hun foretog sig var ulovligt.

Til ministeren. Jeg har spurgt to gange nu om det samme, og ingen af gangene har jeg fået svar. Og nu gør jeg ikke sådan noget med at stille alle mulige spørgsmål. Jeg stiller et spørgsmål til dig Inger Støjberg – for tredje gang.

For 11 dage siden, den 21. maj 2017, der siger du til Politiken: Vurderingen var, at instruksen var lovlig, da den blev udstedt. Vurderingen var, at instruksen var lovlig, da den blev udstedt. Nu sidder du og siger: 1) Det var slet ikke en instruks. 2) Den blev slet ikke vurderet. Hvad er der sket på de 11 dage Inger Støjberg?

Formand Martin Henriksen: Vil ministeren lige have lejlighed til at svare på det nu? Værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, jeg kan jo ikke svare anderledes af den grund, at du bliver ved med at spørge om det. Altså faktum er, at der bliver lavet en pressemeddelelse. I mangel af mere skriftligt materiale, så bliver det en instruks. Og da denne her pressemeddelelse bliver sendt ud, der forelægger der ikke nogen advarsler, og det gør der heller

ikke, idet jeg piller de her ganske få ord ud af pressemeddelelsen, men så bliver det til en instruks på grund af manglende øvrigt materiale – skriftligt materiale. Og det betyder jo så, at ... eller det betyder så ikke, at der bliver administreret ulovligt, fordi som ombudsmanden også siger, så er det sådan, at der jo netop jo sker adskillelse af nogen og ikke adskillelse blandt andre, og det han jo også konkluderer, det er, at det jo ikke har været intentionen at pålægge Udlændingestyrelsen en ulovlig praksis.

Formand Martin Henriksen: Johanne Schmidt-Nielsen får lige lov til at følge op, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Det var simpelthen sort Inger Støjberg. Der er gået 11 dage, for 11 dage siden siger du til et citat til Politiken, at den instruks, du sendte ud den 10. februar, og du bruger selv ordet instruks, den var blevet vurderet efter lange diskussioner i dit ministerie, den var blevet vurderet, og vurdering var, at den var lovlig. Nu sidder du og siger, du har hele tiden godt vidst, det ville være ulovligt, det var du blevet advaret om. Du har hele tiden godt vidst, det ville være ulovligt ikke at lave en individuel vurdering, og det var slet ikke en instruks. Talte du forkert for 11 dage siden den 11. maj til Politiken, eller taler du forkert i dag?

Formand Martin Henriksen: Ministeren får lige lov, så går vi videre med talerækken. Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, det var en pressemeddelelse, da den blev sendt ud. Og så på grund af manglende skriftligt materiale, så blev det så opfattet som en instruks, men det ændrer jo ikke på, dét som ombudsmanden også skriver i sin redegørelse, at det jo ikke har været intentionen at pålægge en ulovlig administration.

Formand Martin Henriksen: Hans Christian Schmidt, værsgo!

Hans Christian Schmidt: Tak for det. Jamen, jeg vil gerne starte med at sige tak til ministeren for nogle meget klare svar. Det skal bare ikke være sådan, at ministeren sidder og tænker gad vide, om slet ingen forstår ... altså jeg kan da forstå alle svarene, det må jeg sige. Det er så indlysende. Men jeg har da fuld forståelse for, at nogen af dem, der spørger, de får ikke de svar, de gerne vil have. Og der vil jeg bare sige, der er vi på samme hold, det har også tit ærgret mig selv, at man ikke rigtig fik de svar, man gerne ville have. Men det er jo ikke det samme som at sige, at man ingen får. Det er vi nødt til at holde fast i, for ellers er jeg bange for, at så ender det her jo bare med, at bliver mere en konkurrence om at få tiden til at gå, så man kan sige, vi har siddet i et langt samråd.

Det ville være trist. Og når jeg siger det sådan, så er det, fordi jeg kan ikke undgå at blive en smule forarget over, at jeg sidder og lytter til og har dyb respekt for, man gerne vil stille spørgsmål, og jeg er nødt til at sige til Holger K. Nielsen, som jeg ved er en gammel parlamentariker, faktisk ældre end mig, og det er jo da en hel del. Der vil jeg bare sige, at jeg synes ikke, det er okay, at man sidder og påstår, at en minister, godt nok uden mikrofonen er tændt, ønsker at overtræde konventioner. Jamen, det hjælper ikke, at Holger K. Nielsen griner, det gør det ikke bedre. Ja ... men det var så på en anden måde, end jeg normalt ser dig smile, men lad det så være. Men jeg mener bare, vi er nødt til at tilstå hinanden, at vi kan godt være uenige, men det er ikke fair at begynde at sige til nogle politikere, når man ingen gang kan bevise det, at de har tænkt sig et eller andet. Det bliver til for meget ”Politiken”. Det er også sådan noget med, at man har en forestilling om et eller andet. Man har godt nok ikke set det. Jeg hører også til dem, der så den der presserunde, det er nu ikke den, jeg er så vild med, jeg er mere vild med at se reklamen for den, fordi jeg synes faktisk, han gør det bedst. Men jeg vil da nok sige, når man sidder og siger, at man faktisk ikke rigtig har noget, og man ikke rigtig i grunden kan sige, dét der skal til, for at man har den her rygende pistol, så hjælper det jo ikke noget, man bare siger noget hen over bordet og siger – jamen, det vil du i virkeligheden, du siger det bare ikke ... jeg siger det bare Holger, jeg synes bare det er i orden, at vi gør det med hinanden.

Tilbage er så at sige, at da ministeren jo kunne bekræfte, at det ikke har været noget med, at hun har bedt sine embedsmænd om, at de ikke skal overholde dansk lovgivning eller internationale konventioner. Så kan vi sætte hak på den, så er det altså den, det er galt med.

Og så vel jeg sige til ministeren. Det glæder mig, at ministeren retter i sin pressemeddelelse, det skal man gøre, når man får det fra et system, altså der skal man virkelig tænke på, og der er noget, man lige skal have rettet lidt i, fordi man kommer jo til at stå til regnskab for, hvad man sender ud. Så det vil jeg nu håbe, at man vil blive ved med alle sammen. Men det så må være helt specielt, for at jeg skal kunne forstå oppositionen, det må så være fordi, at ovre ved jer, i jeres ministerium, der følger man altid med en pressemeddelelse, der følger også en juridisk vurdering af pressemeddelelsen, det er jo overraskende. Men det kan jo være, det er sådan, så det skal være mit spørgsmål. Fordi det er det eneste, der er tilbage, vi behøver at få afklaret, det er, om sådan en pressemeddelelse i det ministerium altid følges af en juridisk vurdering af, om det nu går an.

Formand Martin Henriksen: Og her tror jeg, jeg vil gentage min opfordring om, at holde lidt kortere indlæg, og så vil jeg gå videre til Mattias Tesfaye, værsgo!

Mattias Tesfaye: Tak. Jeg har først lige en lille kommentar til det, som jeg kan høre ministeren gentagne gange bruger som argument for frikendelsen – nemlig, at det ifølge ombudsmandens redegørelse ikke ... at der ikke var nogen intentioner om at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Og her tror jeg, det er lige vigtigt for os alle sammen at holde tungen lige i munden. Ombudsmanden er meget præcis med at sondre mellem ministerens instruks og

ministeriets samlede intention. Og det er ministeriet, der er frikendt i denne her, det er ikke ministerens instruks. Men det ... årsagen til, at jeg bad om ordet var, fordi jeg tror, der er behov for at vi lige får skåret lidt ind til benet her. Vi ved, at Inger Støjberg vidste, at det var ulovligt, hvis ikke man foretog en konkret og individuel vurdering. Det vidste ministeren i tiden op til den 10. Vi ved også, at ministeren har udsendt, hvad hun selv har betragtet eller betegnet i dag som en pressemeddelelse, hvor at den her konkrete og individuelle vurdering blev fjernet fra det første udkast til dét, der blev sendt ud. Og vi ved også, at både embedsmænd i ministeriet og Udlændingestyrelsen den 10. februar betragtede denne her pressemeddelelse som en instruks. De tre ting ved vi. Så har jeg stillet et spørgsmål på 16 ord, jeg har virkelig forsøgt at gøre det så kort som muligt i håb om, at der så kan komme et svar på det. Hvornår opdagede ministeren, at pressemeddelelsen blev opfattet som instruks af embedsmænd i både ministeriet og Udlændingestyrelsen? Så mit HV-spørgsmål er, hvornår?

Formand Martin Henriksen: Tak til Mattias Tesfaye. Naser Khader.

Naser Khader: Altså jeg synes, det er fair nok, at man spørger ind til og insisterer på at få svar på, om der er sket ulovligheder. Dette er blevet besvaret på 100 forskellige måder. Så vi kører lidt i ring. Men jeg oplever også, der er lidt bagklogskab her. Hvis vi spoler filmen tilbage til før februar, da pressemeddelelsen blev lavet. Var der ikke massivt flertal i Folketinget for, at der skulle ske noget, der skulle handles. De skulle adskilles. Blev der ikke indkaldt til samråd, og hvem indkaldte til samråd på det tidspunkt. Det kunne jeg godt tænke mig at få svar på.

Formand Martin Henriksen: Tak til Naser Khader, som lige skal huske at slukke for mikrofonen. Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jeg må ærligt indrømme, jeg kan ganske enkelt ikke huske, hvem der indkaldte til samrådet i sin tid. Men jeg kan tydeligt huske samrådet ... var det Dan Jørgensen – jamen, jamen dog, det var Dan Jørgensen, der indkaldte til det samråd. Jamen, jeg kan nemlig godt huske, hvad samrådet handlede om, og det var nemlig, om der blev grebet straks nok og hårdt nok ind over for barnebrude. Altså det kan jeg tydelig huske, men jeg kunne simpelthen ikke lige huske, at det var Dan Jørgensen, der havde indkaldt til det samråd. Men på en eller anden måde, så – jamen ... jeg har jo altid sagt, at jeg glæder over at blive kaldt til samråd, og jeg takker for at komme her og sådan noget, når jeg er til samråd. Det mener jeg virkelig. Og set sådan i bagklogskabens lys, så skulle jeg da nok have glædet endnu mere over Dan Jørgensens samråd dengang, hvor Dan Jørgensen jo, så i hvert fald tilsyneladende dengang, og det tror jeg faktisk stadigvæk han mener, går ind for, at man skal føre en restriktiv linje over for

barnebrude i Danmark. Dét, hvor man kan være meget i tvivl, det vil jeg så sige, det er, når man kommer til Det Radikale Venstre, når man kommer til Enhedslisten, når man kommer til Alternativet, når man kommer til SF. Jeg kan godt huske nogle af de diskussioner, vi nemlig har haft om barnebrude. Og jeg kan også godt huske nogle af diskussionerne, vi havde til det samråd, som så Dan Jørgensen indkaldte til i sin tid. Der var diskussionen lidt en anden, men ja altså jeg ved reelt ikke helt, hvor Alternativet, Enhedslisten og Det Radikale Venstre og sådan set også SF står med hensyn til barnebrude, men jeg ved, hvor resten står. Og jeg ved da især, hvor den blå blok står, og det er jeg meget glad for. Så jeg kan sige til Naser Khader, der var massiv, kan man sige, fokus på det her område, og der var, altså der var, nærmest, tror jeg, man må sige, opstandelse i forhold til, at det kom frem, at der var barnebrude i Danmark.

Så siger Mattias Tesfaye. Du siger Mattias Tesfaye, at vi ved, at det står helt klart, at embedsmændene opfattede det her som en instruks. Hvor søren har du det fra?

Mattias Tesfaye: ... skal jeg svare?

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: ... på et tidspunkt må du jo godt dokumentere ...

Formand Martin Henriksen: Nu har ministeren jo stillet et spørgsmål, så ...

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: ... på et tidspunkt må du jo gerne dokumentere det, men jeg kunne godt ...

Formand Martin Henriksen: ... vi giver lige hurtigt Mattias Tesfaye ... så kan han lige svare på det. Husk mikrofonen, Mattias Tesfaye.

Mattias Tesfaye: Jeg læste fx op før fra et brev fra Udlændingestyrelsen til dét, der bliver kaldt indkvarteringsoperatørerne fra den 10. februar 2016, altså den samme dag.

Formand Martin Henriksen: Ministeren.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Og af det brev, der fremgår det nemlig, at man varsler, at der vil komme til at ske de her adskillelse, men det fremgår jo så også senere der den 10., at det jo netop er på baggrund af individuelle vurdering, og at det er styrelsen, der skal foretage de her adskillelser. Altså, der er ingen, der den 10. er i tvivl om, at der udgår, kan man sige en retningslinje, der hedder, at alle internationale forpligtelser skal overholdes, og det fremgår jo, kan man sige, at de mundtlige tilkendegivelser, der kommer. Og så er det, at vi har pressemeddelelsen her. Den bliver så senere, kan man sige jo, opfattet som en instruks, og det gør den, fordi der mangler yderligere skriftlig kommunikation, og det er jo så dét, jeg siger, det ville jeg gerne have, at der havde forelagt noget yderligere kommunikation. Og det har jeg taget på mig, at der ikke var sådan en instruks, der sådan kom efterfølgende dér.

Og så spørger du til, om jeg vidste, at der skulle foregå en individuel vurdering. Ja, det vidste jeg, fordi det var jo med i kommunikationen kan man sige, og det har jo også været fremme, at det blev fremhævet i ministeriet.

Så er der Hans Christian Schmidt. Ja, altså jeg kan i hvert tilfælde sige, at jeg er tæt på noget overrasket over, at man kan sidde her i dag og sammenligne det her med en Tamil-sag, hvor der netop ikke blev administreret efter gældende lovgivning. Og jeg er temmelig rystet over, at Holger K. jo netop sidder så også og siger, jeg tror noget af det var for slukket mikrofon, at jeg ønsker at bryde konventionerne. Altså, det synes jeg faktisk er nærmest tæt på ubehøvlet. Og så kan jeg sige, det er ikke kun Holger K., der sidder og kommer med sådanne ytringer, jeg kan godt se, der også var Politikens journalister, der så sad og rystede på hovedet under dit indlæg, det kan du af gode grunde ikke se, fordi du har nok ikke øjne i nakken, selvom du har øjne mange steder, må man sige, men ikke i nakken, tror jeg. Så det, synes jeg da, er overraskende, men man må jo nok sige Politiken er jo nok også ret politisk i denne her sag og agerer måske ikke kun som journalister.

Formand Martin Henriksen: Så siger vi tak til ministeren igen. De korte indlæg, det var ikke det tak, der kom nu. Vil jeg anbefale også fra ministerens side. Josephine Fock, værsgo!

... Mattias Tesfaye for en kort opfølgning:

Mattias Tesfaye: Det er fjerde gang, jeg har haft ordet, og jeg har stillet det samme spørgsmål hver gang, og det vil jeg så stille igen.

Nemlig, vi ved, at ministeriet kontaktede Udlændingestyrelsen den 10. februar, altså samme dag, som pressemeddelelsen blev udsendt ... beskrev pressemeddelelsen som en instruks. Vi ved også, at Udlændingestyrelsen kontaktede indkvarteringsoperatørerne den samme dag, den 10. februar og omtalte pressemeddelelsen som en instruks, så mit spørgsmål er for fjerde gang. Det er de samme 16 ord: Hvornår opdagede ministeren, at pressemeddelelsen blev opfattet som en instruks af embedsmænd i både ministeriet og Udlændingestyrelsen?

Formand Martin Henriksen: Tak. Josephine Fock, ønsker du ordet? Værsgo!

Josephine Fock: Jeg synes faktisk, at det er interessant, at vi har bevæget os en lille smule på det her samråd, trods alt, fordi da vi kom ind, så pludselig så havde Inger Støjberg ikke nogen holdning ... eller mening i forhold til de artikler og DR-interview, og hvad som helst, der har været i det offentlige rum – fra, at nu var det ikke en instruks, nu var det en pressemeddelelse. Og hun vidste udmærket godt, at hvis hun havde sendt en instruks ud med det pågældende indhold, at så ville den have været ulovlig. Så siger hun så – ja, ja, men det var bare en pressemeddelelse, og man administrerede jo efter reglerne – og, og ... så der var jo ikke nogen skade sket, og så henviser hun bl.a. til de der 23 par, som blev tvangsadskilt, hvoraf 6 af dem ikke gjorde. Så er det jo bare interessant, at hun så fik at vide at ombudsmanden, at instruks var ulovlig, så er der ikke nu nogen af de her 23 par, der er adskilt mod egen vilje, de er genforenet. Jeg synes også, det er interessant, at ombudsmanden i sin udmelding den 23. marts 2017 tilkendegiver, at instruks var i strid med både dansk ret og internationale konventioner, og at han derfor har bedt ... eller derfor, så retter Udlændingeministeren jo ind, som hun selv har sagt, og Udlændinge- og Integrationsministeriet har nu udarbejdet nye retningslinjer, der kræver, at par – ligesom før instruks – vurderes enkeltvis. Han skriver – et række par, der uberettiget bliver adskilt, det betyder jo altså, at praksis har været ulovlig, fordi en række par, der uberettiget blev adskilt er nu genforenet, og der er kommet holdbare retningslinjer. Men forløbet fra februar 2016 bør tjene som en påmindelse om det helt grundlæggende princip, at myndigheder skal følge gældende ret – både ministre og embedsværk er forpligtet af love og konventioner, indtil de måtte blive lavet om siger ombudsmand Jørgen Steen Sørensen. Og det gør han altså i en pressemeddelelse den 23. marts 2017. Så der har været ageret ulovligt efter den instruks, og det har vi jo fået ... Mattias Tesfaye har læst op, og jeg kan igen for tredje gang nu læse op i det konkrete brev, der bliver sendt til en mindreårig asylansøger, at som følge af ministerens meddelelse af 10. februar, så kan man ikke længere indkvartere mindreårige sammen, og du skal derfor flytte. Så alt dét, ministeren siger, holder jo ikke. Og jeg vil gerne spørge, hvornår er dét, ministeren bliver klar over, at hendes pressemeddelelse fungerer som instruks, og hvorfor er det så, hun ikke øjeblikkeligt griber ind?

Formand Martin Henriksen: Tak til Josephine Fock. Ministeren til besvarelse.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, men der er altså, der er bare ikke så meget andet at sige, også lidt fordi vi kører lidt i ring. Det tror jeg, vi alle kan være enige om. Altså, det er sådan, at pressemeddelelsen bliver skrevet, den bliver forfattet som den gør. Jeg piller selv de her få ord ud af den. I mangel af, kan man sige, yderligere, skriftligt materiale, så bliver det til en instruks, men det er også, som der bliver konkluderet af ombudsmanden, så er det altså også sådan, at det ikke har været ministeriets, og dermed jo heller ikke min samlede intention at pålægge

Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis, og det betyder så altså også bare – og det kan man jo se på tallene også – at der jo er 23 par, der bliver adskilt, og der er 6 par, der ikke bliver adskilt, og det viser jo sådan set bare sort på hvidt, at der netop bliver administreret efter praksis. Og så det der med, hvorfor går jeg ikke ind og retter ... og siger, at nu er det ikke en pressemeddelelse, så er det en instruks – jamen, prøv at høre her, for det første vil jeg sige, at der er rigtig mange ting, som man altid kan se i bagklogskabens lys, og jeg tror, det var Naser Khader, der sagde, at der vist også lidt noget bagklogskabslys i noget af det her, og det er der på flere felter. Og jeg kan bare sige, i bagklogskabets lys, så ville jeg gerne – og det har jeg sagt mange gange efterhånden, så ville jeg gerne, at jeg havde udstedt en eller anden form for instruks, eller der var blevet det fra ministeriets side, hvor de her forbehold var indfattet i det, men det er jo også bare sådan, at der jo bliver kommunikeret, at vi netop ikke skal bryde internationale konventioner eller dansk lovgivning, og dermed så står det jo, synes jeg, tindrende klart, og det er jo også det ombudsmanden siger, at det ikke har været den samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Så, jeg ved godt, at – for at sige det lige ud – jeg ved jo godt, at I vil jo gerne have mit hoved på et fad, men når man ser den her sag, så synes jeg sådan set bare, at man bare bliver nødt til at lægge ombudsmandens redegørelse til grund, og ombudsmanden er altså ret klar, synes jeg, i det han siger, og jeg har taget det hele til efterretning, og jeg ved også godt, at der er kritik, og den kritik har jeg også taget til efterretning, men det vigtige for mig, det er jo, udover, og det er jo klart, at det ikke har været pålagt nogen at administrere ulovligt, så er det vigtigt for mig altså, at vi har givet de her piger en mulighed for at slippe ud af nogle ægteskaber, som de ikke ønskede. Og det er der rent faktisk fire piger, der har taget til sig, og, jeg tror jeg har sagt det før, men altså under normale omstændigheder, så vil jeg da håbe – det vil jeg virkelig håbe, at man ville sige: Hold da op, vi har faktisk sendt et klart signal, og vi har faktisk givet nogle piger en mulighed for ikke at leve et liv, som de ikke selv har ønsket. Det vil jeg håbe, at man under normale omstændigheder, når støvet ligesom har lagt sig, så håber jeg sådan set også, at det er dét, vi kan vende tilbage til, men jeg kunne være i tvivl om, hvad Alternativet, de Radikale, SF og Enhedslisten mener om barnebrude.

Formand Martin Henriksen: Sofie Carsten Nielsen!

Sofie Carsten Nielsen: Tak. Jeg har ikke i min tid, og den var ikke så lang, men ikke desto mindre, som minister nogensinde hørt om, at ministerielle pressemeddelelser kunne udsendes med ulovlige retningslinjer. Det har jeg aldrig nogensinde hørt om, og jeg vil bare bede ministeren bekræfte, at der i pressemeddelelsen var en ulovlig retningslinje, som blev til en instruks. Og dernæst bede ministeren forklare, eller be- eller afkræfte, at ministeren først 18. marts – eller faktisk i et svar af 15. marts – til Dan Jørgensen, samrådsspørgsmål Z, svarer: Jeg vil selvfølgelig sige, at der kan i helt særlige tilfælde være omstændigheder, som betyder, vi kan gøre en undtagelse. Der bliver så givet et eksempel med kongebrev, men først 18. marts 2016 udsender en e-mail til Udlændingestyrelsen om, at der ikke må administreres ulovligt og ikke ske indkvartering i strid med loven. Er det korrekt, at det først sker der?

Formand Martin Henriksen: Det får ministeren lige lov til at svare på.

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Altså, der bliver jo kommunikeret på dagen, at man jo netop ikke skal administrere imod internationale konventioner. Altså, det bliver jo kommunikeret på dagen, men det er mundtligt. Så hvis du spørger til, om der skriftligt bliver kommunikeret anderledes, så kan man sige, at det gør der jo heller ikke den 15. marts sådan i første omgang, for det er jo en mundtlig besvarelse på et samråd. Så bliver samrådspapiret så sendt over efterfølgende, og den 18. marts, da er det korrekt, at det bliver sendt ud som en e-mail, men der bliver mundtligt kommunikeret, og det fremgår jo altså også af ombudsmandens redegørelse, så altså, der er ikke så meget fikumdik i det, så hvis du spørger til, om jeg står inde for det, ombudsmanden har skrevet i sin redegørelse, så bliver det et ja, og så kan du sådan set bare slå op der. Jeg har jo taget ombudsmandens redegørelse til mig og taget det til efterretning. Og så vil jeg sige, at det, der står i den pressemeddelelse, det er jo den generelle indkvarteringsordning, der er beskrevet der, men det ændrer bare ikke på, at der jo mundtligt blev informeret, som der nu gjorde til Udlændingestyrelsen, det tror jeg, vi har været omkring nogle gange efterhånden.

Formand Martin Henriksen: Sofie Carsten Nielsen til opfølgning.

Sofie Carsten Nielsen: Kort opfølgning, fordi vi bliver bare nødt for at få fakta klargjort, selv dét der også indimellem er svaret på, fordi der jo kommer nye svar her. Er det ikke korrekt, som ombudsmanden også skriver, at den pressemeddelelse/instruks foreskrev en ulovlig praksis?

Formand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, der er ikke andet at sige, end at der blev ... i den pressemeddelelse, der bliver sendt ud, det er jo ... man kan jo sige, at det er et politisk værktøj, og i det politiske værktøj, der bliver sendt ud og den pressemeddelelse, der bliver sendt ud, der bliver det skåret meget klart ud, hvad den generelle indkvarteringsordning fra nu af er. Og det er – om jeg så må sige – at man vender tingene på hovedet, så man som udgangspunkt adskiller parrene. Det ændrer bare ikke på, at der jo også på dagen jo bliver kommunikeret, at der er undtagelser, og at vi jo dermed ikke ønsker at bryde internationale konventioner eller anden lovgivning. Og det er jo også præcis også dét, ombudsmanden skriver i sin redegørelse, hvor han jo netop skriver, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis.

Formand Martin Henriksen: Sofie Carsten Nielsen!

Sofie Carsten Nielsen: Helt kort opfølgning, tak formand, fordi vi er nødt til at rulle tilbage, for der blev givet nye svar. Ministeren må kunne svare ja eller nej på, om ministeren kan bekræfte, at pressemeddelelsen, som ombudsmanden skriver på side 12 i sin redegørelse, og det er ikke med hvad intentionerne eller nogen som helst andre ting – kan ministeren bekræfte, at pressemeddelelsen, som ombudsmanden redegør for, foreskrev en ulovlig praksis.

Formand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, det han jo siger, jeg har som sagt, jeg har taget hele ombudsmandens redegørelse til efterretning, og derfor kan jeg kun bekræfte det, ombudsmanden siger, og ombudsmanden siger, at det i sin kategoriske og undtagelsesfrie form, så var det ulovligt, og det har jeg taget til efterretning. Det har jeg sådan set sagt allerede klokken lige lidt over to, da vi startede på det her samråd, og nu er klokken så ti minutter over fem, og jeg ved ikke, om det simpelthen er, fordi man har glemt noget af min tale. Hvis det er, så vil jeg gerne give den service at læse den op igen. Alternativt, så kan man jo sætte sig ned og læse den i ro og mag, eller man kan se det på Folketingets TV, hvor man kan se det alle de gange, man har lyst til at se, og det kræver ikke abonnement eller noget som helst, det kan man bare gå ind og se. Så, altså, jeg tilbyder meget gerne at læse den op igen, og jeg sagde det meget, meget tydeligt her i dag, så der er ikke så meget fikumdik i det, hvis man kan sige det sådan.

Formand Martin Henriksen: Marcus Knuth, værsgo!

Marcus Knuth: Tak. Jeg vil sådan set bare sige, at jeg er meget, meget imponeret over ministerens tålmodighed. Nu har vi siddet her i over 3 timer og kørt rundt i det samme spørgsmål igen og igen og igen. Og de svar, vi får, er præcis de samme. Der er ikke noget, der har ændret sig. Det her er bare en jagt på noget, som ikke eksisterer, og det jo altså på trods af, at vi har en ombudsmand, som har skrevet en meget, meget klar rapport. Den vælger oppositionen så åbenbart ikke at gå så meget op i. I stedet for jager man en historie, som er skabt ud af den blå luft fra dagbladet Politiken. Alligevel så tager ministeren det med et stort smil – og det må jeg sige, det er jeg meget, meget imponeret over. Så jeg vil egentlig bare høre ministeren, altså nu har vi siddet her i så lang tid og kørt rundt i det samme, er der noget relevant i den her sag, som ikke har været belyst op til flere gange allerede af ministeren?

Formand Martin Henriksen: Så er det Holger K. Nielsen, værsgo!

Holder K. Nielsen: Jamen altså, da du startede din tale, da lagde du vægt på, at du ændrede i pressemeddelelsen – du tog den sætning ud omkring forbeholdet, fordi du var politisk uenig i den, og der må jeg så sige, at det at have pressemeddelelser, som ikke strikte holder til det juridiske, fordi man politisk vil noget andet, det synes jeg ikke er i orden for en minister i hvert fald, men der har Venstre nogle andre kriterier, kan jeg forstå, og sådan er det. Jeg ved godt, det er nogle spørgsmål, som er stillet før, men vi bliver nødt til at vende tilbage til det, for det, der betyder noget, det er, når så den pressemeddelelse, som er et politisk værktøj, bliver til et forvaltningsværktøj, som er ulovligt, så er vi nødt til at finde ud af, altså hvad er der sket der? Det har vi ikke fået svar på. Ombudsmanden sonderer meget klart mellem ministeriet og ministeren – det skal man lægge mærke til – i det, han skriver. Han siger helt klart, at ministerens instruks er ulovlig. Han siger, at så forsøgte ministeriet alligevel at få kommunikeret ... bom, bom, bom. Det er en meget afgørende forskel i ombudsmandsberetningen. Og det er jo derfor, at det her handler også meget om forholdet mellem embedsmænd og ministeren. Og jeg er nødt til at spørge igen: Da pressemeddelelsen så kom ud som en instruks, hvilke embedsmænd er over der? Det må være muligt for dig at besvare. Er departementschefen inde over på det tidspunkt? Orienterer han dig om, at pressemeddelelsen er blevet til en instruks? Orienterer han dig om, at det godt kunne være en god idé at få en rigtig, skriftligt formuleret instruks, i stedet for den der pressemeddelelse, som ikke er lovlig? Hvis det ikke er sket, og hvor du så siger nu, jamen du havde da ønsket, at det var anderledes. Jamen, hvis du ikke var blevet advaret om det på det tidspunkt, så er det da også en kraftig anklage mod dine embedsmænd, at de ikke tog den sag op. Og det kan jeg ikke forestille mig, at det har været sådan, men hvis det faktisk er sådan, så er det en meget kraftig anklage mod dit embedsapparat, der ikke får dig advaret om, at den instruks, som var din pressemeddelelse, var ulovlig, og at den så også går ud, og det gør den jo, det fremgår af ombudsmandens beretning, den går ud, Mattias Tesfaye læste op fra beretningen om, hvordan den ryger ud til de forskellige aktører derude i hele systemet, og det fremgår også af beretningen dér. Altså, er det så tilfredsstillende for dig, at der ikke er nogen af dine embedsmænd, der så intervenserer og siger til dig, det her, det er ikke holdbart ... dem, der gør det, det går altså ikke det her. Det bare sådan daller derudad med en ulovlighed. Det kan da ikke være rigtigt.

Formand Martin Henriksen: Tak til Holger K. Nielsen. Uden at nævne nogen specifik, så vil jeg tillade mig at mene, at spørgsmål og også svar kører lidt i ring, også diverse velmenende kommentarer, der kommer herovrefra også, kører lidt i ring, og derfor så går vi fra at overveje at runde af til vi rent faktisk begynder at runde af. Der er selvfølgelig en lang række personer, som er på listen, dem går vi selvfølgelig igennem. Hvis der er nogen, der gerne vil have ordet for en ekstra bemærkning, så er der selvfølgelig også mulighed for det. Og så er der også nogen, der er til stede, som slet ikke har haft ordet endnu, så hvis de ønsker ordet, så må de meget gerne sige til, så de

selvfølgelig kan nå at komme på listen. Og nu får ministeren ordet til besvarelse. Men jeg kan sige, at der er en god portion folk på listen endnu, så når jeg siger vi runder af, så er der stadig et godt stykke tid, til vi runder af. Ministeren, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, tak for det. Og jeg vil gerne sige, at det er ikke efter mit ønske, at det skal runde af, bare for lige at sige det. Men det er en formands prerogativ, hvornår tingene begynder med at køre i ring, og hvis I spørger mig, om tingene kører lidt i ring, så kan det da godt være, at jeg vil mene, at det også kører lidt i ring, jeg føler i hvert fald lidt, at jeg sidder og gentager mig selv, og det er jo oftest, fordi man får de samme spørgsmål igen og igen, men jeg kan køre lige så længe det overhovedet skulle være.

Jeg tror at jeg, sådan helt generelt, gerne vil prøve en gang mere at summere de her ting op, også fordi det, som sagt, der er det samme og det samme og det samme, der bliver spurgt om, og derfor vil jeg bare sige, at der jo netop, altså for det første, ikke forelå en vurdering af, om pressemeddelelsen efter sin ordlyd var ulovlig. Som jeg sagde i min tale, så var vurderingen i ministeriet, at der i et antal tilfælde, under særlige omstændigheder, skulle gøres en undtagelse til en separat adskillelse af parrene, og det fremgik, af de udkast til pressemeddelelser, som jeg fik forelagt, og som indeholdt et forbehold, og at de drøftelser, som der jo var om den generelle indkvarteringsordning, som fandt sted, altså da blev de her forbehold jo indlagt, og det har jeg jo allerede redegjort for. Så det er sådan set det, der er fakta i det her. Så kunne man sige, havde jeg gerne set det anderledes? Ja, det havde jeg, men Holger K, det er ikke det samme som, at jeg ønsker at bryde loven eller internationale konventioner. Det har jeg meget stort behov for at sige til dig, fordi jeg synes, du sidder og anklager mig for nogle ting, som er fuldstændig over grænsen. Og så på den baggrund – altså dét, at jeg jo gerne havde set det anderledes, så er det jo sådan, at jeg jo ønsker, også med en klar, politisk tilkendegivelse, at sige, hvad er den generelle, fremtidige indkvarteringsordning. Og den generelle, fremtidige indkvarteringsordning, det er jo netop, at parrene bliver adskilt som udgangspunkt, men jeg har jo bevidstheden om, at der jo netop også er blevet kommunikeret til Udlændingestyrelsen, at der jo skan ske den her individuelle vurdering, og derfor så sender jeg jo så pressemeddelelsen ud, som jeg gør. Og det er jo så en pressemeddelelse, der jo beskriver, kan man sige, den generelle indkvarteringsordning, og dermed giver et klart, politisk signal til omverdenen om, hvordan tingene ser ud nu, altså at det er udgangspunktet. Og så er det jo så sådan – og det er jo dét, vi har kredset om mange gange, at pressemeddelelsen ikke umiddelbart efter den 10. februar bliver fulgt op af andre, skriftlige instrukser til Udlændingestyrelsen, som indeholdt et forbehold, og derfor så bliver min pressemeddelelse jo dermed så den eneste skriftlige instruks på det her tidspunkt til Udlændingestyrelsen. Men det vil jo også sige, at på det tidspunkt, hvor vi sad og arbejdede med denne her pressemeddelelse, der var det jo netop ikke af karakteren instruks, og jeg synes faktisk, at det er dét, der er sådan lidt væsentlig at vende tilbage til, at det havde ikke karakter af en instruks, da vi sad med pressemeddelelsen, og derfor så blev der jo netop ikke foretaget en juridisk vurdering af pressemeddelelsen efter sin ordlyd, og om det dermed ville være ulovligt, hvis den så efterfølgende skulle gå hen og blive en instruks. Og derfor, så har jeg jo ikke forud for pressemeddelelsen, drøftet med embedsmænd i ministeriet om selve det, at jeg udsender en pressemeddelelse, der indeholder en politisk tilkendegivelse, ville være ulovlig, når jeg tager undtagelsen ud af ordlyden. Og derfor, så har jeg

ikke, forud for udsendelsen af pressemeddelelsen, drøftet med embedsmændene i ministeriet om selve det, at jeg udsender en pressemeddelelse, der indeholdt min politiske tilkendegivelse, ville være ulovlig, når jeg tog undtagelsen ud af ordlyden i pressemeddelelsen. Så altså, bare for at sige det igen, der forelå ikke en vurdering af det. Det ændrer imidlertid jo ikke ved, at pressemeddelelsen i sin kategoriske og dermed også undtagelsesfri form, ifølge ombudsmanden – og det har vi snakket om flere gange – var ulovlig, og at jeg jo så efterfølgende har taget det til efterretning, og det gjorde jeg med det samme. Og jeg har så samtidig noteret mig, at ombudsmanden lægger til grund, at det jo ikke var – og det har jeg også sagt mange gange – ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis, og derudover så synes jeg faktisk også, det er vigtigt at fremhæve, at Udlændingestyrelsen jo netop hele tiden har administreret indkvarteringsordningen i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Det betyder, at Udlændingestyrelsen i et antal sager på intet tidspunkt har adskilt parrene – det var jo det med de 23 par, der blev adskilt og de 6 par, der ikke blev, og det fremgår jo netop også af ombudsmandens vurdering af sagsforløbet. Så som jeg nævnte, og har nævnt mange gange, så er der ting i det her forløb, som jeg synes kunne have været håndteret bedre af mig, og det har jeg påtaget mig ansvaret for, kan man sige, og det er jo selvsagt dét, at jeg synes – set i bagklogskabets lys – det jo ofte er ulideligt klart, at det ville have været godt, hvis vi havde udstedt en instruks, hvor de her forbehold netop var taget, men det ændrer ikke på, at det jo blev kommunikeret på dagen.

Og så siger du, Holger K, at det her jo sådan set kan nærmest betragtes som en anklage imod embedsværket i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og der vil jeg gerne sige nej, det hverken kan det eller skal det opfattes som, tværtimod, så vil jeg gerne sige, at jeg synes, jeg har et exceptionelt dygtigt og dedikeret og fagligt meget, meget dygtigt på alle områder, embedsværk ovre i ministeriet. Og jeg har så absolut intet at udsætte på dem. Og det er også derfor, at jeg siger, at jeg godt kunne have ønsket mig, at jeg jo på et eller andet tidspunkt så havde udstedt en instruks med de her forbehold, men det ændrer bare ikke på, at der jo hele tiden har været administreret, som der skulle, og at ombudsmanden jo altså også har konkluderet, at det ikke har været intentionen på noget tidspunkt at pålægge Udlændingestyrelsen en ulovlig praksis.

Så spørger Marcus Knuth, om der er ting, som jeg synes, der skal belyses mere. Man kan sige, det er virkelig et svært spørgsmål at svare på, fordi på en eller anden måde, så synes jeg lidt, mit liv går i ring lige i øjeblikket. Jeg synes, det er lidt ligesom bare sådan at sidde i en trædemølle, for det er det samme og det samme og det samme, det handler om. Det handler bare desværre meget lidt om sagens kerne, nemlig barnebrude og om vi vil acceptere barnebrude, og det faktum, at der er piger i Danmark, der ikke lever et liv i frihed. Det handler alt for lidt om dét. Og det ærgrer mig, det kan jeg ligeså godt sige. Og det ærgrer mig især, fordi at det jo så betyder, at vi har en venstrefløj, der simpelthen bare ikke går op i det, altså for hvem sagen ikke er vigtig, og det er vel også derfor, at der ikke blev skredet ind, og det er vel derfor, at vi ikke sådan rigtig har hørt noget om, hvordan Alternativet, Enhedslisten, De Radikale Venstre og SF reelt stiller sig over for de her barnebrude.

Formand Martin Henriksen: Så vil jeg henstille til ministeren, at vi holder lidt igen med de politiske taler, og så går vi videre til Johanne Schmidt Nielsen, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ved du hvad, der ærgrer mig, Ingrid Støjberg, det ærgrer mig, at jeg tre gange har spurgt dig til den artikel i Politiken, du udtalte dig til for 11 dage siden, hvor du fuldstændigt tydeligt siger, at det var en instruks, du udsendte, og der var en vurdering fra embedsmændenes side af, at den instruks var lovlig. Og nu sidder du og siger noget andet, og begge dele kan ikke være sandt. Og jeg har spurgt dig tre gange, og du svarer ikke. Jeg tror, at alle, der lytter med, har bidt mærke i det. Du får nu chancen for fjerde gang. Er det rigtigt, det du udtalte for 11 dage siden til Politiken, nemlig at vurderingen var, at instruksens var lovlig – eller sagde du noget forkert til Politiken for 11 dage siden, eller er det i dag, du siger noget forkert? Jeg kan forstå, at formanden synes, at vi skal slutte samrådet, det forstår jeg ikke, fordi der er rigtig mange spørgsmål, vi ikke er nået til endnu, og jeg kan forstå, at ministeren ikke har noget problem med at fortsætte, det vil sige både minister og spørgere ønsker, at vi fortsætter.

Formand Martin Henriksen: For god ordens skyld vil jeg sige, at en formand også har til opgave at sørge for, at når man vurderer, at tingene kører lidt i ring, så begynder man stille og roligt at runde af ...

Johanne Schmidt Nielsen: ... jeg vil gerne tage et nyt tema på banen nu ...

Formand Martin Henriksen: ... nu skal jeg lige have lov til at tale færdig, og jeg har vurderet, at tingene har kørt i ring i et godt stykke tid, og det er meget muligt, at ministeren gerne vil fortsætte med at køre i ring, og at alle andre gerne vil fortsætte med at køre i ring, men det er nu engang den mulighed, man har som formand. Men når jeg nu har sagt et par gange, at vi nu begynder stille og roligt at runde af, så er det jo ikke ensbetydende med, at man runder af lige nu. Der er stadigvæk en hel del folk her på listen, og de får selvfølgelig ordet, og der er også mulighed for at svare på spørgsmålene. Og så er det Johanne Schmidt Nielsen igen, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Tak skal du have. Vi indkalder naturligvis til et nyt samråd, hvis vi bliver afbrudt. Inger Støjberg, jeg vil godt bringe et nyt tema på banen. Det fremgår af en dokumentliste, som Politiken har fået agtindsigt i, og som er omtalt i avisen i dag, at dit ministerie, den 19. februar 2016, sender en anmodning om uformelle bemærkninger til Justitsministeriet, og at Justitsministeriet svarer samme dag. Og ifølge Politiken svarer Justitsministeriet, at der i hver enkelt sag, om adskillelse af ægtepar, skal foretages en individuel og konkret vurdering. Kan ministeren bekræfte det, kan ministeren bekræfte, at der blev bedt om en vurdering, og at Justitsministeriet

svarede: Der skal være en individuel vurdering i hver enkelt sag. Hvorfor spurgte I, Inger Støjberg, om det, den 19. februar, hvis I godt vidste det i forvejen? Spørgsmål nr. 3, og det første var gengangerspørgsmålet til artiklen i Politiken, som vi endnu ikke har fået svar på. Spørgsmål nr. 3: Jeg går ud fra, at embedsmændene ret hurtigt konstaterer, at pressemeddelelsen opfattes som en instruks. Fordi samme dag opfatter de den som en instruks. Hvornår bliver du gjort opmærksom på, at den her pressemeddelelse opfattes som en instruks, og hvorfor handler du ikke på det? Hvad er årsagen til, at du så ikke skynder dig at rette det, som jo er forkert, det som strider mod loven? Hvornår bliver du gjort opmærksom på, at det er en instruks, og hvorfor handler du ikke?

Formand Martin Henriksen: Ministeren får lejlighed til at svare, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Men lige til det sidste først, det har jeg jo sagt mange gange, når jeg ikke griber ind, så er det jo fordi, at der bliver jo handlet, som der skal. Der er jo 6 par, der ikke er blevet adskilt, så du kan jo se det sort på hvidt, der bliver jo administreret, som der skal i det her, og derfor så ... det er jo meget sjældent, man griber ind i noget, hvor man kan se, at tingene er i flow, om jeg så må sige. Omkring justitsministeriet så kan jeg sige, at jeg jo ikke redegør for, hvilke overvejelser og hvilke drøftelser, der er med andre ministerier som led i rådgivningen af mig, og det er jo intern kommunikation, og det tror jeg står alle klart, at det jo er helt afgørende, at man også kan gøre det, men det er også helt afgørende, at jeg jo vidste, og det blev jo også kommunikeret ud, at der jo kunne være undtagelser.

Formand Martin Henriksen: Johanne Schmidt Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jeg må sige, det er meget centralt, hvad det er Integrationsministeriet spørger Justitsministeriet om den 19. februar 2016. Og det er den 10. februar, ministeren har udsendt dét, hun for 11 dage siden kaldte en instruks og nu kalder en pressemeddelelse. Den 19. februar spørger ministeriet så til bemærkninger til den her pressemeddelelse/instruks. Hvorfor fortæller du os ikke, hvad du spurgte om, og hvorfor fortæller du os ikke, hvad Justitsministeriet svarede? Altså hvad skulle problemet dog være i at fortælle os det – og derudover, der kom simpelthen ikke et svar på spørgsmålet om præcis, hvornår ministeren får at vide, at det opfattes som en instruks, og hvorfor du så ikke skynder dig at udsende én, der ikke er ulovlig. Det er meget mærkeligt, du er minister, du får at vide, at du har gjort noget ulovligt, hvorfor retter du det ikke, og hvornår får du at vide, at det er ulovligt?

Formand Martin Henriksen: Minister!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, altså igen, der er jo ikke andet at sige end, at der er jo blevet administreret lovligt, og man kan jo godt nok komme til at skulle udsende mange instrukser og jeg ikke hvad, hvis man også skal udsende om ting, der bliver administreret lovligt, så skal jeg da love for, at man kan få travlt i et ministerium. Og nu siger du, at det er meget centralt – altså, alt, hvad du har sagt, det har været meget centralt og helt afgørende, og det har været centrum for det hele, så altså, man må forstå, at der er mange ting, der er meget, meget centrale og meget, meget afgørende i alt det her. Og så til spørgsmålet om andre ministerier og altså jo herunder så justitsministeriet, så vil jeg bare sige, at jeg vil ikke redegøre for de overvejelser, som der måtte have været ført med andre ministerier som led i rådgivningen af mig. Det er jo hvad man må betegne som ministerbetjening og -rådgivning. Det er helt normal kutyme, og nu ved jeg godt, at Enhedslisten har jo aldrig været i regering, og jeg ved ikke, om Enhedslisten nogensinde våger sig ud på planken – jeg håber det ikke – men så tror jeg, det vil stå Johanne Schmidt Nielsen ret klart, hvad det betyder, at man jo netop også kan rådføre sig i et ministerium, og diskutere ting, som man jo ikke skal lægge frem for alle. Men det står jo også klart, og det er jo ... og det kan man sige, det er jo det afgørende, at jeg var orienteret om, at der i visse tilfælde skulle gøres en undtagelse og at det jo også blev kommunikeret, at der skulle gøres undtagelser. Jeg kan ikke se så langt, så jeg ved ikke se, hvad det er du sidder og flagrer med der. Det bliver du nødt til at læse op af.

Formand Martin Henriksen: Vi går videre i spørgerækken. Dan Jørgensen, værsgo!

Dan Jørgensen: Tak for det. Jeg må sige, at jeg godt kan forstå, at der er mange, der er ret forvirrede, og jeg kan ikke forstå, hvorfor hr. Marcus Knuth og andre er så forargede. Har Marcus Knuth må jo selv have været forvirret, da han indtil for nylig jo sagde, at det er klart, at når der var så stor juridisk usikkerhed, så må man jo lade moralen råde. I dag kan vi så forstå, at der aldrig har været nogen juridisk usikkerhed overhovedet. Der har bare været en misforståelse omkring en pressemeddelelse. Men jeg synes også, det stemmer ret dårligt overens med de forklaringer, som Inger Støjberg selv har givet. For den 21. maj, der skriver Inger Støjberg på sin facebook-profil: Da jeg sidste år blev opmærksom på, hvad der rent faktisk skete på vores asylcentre, så skred jeg straks ind. Jeg bad om at få parrene adskilt. Den beslutning blev kendt ulovligt af ombudsmanden, og jeg er blev tvunget til at ændre praksis. Altså, jeg bad om at få parrene adskilt, ikke. Desværre er jeg blevet misforstået, så det kom til at fremstå som om jeg har bedt om at få parrene adskilt, men jeg bad om at få parrene adskilt. Den beslutning – ikke det som nogen troede var min beslutning, men den beslutning blev kendt ulovlig af ombudsmanden, og jeg blev tvunget til at ændre praksis. Hvordan stemmer den forklaring, som ministeren selv giver på sin egen facebook her overens med det, ministeren siger i dag, plus hvis det er sådan, at der ikke et blevet forvaltet ulovligt, hvis det er sådan, at praksis ikke er blevet ændret, hvad er det så ministeren refererer til her på sin facebook, når hun skriver: Jeg blev tvunget til at ændre praksis. Hvad er det for en praksis, som ministeren har ændret? Ministeren har jo flere gange sagt, at der ikke er blevet ændret nogen praksis.

Formand Martin Jensen: Hr. Dan Jørgensen, skal huske at slukke for mikrofonen, og ministeren får lejlighed til at svare med det samme, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Altså, for det første så vil jeg bare lige sige, at vi har jo ikke rettet ind efter ombudsmanden, fordi der er hele tiden blevet administreret lovligt, og det er jo det, der sådan set er sagens kerne. Så kan man sige, altså, jeg har hele tiden haft et ønske om, at alle skulle skilles ad, og jeg har jo givet det der eksempel på, at jeg på et tidspunkt siger ovre i ministeriet, kunne man ikke forestille sig, at den ene part bor i Gedser og den anden på Skagen, og så er man fuldstændig separeret, og så får jeg så at vide, at det må man ikke. Så altså jeg vil sige, der er jo faktisk forskel – og det tror jeg også godt, at Dan Jørgensen ved – at forskel ... på politiske diskussioner, og det er jo sådan set præcis også dét, det handler om, når vi snakker om den pressemeddelelse, der er, at der ønsker jeg jo at sige helt klokkeklart, hvad er udgangspunktet for den indkvarteringsordning, der er. At der så altså også er nogle undtagelser, det har jeg også sagt, at det var jeg klar over hele vejen igennem, og ville jeg gerne, at de undtagelser ikke havde været der, ja det ville jeg gerne. Nu kan jeg faktisk huske, at Dan Jørgensen, tror jeg, meget ofte, eller det er i hvert fald sådan en talemåde Dan Jørgensen meget ofte bruger: Nu er jeg godt nok meget forvirret, og det tror jeg, der er rigtig mange, der er. Så det kan jeg så se, det er Dan Jørgensen også i dag. Gad vide, om Dan Jørgensen ikke også var meget forvirret, da vi i sin tid diskuterede, hvor hårdt man skulle skride ind over for barnebrude, og hvor Dan Jørgensen syntes, der blev skredet alt for langsomt og alt for lidt hårdhændet ind over for barnebrude, Så jeg ved ikke, om det er sådan en konstant, mental ting, at man altid er lidt forvirret, når man er Dan Jørgensen – det tror jeg nu ikke. Jeg synes nu altid, du har været ret klar ellers.

Formand Martin Henriksen: Dan Jørgensen får lige mulighed for at følge op. Værsgo!

Dan Jørgensen: Jeg har ikke tænkt mig at hoppe tilbage til det der gamle samråd, som jeg kan forstå, I rigtig gerne vil diskutere barnebrude. Jeg kan jo bare se, hvor hårdt vi kæmpede og skulle presse dig til gøre noget. Dét, jeg bare gerne vil have, det er, at der bliver svaret på det spørgsmål, jeg stiller. Ministeren skriver: Og jeg blev tvunget til at ændre praksis. Så spørger jeg, hvad for en praksis, ministeren blev tvunget til at ændre, og så siger ministeren: Der er ikke blevet ændret nogen praksis. Så altså, er det usandt, det der står på ministerens egen facebook-profil den 21. maj. Ministeren skriver: Jeg bad om at få parrene adskilt. Det, siger ministeren i dag, det er ikke rigtigt. Ministeren bad ikke om at få parrene adskilt, ministeren strammede en sætning, så kunne det misforstås, som om man bad om at få parrene adskilt. Den beslutning blev kendt ulovligt af ombudsmanden. Altså, Støjberg refererer selv til den beslutning at bede om at få parrene adskilt, var ulovlig. Og ministeren blev tvunget til at ændre praksis. Hvilken praksis er blevet ændret?

Formand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jeg tror ikke, man kan sige det meget tydeligere, en at vi vendte bøtten rundt, altså vi siger, at udgangspunktet er, at man bliver adskilt. Og at så er der så nogen, der ikke bliver adskilt, fordi der er en undtagelse. Der er simpelthen ingen, altså det er hævet over enhver tvivl, at der er indført en strengere praksis, end der var før. Og hvis det nu rent faktisk lå Dan Jørgensen så meget på sinde, det her med barnebrude, så tror jeg sådan set, at Dan Jørgensen skulle tage og sætte sit fokus dér, i stedet for. Og jeg betvivler sådan set ikke Dan Jørgensens intentioner, når det handler om barnebrude. Der er andre partier – jeg har nævnt dem før – og jeg vil gerne nævne dem igen, Enhedslisten, Alternativet, SF og De Radikale Venstre, hvor jeg synes, dér kan man betvivle intentionen lidt.

Formand Martin Henriksen: Så får Dan Jørgensen lige ordet igen, og så går vi videre med spørgerækken bagefter. Værsgo!

Dan Jørgensen: Det er jo fint nok at bruge det trick, det der med hele tiden af prøve på insinuere, at nogen skulle gøre noget mere for noget andet og sådan noget, men det er bare ikke dét, det her samråd handler om. Det her samråd, det handler om, om man bevidst har brudt loven, og hvis den forklaring, som ministeren giver nu, med at det kun var en misforståelse og en pressemeddelelse og sådan noget, hvis det er rigtigt, jamen så kan det da godt være, at det ikke er så alvorlig en sag. Problemet er bare, at vi tror ikke på, at det er rigtigt, for det er ikke det, ministeren har sagt lige ind til i dag. Der er heller ikke det, Marcus Knuth har sagt. Marcus Knuth han har sagt, puha det var godt nok ærgerligt, at vi kom til at lave en fejl, men det var jo, fordi lovgivningen var uklar, og derfor så måtte man jo bruge sin moral. I dag der skal vi så høre på, at næh lovgivningen aldrig har været uklar, vi har vidst hvad vi skulle hele tiden, vi har bare desværre lidt misforstået i en pressemeddelelse. Og så den 21. maj skriver Inger Støjberg selv på sin facebook: Jeg bad om at få parrene adskilt. Den beslutning blev erkendt ulovlig af ombudsmanden, og jeg blev tvunget til at ændre praksis. Når jeg så spørger, hvordan man har ændret praksis, så kommer Inger Støjberg med en lang forklaring om, at man fra starten har vendt posen om. Det er jo ikke dét, der refereres til her. Det, der refereres til her, det er, at ombudsmanden sagde noget, som tvang ministeren til at ændre praksis. Det jeg gerne vil vide, det er: Hvad var det Ingrid Støjberg ændrede på baggrund af ombudsmandens afgørelse?

Formand Martin Henriksen: Minister!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen altså, der er jo hele tiden blevet administreret, som der skulle, og det bliver du bare nødt til at holde fast i, og jeg synes sådan set, at det ville være super godt, hvis også Dan Jørgensen lige fik læst ombudsmandens rapport, for det hele står beskrevet der. Jeg kan være meget i tvivl, det kan godt være, du har læst det, men så har du tilsyneladende ikke helt forstået det. Fordi det er meget klart, hvad han skriver. Og altså, som han jo også konkluderer i sin redegørelse, så konkluderer han jo tydeligt, at det jo ikke har været intentioner at pålægge Udlændingestyrelsen at administrere ulovligt.

Formand Martin Henriksen: Carl Holst!

Carl Holst: Så er den der. Tak for det. Ministeren har flere gange understreget, at hun ikke har på noget tidspunkt ønsket at administrere ulovligt, gøre noget ulovligt, blevet bekendt med, at hun har gjort noget, der er ulovligt. Så er det spørgsmålet om pressemeddelelsen. Er det sådan noget, der sker sådan generelt, at pressemeddelelser bliver ledsaget af et juridisk notat om lovligheden af pressemeddelelsen? Er det noget, ministeren nogensinde er gjort? Jeg ser det lidt i relation til vedvarende spørgsmål gående på, hvornår ministeren i forhold til udarbejdelse af pressemeddelelsen blev bekendt med, at det ikke var lovligt, og hvis hun ikke blev det, så var det i hvert fald udelige embedsmænd – det var ikke helt sådan, det blev formuleret, men det var sådan jeg hørte intentionen med påstanden.

Formand Martin Henriksen: Mattias Tesfaye!

Mattias Tesfaye: Ændrede ministeren praksis efter ombudsmandens redegørelse?

Formand Martin Henriksen: Josephine Fock!

Josephine Fock: Jeg synes simpelthen, det er grænsende til det forkastelige at sige, at der bliver hele tiden blev administreret efter dansk retspraksis og internationale konventioner, vel vidende at det er fuldstændig lodret forkert. Og det står på side 5 i ombudsmandens afhandling. De omtalte 23 par, de blev tvangsadskilt uden individuelle samtaler, og da man bliver opmærksom på, efter at ombudsmanden har sagt, det går ikke, kære venner, så kommer der samtaler med de pågældende, og 8 af dem blev indkvarteret igen på grund af en revurdering af sagen, og 13 af dem ophørte med at være omfattet af instruksen, altså kunne flytte sammen igen. Jeg synes, det er imponerende, at ministeren kan tage ombudsmanden til indtægt for, at praksis ikke er blevet administreret ulovligt.

Så hvornår, og hvorfor, hvordan ændrede ministeriet praksis efter ombudsmanden, hvad var det ministeriet ændrede praksis på, hvis praksis hele tiden var, som loven sagde, man skulle. Det giver jo ingen mening.

Formand Martin Henriksen: Minister!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, altså, først og fremmest så vil jeg sige til dig, Josephine, at det er jo sådan, at de konkrete sager, de behandles af udlændingestyrelsen og det har jo stået klart helt fra start, og det tror jeg også, det har for dig, at det er Udlændingestyrelsen, der behandler sagerne, og derfor så bliver jeg jo også nødt til kan man sige, at omtale det generelt, jeg kan jo ikke gå ind i hverken de 23 konkrete sager eller de 6 konkrete sager, men det jeg vil sige, det er, at for det første, så har Udlændingestyrelsen jo altså i et antal sager – og det er så de 6 sager, som vi har talt om – efter en konkret vurdering af den enkelte sag, ikke på noget tidspunkt adskilt parrene i forhold til den generelle instruks, og så er det rigtigt, at et mindre antal par, som oprindeligt var blevet adskilt, og som efter at være blevet partshørt, fik tilladelse til at blive indkvarteret sammen igen, og desuden så er der par, hvor en afgørelse om en separat indkvartering sidenhen er blevet revurderet og hvor parret har fået tilladelse til at blive indkvarteret sammen. Og jeg er altså ikke jo, selvsagt, ikke bekendt med, hvilken vurdering Udlændingestyrelsen har lagt til grund i de enkelte sager og derfor kan jeg jo heller ikke kommentere de enkelte sager, men jeg kan sige helt generelt, hvordan det er foregået, og det er så sådan her.

Til Tesfaye, altså jeg kan sige, det der med ombudsmandens redegørelse og de punkter, der er dér – du spørger i forhold til at rette ind. Altså, jeg har taget dem til efterretning, og det er dét, jeg mener med at rette ind. Altså, jeg har taget ombudsmandens redegørelse til efterretning, og det har jeg så, det er så talemåde ikke, rettet ind.

Til Karl Holst vil jeg sige, altså pressemeddelelser det er jo et politisk instrument – det er måske den bedste måde at beskrive det på. Pressemeddelelser er et politisk instrument, hvor man jo som oftest tilkendegiver sin egen holdning, og det er jo så også det, vi har gjort her, da den generelle indkvarteringsordning blev klar her.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Marcus Knuth!

Marcus Knuth: Tak. Jeg vil sige lidt ligesom Dan Jørgensen, jeg er lidt forvirret her. Det er så over et andet området, og det er i forhold til ombudsmandens redegørelse. Det jeg ikke kan forstå er, er den klar, altså er den retvisende, det, der står i den, kan man stole på det. For det må den jo tydeligvis ikke være, fordi vi har siddet her i snart 4 timer og kørt rundt i cirkler i det samme igen

og igen. Jeg håber inderligt, at vi snart er færdige, for jeg synes helt seriøst, at det er useriøst at sidde her i 4 timer og stille de samme spørgsmål igen og igen og så lægge op til – jamen, der er endnu mere, vi skal køre rundt i, hvilket jo så bare vil betyde det samme. Så jeg vil gerne høre ministeren, når ombudsmanden konkluderer, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis, er det uklart eller er det klart, dét han siger?

Formand Martin Henriksen: Astrid Krag, værsgo!

Astrid Krag: Man kan sige, at hvis ombudsmanden nu havde haft den viden, vi har fået her i dag, at der angiveligt bare var tale om en pressemeddelelse, der jo så få timer senere blev misforstået i ministeriet og af ministeriets styrelse, så ville ombudsmanden jo måske have vurderet noget anderledes, det kan vi jo ikke vide, for mig bekendt er det her for få timer siden første gang, at det var dét, der var forklaringen på, hvad der var op og ned her, og derfor bliver jeg nødt til, altså det bliver man lidt rundtosset af, må jeg sige, at der er skiftende forklaringer på den her måde fra samme kvinde. Men nu har vi ministerens ord, og så kan det da være, vi ikke kan bruge dem i Politiken, det kan vi ligesom forstå, det giver ministeren ikke meget for. Så kan vi tage ministerens egne ord på facebook, det er ca. på samme tid, at ministeren har udtalt sig til Politiken, hvor det altså ikke var en misforstået pressemeddelelse, men en lovlig instruks, at ministeren har udtalt sig, selv, går jeg ud fra, selv har forfattet den facebook-opdatering, der er blevet spurgt ind til, så må vi tage udgangspunkt i den. Den kan vel ikke være politisk manipuleret, eller hvad det er, Politiken er blevet beskyldt for. Og derfor bliver jeg bare nødt til at spørge igen: Når nu ministeren beskriver så tydeligt i denne opdatering, at hun, straks da hun blev opmærksom på det her om barnebrude, hun bad om at få parrene adskilt. Den beslutning blev kendt ulovlig og jeg står der, altså ministeren, blev tvunget til at ændre praksis. Det er altså ministerens egne ord, ikke et eller andet medie, ministeren kan slå på og kalde venstre..., heller en eller anden ombudsmand, som kunne sige tingene klarere, eller hvad det er vi også skal høre Venstre bruge ombudsmanden til. Men ministerens egne ord, skrevet med egne fingre på facebook. Vil ministeren så ikke godt fortælle os, hvad det så betyder med den nye forklaring, vi får her i dag om, at det ikke var en instruks, at der ikke var nogen ny praksis, alting altid har været i sin skønneste orden, ud over der var nogle, der misforstod en pressemeddelelse som en instruks. Vil ministeren ikke godt svare på det uden at tale udenom, for det er ministerens egne ord, hun må forholde sig til.

Formand Martin Henriksen: Johanne Schmidt Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jeg synes, Astrid Krag formulerer det smukt, og jeg synes det er et virkelig syret samråd det her, altså for ikke alene oplever vi, at ministeren pludselig fuldstændig er

vendt rundt og har ændret grundlæggende holdning til, hvad alt det her handler om. Der kommer konsekvent ikke svar på spørgsmålene – konsekvent, Inger Støjberg. Det er et super simpelt spørgsmål. Det er 11 dage siden du skrev på facebook, og du skrev det selv – du griner – jeg synes det er meget, meget alvorligt, altså vi diskuterer om du har brudt loven med vilje, om du har vildledt Folketinget, og du sidder og griner. Du har for ca. 2 uger siden skrevet på facebook: Den beslutning blev kendt ulovlig af ombudsmanden, og jeg blev tvunget til at ændre praksis. Nu siger du, jamen praksis har hele tiden været den samme. Hvad betød dét, du skrev på facebook den 21. maj, Inger Støjberg?

Formand Martin Henriksen: Minister!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen altså, jeg kan bare helt klart sige, at min intention har jo hele tiden været at føre en så restriktiv politik som overhovedet muligt på det her felt. Og det håber jeg ikke, der er nogen, der kan være i tvivl om. Så er der nogle ting, der kunne lade sig gøre og nogle ting, der ikke kunne lade sig gøre, og der blev udsendt en pressemeddelelse: På grund af manglende, skriftligt materiale så bliver det så til en instruks. Det ændrer ikke på, at der hele tiden har været administreret som der skulle, og det er jo også det, man kan notere sig, hvis man rent faktisk har læst ombudsmandens redegørelse, hvor der står, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Og så siger Astrid Krag noget meget underligt – nemlig havde ombudsmanden bare vidst alt det her – altså Astrid Krag, ombudsmanden ved meget mere om den her sag, end du gør for eksempel. Fordi ombudsmanden har jo alle de dokumenter, der ligger i denne her sag, og bl.a. jo hvis man tager den mail, som jo har ... fuldstændig omdrejningspunktet for det hele, og at i mailen, der skulle der jo være advarsler og lamper, og jeg ved ikke hvad, og jeg er kørt over for rødt, skulle der stå i den der mail. Altså, den mail har ombudsmanden, det har I ikke. Det har Politiken ikke. Og så vil jeg i øvrigt lige sige, du siger, at Politiken, at jeg skulle have sagt, at Politiken er venstresnuet – det har jeg aldrig sagt. Det tror jeg, er noget, du har konkluderet, men jeg er meget enig i din konklusion, det er så noget andet.

Og så vil jeg sige til Marcus Knuth, jamen jeg har tillid til ombudsmanden, og jeg har ærligt talt svært ved at forstå, at man så åbenbart ikke her tror på ombudsmanden, og den meget grundige gennemgang han har haft af sagen. Og igen, ombudsmanden har haft alt materiale i denne sag og har lavet en grundig gennemgang og vurdering af det, og på den baggrund så har han jo så, kan man sige, er han kommet frem til, at pressemeddelelsen i sin kategoriske og undtagelsesfri form var ulovlig. Det tog jeg til efterretning, men at han også til sidst jo så også skriver, at han lægger til grund, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis.

Formand Martin Henriksen: Astrid Krag, har lige bedt om en opfølgning, værsgo!

Astrid Krag: Jeg synes det er meget interessant, at ministeren her i dag siger, at ombudsmanden hele tiden godt har vidst, at det var en pressemeddelelse, der blev misforstået som en instruks. Det kan jeg intet sted læse i hans redegørelse, men det bliver dejligt at høre ham bekræfte, at det har han fået at vide fra ministeren. Men jeg fik ikke svar på det, jeg spurgte om, og det var nemlig, skal vi stole på Inger Støjberg i dag, eller ministeren, i dag, den forklaring vi får i dag fra ministeren, eller skal vi stole på den forklaring, ministeren selv gav på sin facebook for lidt under 2 uger siden, for begge ting kan ikke være rigtig samtidig. Så det er sådan set et meget kort svar, er det Inger Støjberg for små 2 uger siden på facebook, eller er det Inger Støjberg i samrådet her – jeg ved faktisk ikke, hvad ministeren ... facebook og sådan noget, men det kan vi jo skubbe til side og sige, det er også almindelig anstændigheder, om man fortæller sandheden for folk eller ej, det kan vi komme til. Det må nogle jurister kunne vurdere. Det går vi ikke ind i. Jeg vil bare gerne vide, om vi skal regne med det, Inger Støjberg sagde for små 2 uger siden på facebook er sandt, eller dét, Inger Støjberg her siger her i dag.

Formand Martin Henriksen: Tak. Josephine Fock, værsgo!

Josephine Fock: Jamen, jeg er rigtig glad for, at ministeren stadigvæk sætter ombudsmanden højt og retter sig efter ombudsmanden og anerkender dét, ombudsmanden har skrevet. Og så skal vi bare igen huske at vende tilbage til, at ombudsmanden i sin rapport helt klart siger, at instruks var ulovlig. Så forsøger du hele tiden at sige, at ja, ja, men der blev administreret efter reglerne, men det gjorde der jo ikke, og det er dét vigtigt at holde fast i. Og så vil jeg bare igen, så kikker jeg lige ned i ombudsmandens rapport. Hans skriver, at et ministerium vil naturligvis vil kunne ændre praksis på et område, fx efter en politikers ønske, men man skal holde sig inden for gældende ret – det gjorde ministeriet ikke i denne sag. Så ministeriet holdt sig altså ikke til gældende ret. De udførte en praksis, der var ulovlig, og så vil jeg gerne vende tilbage til et spørgsmål, jeg har stillet jeg ved ikke hvor mange gange: Hvornår blev ministeren opmærksom på, at hendes pressemeddelelse var en instruks, og hvornår forlangte hun så den praksis ændret? For den blev opfattet som en instruks. Det har vi dokumenteret rigtig mange gange på det her samråd. Den blev kaldt en instruks, og den blev også kaldt en meddelelse, og den blev sendt ud som en meddelelse. Så hvornår blev Inger Støjberg opmærksom på, at praksis var ulovlig, og det er da egentligt mærkeligt, at hun ikke er lidt sur på sit embedsværk for ikke lynhurtigt at fortælle hende, at praksis var forkert. Og jeg er da sådan set glad for, at hun bakker op omkring sit embedsværk, men så var det jo Inger Støjberg selv, så hvornår blev Inger Støjberg opmærksom på, at praksis var ulovlig?

Formand Martin Henriksen: Sofie Carsten Nielsen!

Sofie Carsten Nielsen: Tak for det. Jeg vil også gerne holde fast i det, som ministeren har gentaget en hel del gange, at der hele tiden er blevet administreret lovligt. Så må jeg spørge, første spørgsmål: Havde ministerens instruks i så fald ingen konsekvenser for administrationen, og to: Skal vi til en tidsperiode mellem den 10. februar 16, hvor instruksen sendes ud, og den 3. november 16, hvor det fremgår i et brev af 16. november 16 til ombudsmanden, at der ikke længere er verserende sager om adskilt indkvartering, og i ombudsmandens redegørelse, også på side 5, og nu læser jeg op, for der er refereret tidligere til den, men det gør det åbenbart nemmere at undlade at svare – der skriver ombudsmanden: Det fremgår endvidere af ministeriets brev af 16. november 2016, at udfaldet af visse af de sager, som Udlændingestyrelsen genoptog, var, at parterne blev indkvarteret sammen, fordi det ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at opretholde den separate indkvartering. Ombudsmanden fortsætter: Jeg har ikke kendskab til de nærmere forhold i de enkelte sager, men jeg går ud fra, at der her vil sigtes til de 8 tilfælde, hvor parrene efter det oplyste blev genforenet, efter Udlændingestyrelsens genoptagelse eller revurdering af sagen. Finder ministeren, at det stykke, jeg her har citeret fra ombudsmandens redegørelse, svarer til at sige, at der hele tiden er blevet administreret lovligt?

Formand Martin Nielsen: Tak. Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Altså, jeg tror jeg vil tillade mig at tage det nogenlunde under ét, for det er altså meget at det samme, der bliver spurgt til. Dog vil jeg lige sige til Astrid Krag, fordi det adskiller sig en lillebitte smule, at dét, jeg tilkendegiver på facebook, det jeg tilkendegiver alle andre steder, dét, jeg tilkendegiver i ministeriet, dét jeg tilkendegiver i pressemeddelelsen, det er jo, at jeg ønsker en så restriktiv linje som overhovedet muligt, men det ændrer jo bare stadigvæk ikke på, at der jo ikke er nogen, der er blevet pålagt at administrere ulovligt. Men jeg tror ikke, der er nogen, der kan være i tvivl om, at jeg ønsker en så restriktiv praksis som overhovedet muligt.

Og så i forhold til de spørgsmål, Josephine Fock og Sofie Carsten Nielsen i øvrigt kommer med her – og Astrid Krag er også lidt inde omkring ombudsmanden – altså, jeg vil bare for en god ordens skyld sige igen, jeg tager fuldstændig ombudsmandens redegørelse til efterretning. Jeg stiller ikke tvivl om dét, ombudsmanden skriver, og det har jeg i øvrigt gjort hele tiden. Og det er altså også sådan, at ombudsmanden hele vejen, eller inden han jo skriver sin redegørelse færdig, der har han jo alle de dokumenter, som han skal have. Og det vil altså sige, ombudsmanden er jo – det bliver jeg nødt til at sige – om muligt, nej, han er faktisk mere oplyst end I er, fordi han sidder med det hele. Og det synes jeg måske også, I bliver nødt til også på en eller anden måde i al ordentlighed at forholde sig til. Så er det jo sådan, at det er til Josephine det her – altså styrelsen kan jo ikke på et og samme tidspunkt opfatte det her som en instruks, altså pressemeddelelsen, og så samtidig adskille parrene. Altså, det kan jo ikke være sådan, at pressemeddelelsen 1:1 bliver opfattet som en instruks uden undtagelser, og så at der netop er nogen, ja ... undlade at adskille nogle af parrene. De undlader jo rent faktisk at adskille parrene 6 par, så man kan ikke fra styrelsens side på den ene

side, som du nu siger, det her er en instruks, den er fuldstændig ufravigelig og så på den anden side undlade at adskille 6 par. Det kan du jo godt se, og derfor så er der jo netop handlet efter jo det, ombudsmanden også siger her, at det jo ikke har været intentionen at pålægge nogen at skulle udføre en ulovlig praksis, og derfor synes så synes jeg sådan set, at vi skal lade det ligge til grund for det. Men altså igen, og også til Sofie Carsten Nielsen, der sidder ivrig og læser op fra ombudsmandens rapport, jeg har jo ikke på noget tidspunkt sagt, at jeg ikke tager det til efterretning, der står i ombudsmandens rapport. Det gør jeg, så hver gang du ligesom læser noget op og sider, kan du nikke ja til det, ja, så kan jeg jo bare sige, ja, det gør jeg jo, fordi jeg har jo taget det til efterretning.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Vi gør det nu, at vi lukker listen for alle dem, som ikke har stillet samrådsspørgsmål. Der er ca. 10 på listen. Dem der har stillet ... samrådsspørgsmerne, de får lejlighed for at komme på en ekstra gang til sidst, hvis man ønsker det.

Nu går vi lige videre med listen, men den er lukket nu. Hans Christian Schmidt, værsgo!

Hans Christian Schmidt: Jamen tak for det, men jeg synes jo faktisk, at når man sådan kigger på, at vi har siddet her og debatteret tingene, så er det jo helt fair og helt i orden. Altså det er da et engagement, som jeg synes, det er okay. Jeg har været herinde i så mange år, og jeg synes, det er da den rigtige måde, man skal have lov at stille de spørgsmål og mene dét, man gør. Så det vil jeg bare sige, det synes jeg er helt i orden. Men omvendt, så synes jeg jo også, at man sommetider er nødt til også at tillægge dét, ministeren siger, altså tillægge det værdi. Ministeren siger udtrykkelig, ja, jeg har taget ombudsmandens redegørelse til efterretning. Normalt vil det udløse tilfredshed ved politikere inde på Christiansborg og sige, nå – men det er dejligt. Så kan man slå op, og nu er der jo mange, der har læst de samme ting op igen, så jeg synes ikke, jeg gør noget forkert i lige også at læse det her op igen, fordi det er altså så godt, synes jeg. Ombudsmanden skriver: Jeg må herefter lægge til grund, at det ikke var ministeriets hensigt at pålægge Udlændingestyrelsen en praksis, hvorefter mindreårige asylansøgere, uden undtagelser, og dermed uden konkret vurdering af omstændighederne i det enkelte tilfælde, skulle indkvarteres og adskilles fra ægtefællen eller sammenleveren, og at det således ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Vi kunne jo sammen lige så godt komme frem til at sige, når ombudsmanden har sagt det. Når også ombudsmandens redegørelse er taget til efterretning, så kunne vi jo lige så godt være kommet frem til at sige: Jamen, så er det jo sådan, som det skal være. Og jeg kan da godt høre, at der er nogen, der også går lidt efter, om ikke man kunne få nogle andre ting ud af det her. Og det er jo fair nok rent politisk. Men kan skal så også bare sige, det er politisk. Og derfor synes jeg bare lige såvel, som vi måske sidder herovre og synes, at I spørger om det samme. Så er I jo også nødt til at acceptere, at ministeren vil sige, ministeren synes, ministeren har svaret på. Og da det heldigvis er sådan, at man må godt komme med kommentarer, så vil jeg undlade at stille spørgsmål, også af hensyn til, at jeg er helt enig med formanden, jeg

synes, at vi er ved at nærme os det her, hvor vi har kørt noget rundt i spørgsmålene, men også fordi jeg ønsker at sende et klart signal om, jeg synes, ministeren svarer usædvanligt godt og klart.

Formand Martin Henriksen: Så er det Holger K. Nielsen, værsgo!

Holger K. Nielsen: Ja, det er vi nogen, der ikke synes, det er jo derfor faktisk fortsætter lidt endnu. For lige at vende tilbage til Justitsministeriet, hvor der ... jeg kan forstå, der kommer en juridisk redegørelse den 19. februar – og ... eller i hvert fald en kontakt til dem, der kommer et eller andet i hvert fald fra dem. Og så siger du, at det er meget sædvanligt, at der er kontakt også til Justitsministeriet. Det ved jeg ikke, altså det tror jeg ikke er sædvanligt, man gør ved alle sager, det må jeg sige, det er nu ikke dét, som jeg tror, eller det er ikke min erfaring med det. Det er, hvis der er store problemer i en sag, så er det jo, man kontakter Justitsministeriet. Og det usædvanlige her er jo, at man kontakter Justitsministeriet 9 dage efter, at pressemeddelelsen/instruksen blev udsendt. Hvad var baggrunden for, at man gjorde det? Var det, fordi det blev opfattet, at der var nogle vanskeligheder i det? Man var på gyngende grund, eller hvad var baggrunden for det. Og hvad gik spørgsmålet ud på, og hvad var besvarelsen fra Justitsministeriet, og er der mulighed for, at vi kan få det oversendt?

Formand Martin Henriksen: Tak til Holger K. Nielsen, så er det Carl Holst, værsgo!

Carl Holst: Jeg er lidt forbavset over, at nogle kan stille spørgsmålstegn ... stille spørgsmål – gad vide om ombudsmanden ville have kommet til det resultat, han gjorde, hvis han havde vidst det, som vi nu ved. Det er faktisk ret krænkende over for en ombudsmandsinstitution, hvor hele fundamentet for den institution hviler på, at går man ind i en sag, så får man adgang til alle sagsakter. Og er man i et sagsforløb, hvor man finder ud af, at der er sager, man mangler, så er man forpligtet til at efterspørge dem, og en hvilken som helst offentlig myndighed er forpligtet til at udlevere dem. Har ministeriet oplevet i ombudsmandens arbejde, at man har nægtet at udlevere papirer, vil jeg gerne spørge ministeren om. Og så fremgår det, som jeg læser ombudsmandens redegørelse, ret tydeligt, at han er 100 % klar over, at der er et forløb med en pressemeddelelse, men den kan jeg høre, vi læser forskelligt. Men spørgsmålet til ministeren.

Formand Martin Henriksen: Minister!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, Hans Christian Schmidt. Der var, som du sagde ikke så meget spørgsmål i det, men en kommentar, og det har man nemlig retten til i et samråd.

Så er der Holger K. Jamen altså, jeg kan jeg vil selvfølgelig ikke redegøre for de overvejelser, der måtte have været ført med andre ministerier. Og det er jo dét, man kalder for ministerbetjening, det tror jeg du kender mere til end mange andre. Men det er også klart, og det må jeg sige, det er jo sådant set det afgørende, det er, at jeg var orienteret om, at der i visse tilfælde skulle gøres en undtagelse, og det blev også kommunikeret ud. Så altså, du kan jo spørge lige så tosset, du vil om, hvad der ligger i den aktoversigt, du har fået, men det er altså inden for rammerne af ministerbetjeningen, og så vil jeg bare lige sådan sige helt stilfærdigt generelt sige, vi har altså meget kontakt til Justitsministeriet selvfølgelig i Udlændingeministeriet, fordi det er det ministerium, som det nu er, og det tror jeg, står enhver klart.

I forhold til Carl Holst. Jeg kan sige helt klart, at alt hvad ombudsmanden har bedt om, også i denne her sag er jo selvfølgelig blevet udleveret. Og det er derfor, at det jo netop er lidt underligt eller spøjst, om man vil, når Astrid Krag siger, havde ombudsmanden da bare haft alle de her oplysninger. Altså man kan sige, Astrid Krag kunne have sluttet omvendt, havde ombudsmanden da bare ikke haft alle de oplysninger, altså fordi ombudsmanden er altså væsentlig bedre oplyst end Astrid Krag.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Så er det Johanne Schmidt-Nielsen, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Inger Støjberg, du plejer meget stolt at fortælle, at du er rigtig klar i spyttet. Det er du ikke i dag. Du svarer konsekvent ikke på de spørgsmål, vi stiller, og de er ellers virkelig simple, rigtig mange af dem er spørgsmål, man kan svare ja eller nej til. Du taler sort. Og du ændrer løbende forklaring. Jeg er selvfølgelig lidt ked af, at samrådet nu skal slutte, men jeg kan allerede nu fortælle, at vi nu gerne vil indkalde et nyt samråd, for vi får ikke svar på de spørgsmål, vi stiller.

Jeg har tre spørgsmål til dig. Det første handler om den facebook-besked, som du skrev den 21. maj, du har fået spørgsmålet mange gange, du har ikke svaret. Nu får du chancen for at svare. Du skriver: Jeg bad om at få parrene adskilt, den beslutning blev kendt ulovlig af ombudsmanden, og jeg blev tvunget til at ændre praksis, det er 11 dage siden, Inger Støjberg, at du selv skrev det på din facebook-side. Hvilken praksis ændrede du?

Spørgsmål nr. 2. Som der er blevet diskuteret her på samrådet i dag, var der også et samråd den 15. marts 2016. Der spurgte jeg dig flere gange, hvorfor man ikke kunne foretage en individuel vurdering af sagerne. Josephine fra Alternativet, som sidder ved siden af mig, spurgte om det samme. Vi spurgte dig: Minister, hvorfor kan der ikke foretages en individuel vurdering af sagerne. Du sagde til os, at i ... et eksempel, du kunne finde på, nemlig hvis parret på forhånd havde et

kongebrev her fra Danmark, så kunne man lave en individuel vurdering. Men derudover kunne man ikke lave individuelle vurderinger af sagerne. Det er jo en vildledning af Folketinget minister, for du har fortalt os i dag, at du fra starten var informeret om, at det ikke var lovligt at skille parrene ad, medmindre der foregik en individuel vurdering. Jeg spurgte dig til det den 15. marts 2016, hvorfor svarer du ikke?

Spørgsmål nr. 3. Skete der en individuel vurdering af par, hvor den ene eller begge var under 18, før instruksens af 10. februar 2016 – ja eller nej. Fordi ombudsmanden lyver jo, det tror jeg ikke, han gør. Men hvis du svarer nej nu, så siger ombudsmanden noget forkert. Skete der, minister, en individuel vurdering af sagerne, hvor én eller begge var under 18, før instruksens af 10. februar 2016?

Formand Martin Henriksen: Tak til Johanne Schmidt-Nielsen. Så er det Mattias Tesfaye, værsgo!

Mattias Tesfaye: Tak. I et interview med Politiken bragt for 2 uger siden kommenterede du Justitsministeriets henvendelse 19. februar, og jeg læser op, først spørger journalisten, ”men allerede 19. februar vurderer Justitsministeriet over for jer, at der skal foretages individuelle vurderinger. Hvorfor retter du ikke allerede ind dér og ændrer praksis?” Ministeren svarer igen, ”vi retter ind i det øjeblik, ombudsmanden sender sin rapport til os”. Journalisten spørger: ”Så det er ikke nok, at Justitsministeriets kronjurister vurderer det over for jer?” Ministeren svarer: ”Nej, vi retter ind i det øjeblik, at ombudsmanden sender sin rapport”. Er det korrekt citeret?

Formand Martin Henriksen: Marcus Knuth, værsgo!

...

Marcus Knuth: Jeg vil bare fatte mig i korthed og sige, at jeg er glad for, at jeg er glad for, at det her samråd snart er ved at være slut. Jeg synes, det er lidt en farce, at vi bruger så mange menneskers tid på at køre i cirkler igen og igen og igen. De spørgsmål, som Johanne Schmidt-Nielsen og Sofie Carsten Nielsen og Josephine Fock osv. stiller er jo det samme igen og igen og igen. Så kan det godt være, man ikke er tilfredse med svaret, og så kan vi tage endnu et samråd, og stille det samme spørgsmål igen. Jeg forestiller mig ikke, at svaret bliver markant anderledes, men altså ombudsmandens redegørelse er meget klar. Ministerens svar er meget klart – og ja, jeg er glad for, at vi har en så rummelig og upartisk formand, for ellers vil jeg mene, vi skulle have sluttet det her samråd for meget lang tid siden.

Formand Martin Henriksen: Tak til Marcus Knuth. Så tager vi ministeren, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja tak. Altså for det første, så har jeg aldrig nogensinde oplevet et samråd, hvor Johanne Schmidt-Nielsen har ment, at hun har fået svar på nogen som helst af de spørgsmål, hun har stillet. Så det må jeg sige, det ville være banebrydende og historisk, hvis det var sket i dag. Og jeg tror i øvrigt også, at det gjaldt, da det var den socialdemokratiske regering ..., der tror jeg faktisk heller aldrig Johanne Schmidt-Nielsen fik svar. Altså, man må virkelig sige, Johanne Schmidt-Nielsen har godt nok stillet mange svar ... eller spørgsmål i sit liv, uden at få svar, og det må da være trist. Men jeg har til gengæld ofte oplevet et samråd, hvor Johanne Schmidt afslutter med at sige, at jeg kan sige på baggrund af, at jeg overhovedet ikke har fået svar på noget som helst, så indkalder jeg til et nyt samråd. Og det kan jeg så også forstå, jeg bliver ikke skuffet i dag, fordi jeg bliver jo hverken skuffet i forhold til, at Johanne Schmidt ikke har fået svar på noget efter hendes egen mening, og jeg har heller ikke blevet skuffet til forhold til, om jeg blev indkaldt til et nyt samråd. Så – så langt, så godt.

Og så kan jeg bare i det hele sige i forhold til både Tesfaye og til Johanne Schmidt, der spørger ind til facebook, at altså jeg kan i det hele henholde mig jo til alt, hvad jeg har sagt her i dag. Jeg har hele tiden ønsket en restriktiv praksis på det her område. Det har jeg kommunikeret meget klart. Jeg har været i min rådgivning klar over, at der jo kunne være visse tilfælde, der var ... hvor man ville være undtaget, og der er blevet administreret efter den praksis, der skal.

Og så spørger Johanne Schmidt – jamen var der før, var der da en ... altså før instruksens blev sendt ud, var der da individuelle vurderinger. Ja, det var der både før og efter. Og så spørger Johanne Schmidt også til samrådet dér den 15 marts, og der kan jeg sige, at det jeg jo sagde i min tale ved samrådet, som jeg jo så fik opklaret, det var Dan Jørgensen, der havde indkaldt til det. Det var, og det her er så et citat: ”At der i helt særlige tilfælde kan være omstændigheder, som betyder, at vi skal gøre undtagelse. Det kunne jo fx være i det tænkte tilfælde, at et par er blevet gift i Danmark med kongebrev, men det ændrer ikke ved, at jeg har en klar og stærk holdning til, at mindreårige ikke skal bo sammen med en ægtefælle eller samlever i asylsystemet”, og det er så citat slut. Og som det fremgår af det citat, så nævnes kongebrevssituationen som ét eksempel. Og deraf, så følger jo, at der også er andre eksempler, ellers så ville, kan man sige, jo hele sætningsopbygningen jo være anderledes. Så kongebrevseksemplet, det er ét eksempel.

Og så i forhold til Tesfaye. Det der med at rette ind, jeg har også svaret på det før, så da jeg bruger altså ordvalget rette ind, så har det, kan jeg godt sige efter min måde at udtrykke mig på i forhold til, at jeg jo har taget ombudsmandens kritik til efterretning.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Astrid Krag!

Astrid Krag: Ja, tak for det. En kommentar og tre spørgsmål.

Første kommentar, altså både til Carl Holst og til ministeren selv, som begynder at være meget omsorgsfuld i forhold til ombudsmanden og siger, at det jo er krænkende – altså, man må bare sige, at ombudsmanden, han har haft alle sagsagter, og han har altså konkluderet, at pressemeddelelsen er en ministeriel instruks. Det er jo dét, der står, og det er det, han omtaler den som, og det gør han konstant hele vejen igennem, så det behøver man jo ikke ... jeg anklager ham ikke for noget som helst, jeg tager faktisk bare dét, han siger, for pålydende. Han har jo ikke hørt, hvad ministeren siger i dag, for det er jo først i dag, ministeren siger det. Og det kan jo så være spændende at høre, hvis man kan det, hvad han tænker om det efterfølgende. Men jeg er ikke ude på at krænke ombudsmanden. Jeg står jo faktisk for dét ombudsmanden konkluderer, nemlig at den pressemeddelelse er en ministeriel instruks. Så er det ryddet af vejen.

Så til mine spørgsmål. Det ene er egentlig bare at følge op på dét, jeg spurgte om før, for jeg fik ikke noget svar i forhold til, om det er Inger Støjberg på facebook fra den 21. maj, vi skal stole på eller Inger Støjberg her i dag? Inger Støjberg siger, men dét, der jo står på facebook, er, at jeg ønsker så restriktiv en praksis som muligt. Og det er jo ikke dét, der står på facebook. Der står, jeg læste også højt før, ”at da jeg sidste år blev opmærksom på det om barnebrude, skred jeg straks ind. Jeg bad om at få parret adskilt. Den beslutning blev kendt ulovlig af ombudsmanden, og jeg blev tvunget til at ændre praksis. Hvilken praksis var dét, ministeren blev tvunget til at ændre? Særligt bliver det svar jo interessant, når hun lige nu har sagt til Johanne Schmidt, at der blev foretaget en individuel vurdering før den ministerielle instruks, der nu i dag er en pressemeddelelse. Og det bliver der så også efter den ministerielle instruks. Men hvad er det så, ministeren snakker om her på facebook. Altså det kan simpelthen ikke være rigtigt samtidig alt det her. Og nu kan man ikke skyde på pressen, man kan ikke skyde på Politiken, man kan heller ikke skyde ombudsmanden ind imellem sig, for det er ministerens egne ord på facebook. Og jeg har læst højt nu, hvad ministeren har sagt, så ministeren kan ikke tage ordet igen og sige: Jamen, dét, der står, er, at jeg vil have så restriktiv ... det er ikke dét, der står. Det er ikke dét, der står. Det spørgsmål ...

Så bliver jeg nødt til at spørge i forhold til hele diskussionen om ombudsmandens overvejelser. Ombudsmanden siger jo altså, at han betragter denne her meddelelse som en ministeriel instruks, og han understreger jo, at det er myndighedernes ansvar at sikre, at de nødvendige retlige overvejelser er foretaget, inden en disposition, som den foreliggende, iværksættes. Det er sådan meget klart. Ombudsmanden siger meget klart, at embedsmændene i dit ministerie, inden de sender denne her pressemeddelelse til styrelsen, og så er den herefter en instruks fra ministeriet, der skal de foretage de her retlige overvejelser, så kan der jo kun være to muligheder her. Enten, så har de ikke foretaget dem, og dermed ikke levet op til dét, vi kan forstå er fuldstændig grundlæggende dansk forvaltningsret, altså fuldstændig grundlæggende pligt for embedsmænd, og det vil jeg så høre ministeren, hvis det er tilfældet, om hun så stoler på sine embedsmænd i det hele taget, eller også så har de foretaget det her, som de så tydeligt er forpligtet til, og så har ministeren valgt at overhøre det. Og det er jeg meget nysgerrig i at høre, hvilken af de to ting, der er på spil.

Og undskyld, der kommer et tredje spørgsmål, for jeg kan jo forstå, det bliver sidste gang, man har lejlighed til at spørge ministeren om noget i denne her sag, og jeg må sige, der er jo kommet mange nye forklaringer, og det vil jeg også sige til Marcus Knuth, det er jo derfor, vi stiller flere spørgsmål, fordi der kommer en ny forklaring fra ministeren løbende.

Og det sidste jeg bliver nødt til at spørge om, det er at følge op på dét, Mattias Tesfaye spørger ministeren om. Altså, jeg ved godt ministeren nu har sagt, hun ikke vil oversende til os den vurdering, der er fra Justitsministeriet, som man beder om, men ministeren får jo alligevel tilkendegivet i sit svar til Politiken, at der var en kritik dér, fordi hun siger nej, det var ikke nok, at de kom med deres kritik, vi skulle have ombudsmandens afgørelse, at så vil jeg gerne høre, om det sådan er normalt, at man ... om det sådan er normalt, at ministeren og ministeriet sådan ser stort på vurderingerne fra Justitsministeriet, for så er det i hvert fald en anden praksis, end da jeg selv var minister, hvor man altså tillagde kronjuristerne ovre i Justitsministeriet en stor vægt. Og ministeren behøver ikke sige igen, hun ikke vil oversende noget, vi kan jo bare tage ministerens korrekte citat og det interview, der er, med Politiken for pålydende. Og det synes jeg da er meget interessant at få svar på.

Formand Martin Henriksen: Tak til Astrid Krag.

Ministeren får lige lejlighed til at besvare spørgsmålene, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Tak for det. Jamen altså, det er jo simpelthen svært for mig at se, altså at se hvad ... altså hvordan eller at vide, hvordan Astrid Krag opfatter en facebook-opdatering, om du synes, det er klart eller uklart, eller hvordan du synes med det. Det eneste, jeg kan sige, det er, at jeg ved præcis, hvad jeg står for, og det en restriktiv linje på det her område, og det har jeg hele tiden både kommunikeret og også ageret efter i og med, at der jo er blevet strammet gevaldigt op.

Og så i forhold til pressemeddelelsen. Altså så har jeg jo sagt mange gange, men jeg gentager det meget gerne. At der jo var grundige drøftelser forud for pressemeddelelsen. Men de grundige drøftelser, de omhandlede altså noget andet, fordi det var diskussioner om indkvarteringsordningen, det handlede om og altså ikke om pressemeddelelsen. Og derfor, så var der jo ingen, der på daværende tidspunkt forholdt sig til, om pressemeddelelsens ordlyd var ulovlig, hvis den senere hen skulle gå hen og blive en instruks over for Udlændingestyrelsen. Og når ombudsmanden så siger, at pressemeddelelsen efter sin ordlyd var ulovlig, så skyldes det jo, at pressemeddelelsen efterfølgende blev til en instruks, fordi der ikke jo i forbindelse med, at pressemeddelelsen blev sendt var en egentlig skriftlig instruks til Udlændingestyrelsen. Og som jeg så jo også har sagt af mange omgange, så set i bagklogskabens lys, så havde jeg gerne set, at vi havde udsendt en instruks, hvor de her forbehold jo var skrevet ind. Men det blev der ikke, og det er sådan set ikke anderledes, end det har jeg sagt af flere omgange nu, at det påtager jeg mig jo så, at der ikke blev udsendt den her instruks, hvor at undtagelserne var skrevet ind. Men det ændrer jo bare stadigvæk ikke på, at der jo

blev kommunikeret den dag, da pressemeddelelsen bliver sendt ud, at der jo netop kan være undtagelser, og jeg går jo ud fra, at det også er derfor, det kan jeg jo lige så lidt vide, som Astrid Krag kan, men jeg går jo ud fra, at det er derfor, at ombudsmanden har konkluderet i sin redegørelse, skrevet i sin redegørelse, som han har – nemlig, at det jo ikke har været intentionen at pålægge Udlændingestyrelsen at administrere ulovligt.

Og så i forhold til dit spørgsmål omkring Justitsministeriet, der kan jeg bare sige, det kommer vi ikke nærmere. Du er nøjagtig, som jeg, bekendt med, hvad ministerbetjening er for en størrelse, og jeg går ud fra, at du også i din tid som minister, det kan jeg ikke bare gå ud fra, det ved jeg naturligvis, at der brugte du jo selvfølgelig også ... benyttede jo de embedsmænd, der var til ministerbetjening, og derfor ved du også godt, at man ikke fremlægger hverken notater eller andet, der har været som del af den ministerrådgivning, der er. Men dét, der jo står klart, og det er bare dét, der er det afgørende, det er, at jeg var orienteret om, at der i visse tilfælde skulle gøres en undtagelse, og at det jo også blev kommunikeret i sin tid.

Formand Martin Henriksen: Tak. Josephine Fock.

Josephine Fock: Ja, tak for det. Så for at tage ministerens sidste ord, der blev kommunikeret undtagelser ud, det er jo så ikke i overensstemmelse med dét, der står i ombudsmandens ..., men nu gider jeg ikke citere mere fra ombudsmandens rapport vel. Men nu citerer jeg så fra ministerens egen facebook tilbage til 11. februar 2016, den har jeg så nemlig fundet frem ikke. Og der skriver Inger Støjberg så, ”Grimhøj-moskéens talsmand Oussama El-Saadi tager fejl, vi skal ikke acceptere, at fx en 14-årig pige bor sammen med sin 28-årige mand på et asylcenter, fordi det er en del af deres hjemlands kultur. Derfor meddelte jeg i går, at man ikke kan bo sammen på vores asylcentre, før begge er 18 år. Og de par, der allerede bor på vores asylcentre skal skilles ad”, slut citat.

Og ministeren holder jo fast i, at nej men der blev lavet individuelle vurderinger og den gældende praksis blev videreført. Så vil jeg bare spørge, har ministeren så løjet over for Dansk Folkeparti i spørgsmål 302, der skriver ministeren: ”Jeg kan oplyse, efter at være blevet bekendt med problemstillingen, har bedt Udlændingestyrelsen sikre, at ingen mindreårige asylansøgere under 18 år fremadrettet kan indkvarteres sammen med deres ægtefælle eller sammenlever. Så det undrer mig jo lidt. Det undrer mig også lidt, at vi sidder i et samråd den 15. marts, det her samråd har vi været inde om, men fordi der får jeg meget klar opfattelse af, at den eneste måde, man kunne undlade at blive adskilt på, det var, hvis man havde et kongebrev. Og det vil sige, så er det jo misinformationer af Folketinget, det synes jeg jo er ret alvorligt. Det undrer mig såre.

Og så vil jeg også til sidst spørge, nu har vi snakket om de der 23 par, og vi har snakket om de 6 par, som fik lov til at være sammen, men var der så en individuel vurdering af samtlige 23 par, inden de blev adskilt? Det var jo så dem, hvor en del af dem blev tilbageført efter praksisændring ... eller undskyld, hvad det nu var for en ændring, som blev ændret ... var det samme som hidtil gældende praksis. Det er lidt svært at følge med i. Men helt kort: Har ministeren misinformeret

Folketinget den 15. marts, hvor hun siger, at den stort set eneste mulighed for ikke at blive adskilt, det er, hvis man har et kongebrev. Har ministeren misinformeret og svaret usandt i beskrivelsen eller besvarelsen til Dansk Folkeparti, hvor hun oplyser, at hun har bedt Udlændingestyrelsen sikre, at ingen mindreårige asylansøgere under 18 år fremadrettet kan indkvarteres sammen med deres ægtefæller.

Og hvis det er sandt, dét, som ministeren siger, at praksis ikke var blevet ændret, har der så været en individuel vurdering af de 23 par, som blev adskilt i helhold til hendes instruks.

Og det sidste spørgsmål er, at i det sekund ministeren bliver opmærksom på, at det er en ulovlig instruks, hvorfor er det så, hun ikke griber ind og får det stoppet med det samme.

Formand Martin Henriksen: Tak til Josephine Fock. Så er det Sophie Carsten Nielsen, værsgo!

Sophie Carsten Nielsen: Tak. Jeg har fire spørgsmål, som ministeren kan svare rigtig kort på, for hun kan svare ja eller nej.

Forvaltningsloven gør det forbudt at sætte skøn under regel. Er ministeren enig med mig i, at det er sådan, det skal forstås. Det er det første.

Det andet spørgsmål: Er det korrekt, at der adskilles par efter udsendelse af instruks 10. februar 2016, som ikke har fået en individuel vurdering. Ja eller nej. Og er det lovlig administration. Ja eller nej.

Tre: Er ombudsmandens redegørelse side 5 ikke en redegørelse for, at der foregik en ulovlig administration i den periode. Ja eller nej.

Og det sidste spørgsmål: Havde ministerens instruks ingen konsekvenser for administrationen. Ja eller nej.

Formand Martin Henriksen: Tak til Sofie Carsten Nielsen.

Så gør vi det, at ministeren får ordet, og derefter så får de tre samrådsspørgere mulighed for at komme igen, hvis de vil stille yderligere spørgsmål efterfølgende, og derefter kan ministeren så runde af.

Men nu er det ministeren, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, altså Josephine Fock stiller jo i virkeligheden to helt centrale spørgsmål. Blev der af de ... altså blev de par, de 23 par, som blev

adskilt, skete der en individuel vurdering. Jamen, det må der jo være blevet, fordi i og med der jo så er 6 par, der ikke blev adskilt, så må der jo altså være sket en individuel vurdering i de tilfælde.

Og så spørger du også om, hvorfor griber jeg ikke ind, når det nu står klart, at instruksen var ulovlig. Og det har jeg jo godt nok svaret på mange gange, at når man kan se, at der er flow i tingene, at der jo netop altså bliver forvaltet rigtigt, at der ikke bliver brudt internationale konventioner, så vil jeg jo mene, så kan man altså få meget at give sig til som minister, hvis man så først skal begynde med at udstede instrukser.

Så siger Sofie Carsten Nielsen, hun har fire konkrete spørgsmål. Til det første, der kan jeg sige, ja.

Til det næste, der kan jeg sige, at der skete en individuel vurdering.

Til det næste, der kan jeg sige, at ombudsmanden – ja, jeg har jo taget ombudsmandens rapport til efterretning.

Og det sidste, det var, hvad var det nu, dit spørgsmål var?

Sofie Carsten Nielsen: Havde ministerens instruks konsekvenser?

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, om instruksens konsekvenser – jamen, altså man kan jo sige, pressemeddelelsen, som den blev sendt ud gør jo, at vi vender det hele på hovedet, og det betyder jo, at parrene som udgangspunkt bliver adskilt, men det betyder jo ikke, at der ikke er undtagelser i det.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Inger Støjberg, altså hvis du hele tiden har vidst, at der skulle være en individuel gennemgang af alle sager, så har du jo løjet over for Dansk Folkeparti, dit støtteparti, den 9. marts 2016, for der skriver du i svaret på spørgsmål nr. 302: Jeg kan oplyse, at jeg, efter at være blevet bekendt med problemstillingen, har bedt Udlændingestyrelsen sikre, at ingen mindreårige asylansøgere under 18 år fremadrettet kan indkvarteres sammen med deres ægtefælle eller samlever. Det er et svar til Martin Henriksen, som sidder ved din side. Som sagt, hvis du på det tidspunkt vidste, at der skulle være en individuel gennemgang af hver eneste sag, for at undgå at komme i strid med dansk lov og med international lov. Hvorfor skriver du så det modsatte til Martin Henriksen?

Så vil jeg gerne opsummere, fordi det her er jo så sidste gang, jeg får ordet, fordi formanden synes, at samrådet skal slutte. Jeg vil gerne opsummere.

Den 21. februar ... undskyld den 21. maj, det er 11 dage siden, der siger du til Politiken: Vurderingen var, at instruksen var lovlig, da den blev udstedt. Du siger altså, at det var en instruks, du udsendte, og du siger, at den instruks blev vurderet af dine embedsmænd, og de sagde, den var lovlig. Nu siger du noget helt andet. Nu siger du, det var aldrig nogensinde en instruks, det blev det sådan til senere, men du kan ikke rigtig finde ud af hvornår, selvom dine embedsmænd samme dag betragter den som instruks, det står i notatet fra Udlændingestyrelsen, men du siger nu, det var ikke en instruks, og du siger, den blev ikke vurderet af embedsmændene. Altså det modsatte af, hvad du udtalte til Politiken den 21. maj 2017 – 11 dage siden. Samme dag, altså for 11 dage siden, der skriver du på din facebook, at din beslutning blev kendt ulovlig af ombudsmanden, og du blev tvunget til at ændre praksis. Du skriver altså, at det var en beslutning, du traf. Det var en beslutning, du traf om, at alle par skulle adskilles, uden en individuel vurdering. Den beslutning blev kendt ulovlig, og du blev tvunget til at ændre praksis, det er 11 dage siden, du skriver det på din egen facebook-side. Nu siger du, det har aldrig nogensinde været praksis, at der ikke skulle være en individuel vurdering, og du er ikke blevet tvunget til at ændre noget som helst, fordi praksis var fin hele vejen igennem. Derudover, derudover vil du ikke fortælle os, hvornår du blev advaret om af dit embedsværk, at den pressemeddelelse, du udsendte var blevet til en instruks. Og du vil heller ikke fortælle os, hvorfor du ikke straks, da du fandt ud af, at du faktisk havde foretaget dig noget ulovligt, og det har du jo indrømmet fuldstændig klart, det var ulovligt dét, du gjorde. Du vil ikke fortælle os, hvorfor du ikke straks, da du opdagede, du havde foretaget dig noget ulovligt, greb ind, sendte en ny instruks ud. Du vil heller ikke fortælle os, hvorfor du 9 dage efter, du udsendte den instruks spurgte Justitsministeriet til deres vurdering af din instruks. Ifølge Politikens kilder får du at vide, at den instruks er forkert, for der skal være en individuel vurdering. Men du vil ikke fortælle os, hvad den dialog gik ud på. Du vil ikke fortælle os, hvorfor du spurgte Justitsministeriet til din instruks.

Inger Støjberg, det her viser en minister, som er blevet magtfuldkommen. Og det viser en minister, som ikke svarer på de spørgsmål, hun får stillet i en dybt alvorlig sag – nemlig ikke en sag om du brød loven, fordi det har du jo indrømmet, du gjorde, og det har ombudsmanden klokkeklart skrevet, du brød loven – nej, i spørgsmålet der hedder, vidste du, at du brød loven. Fordi hvis du vidste det, Inger Støjberg, så er det i strid med ministeransvarsloven.

Alle de spørgsmål, vi har stillet i dag, som vi ikke har fået svar på. Dem stiller vi på skrift. Der er også spørgsmål, vi gerne ville have stillet, men som vi slet ikke er nået til. Dem stiller vi også på skrift. Og jeg vil gerne minde dig om, at du skal svare sandfærdigt på spørgsmål, du får stillet af Folketinget.

Formand Martin Henriksen: Tak til Johanne Schmidt-Nielsen. Så er det ministeren, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja, det var jo noget af en omgang, må jeg sige. Men nu har Johanne Schmidt jo ligesom ridset det hele op, så tror jeg også gerne, jeg vil have

lov til at ridse det hele op. Fordi som jeg også sagde i min tale for nu 4½ time siden, så foretog Udlændinge- og Integrationsministeriet jo forud for udsendelsen af min pressemeddelelse fra den 10. februar en vurdering af om mindreårige gifte eller samlevende asylansøgere i alle tilfælde kan indkvarteres separat i asylsystemet. Og som jeg også sagde, så var vurderingen, at der ville være tilfælde, hvor der af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser skulle gøres en undtagelse til udgangspunktet om en separat indkvartering. Og at Udlændingestyrelsen i disse tilfælde jo derfor skulle administrere ordningen i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, og det vi så sige, at man jo så i nogle tilfælde skulle indkvartere parrene sammen. Det fremgik jo så af de udkast til pressemeddelelsen, som jeg fik forelagt, og som indeholdt et forbehold, og af de drøftelser, som der jo også var om den generelle indkvarteringsordning, og det var jo drøftelser, der fandt sted i ministeriet bl.a. jo imellem ministeriets jurister og så mig. Og det forhold, at der jo i visse situationer skulle gøres en undtagelse, det har jeg også sagt tidligere, det havde jeg ærlig talt gerne set anderledes, men det var jo noget af dét, som vi jo drøftede, og som jeg blev meget bekendt med i forbindelse med de drøftelser, vi havde i ministeriet. Og på den baggrund, så var det jo så afgørende for mig, at den pressemeddelelse, som jeg udsendte i februar måned, altså der den 10. februar, den indeholdt en klar politisk tilkendegivelse fra mig om den generelle fremtidige indkvarteringsordning. Og derfor, så valgte jeg selv at beskrive den generelle indkvarteringsordning i pressemeddelelsen, så det politiske signal jo så til omverdenen stod fuldstændig tindrende klart i det tilfælde, det ikke havde stået klart tidligere, og det tror jeg nok i øvrigt, at det havde.

Pressemeddelelsen, den bliver jo så ikke umiddelbart den 10. februar fulgt op af andre skriftlige instrukser til Udlændingestyrelsen, som indeholdt et forbehold, og derfor, så blev min pressemeddelelse den eneste skriftlige instruks på det tidspunkt til Udlændingestyrelsen. Men det vil jo så også sige, at på det tidspunkt, hvor jeg sad og arbejdede med denne her pressemeddelelse, der havde dokumentet ikke karakter af at være en instruks, og det synes jeg bare er så helt afgørende, at du jo også Johanne Schmidt lige gør sig klart, og derfor så blev der jo netop heller ikke foretaget en juridisk vurdering af, om pressemeddelelsen efter sin ordlyd ville være lovlig, hvis den efterfølgende skulle læses som en instruks over for Udlændingestyrelsen. Og derfor, så har jeg ikke forud for udsendelsen af pressemeddelelsen drøftet den med mine embedsmænd, der har jeg jo ikke drøftet med mine embedsmænd, om selve dét, at jeg udsendte en pressemeddelelse, der indeholdt min politiske tilkendegivelse, ville være ulovlig, når den her undtagelse bliver taget ud. Så der forelå altså ikke en vurdering, og det ændrer bare ikke ved, at pressemeddelelsen i sin kategoriske og undtagelsesfri form ifølge ombudsmanden jo så var ulovlig, og det ændrer heller ikke ved, at det har jeg taget til efterretning. Men, og det synes jeg jo så er meget afgørende, jeg har selvfølgelig jo noteret mig, at ombudsmanden lægger til grund, at det ikke var ministeriets samlede intention at pålægge Udlændingestyrelsen at iværksætte en ulovlig praksis. Og derudover, så synes jeg også det skal fremhæves, at Udlændingestyrelsen jo hele tiden har administreret indkvarteringsordningen i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Det betyder, at Udlændingestyrelsen i et antal sager på intet tidspunkt har adskilt parrene, det var de 6 par, som vi har været inde på ad mange omgange, og det indgår også i ombudsmandens vurdering af sagsforløbet.

Og så står der jo sådan set tilbage spørgsmålet om, der er ting i det her forløb, der kunne have været håndteret bedre, og det sagde jeg allerede jo nu for 4 timer og 40 min. siden eller sådan noget, at det var der, fordi jeg ville faktisk gerne, hvis jeg ser sådan i bagklogskabens lys, så ville jeg gerne, at vi havde udsendt en instruks, hvor undtagelserne var skrevet ind, de forhold, der var. Det blev der ikke, men det blev til gengæld kommunikeret mundtligt.

Så helt specifikt i forhold til det spørgsmål, du stiller omkring det spørgsmål der så blev stillet fra Dansk Folkeparti, Martin Henriksens side i spørgsmål 302, så kan jeg sige, at jeg jo i det svar redegør for den generelle instruks, og deraf der fremgår det, og nu citerer jeg lige: ”Jeg har forstået, at Udlændingestyrelsen er i færd med at omsætte min generelle instruks i retningslinjer, der skal anvendes i konkrete sager”, og det er så citat slut ikke. Og at styrelsen så skulle omsætte den generelle instruks i retningslinjer til anvendelse i de konkrete sager, det afspejler jo netop, at den generelle instruks ikke var udtømmende. Og som nævnt, så skal jeg jo så være den første til at sige, det kunne godt have været klarere formuleret, men i øvrigt så vil jeg også lige sige, at det svar, altså på spørgsmål 302, det står jo ikke alene, fordi det bliver jo netop også fulgt op af et svar til Folketinget ganske få dage senere på det samråd, som Dan Jørgensen havde indkaldt til om barnebrude.

Formand Martin Henriksen: Tak. Jeg vil høre, om Johanne Schmidt-Nielsen vil følge op, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jeg har simpelthen stadig ikke fået svar på spørgsmålene. Og Inger Støjberg, de er ikke svære de spørgsmål, vi stiller. Du vil bare ikke svare på dem. Og jeg tror, at grunden til, du ikke vil svare på dem, det er, fordi du er på rigtig, rigtig dybt vand. Fordi du har ændret forklaring, og du har godt vidst, at du brød loven. Som sagt, vi stiller alle de her mange spørgsmål, som vi ikke kan få svar på skriftligt, og der må jeg bare minde dig om, at når man stiller skriftlige spørgsmål, så skal en minister tale sandt, det skal du også her, måske derfor, at du taler sort i stedet for at svare.

Så til dit forhold til Martin Henriksen, så må man jo bare sige, at du skriver i svaret, at ingen mindreårige asylansøgere under 18 år fremadrettet kan indkvarteres sammen med deres ægtefælle eller samlever – ingen, står der. Men det må I jo selv afklare.

Formand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, jeg tror ikke, der er så meget mere at sige til Johanne Schmidt i denne her omgang. Jeg har jo forstået, at jeg får lejlighed igen senere. Og ellers så som sagt, så skulle det også være meget overraskende, fordi det er meget, meget

sjældent Johanne Schmidt altså har fået, tror jeg, svar på de spørgsmål, hun har stillet i hvert fald i egen optik. Det er til gengæld meget, meget ofte, at hun indkalder til endnu et samråd, så det ser jeg frem til, og jeg ser også frem til den byge af spørgsmål, jeg går ud fra, jeg får skriftligt.

Formand Martin Henriksen: Josephine Fock, værsgo!

Josephine Fock: Ja tak. Jeg synes, det har været rigtig interessant at sidde her i dag. Det er kommet bag på mig. Jeg må sige, da jeg forberedte mig til samrådet her, der tog jeg udgangspunkt i, hvad du både havde udtalt til Politiken, og hvad du også havde udtalt til Danmarks Radio i søndags, og der sagde du, at du ikke vidste, at det var ulovligt, og så skriver du, det er rigtigt, at jeg retter i den pressemeddelelse undervejs, men det er under forudsætning af, og med den opfattelse, at det her, det er lovligt, og det er også dét, embedsværket mener. Så jeg troede, vi skulle have en lang diskussion om, hvad du vidste, og hvad du ikke vidste. Men det har vi jo ikke skulle have, fordi du erkender jo fuldstændig, at du har godt vidst, at selvfølgelig skulle der være en individuel vurdering af de her par. Det er bare ikke dét, der er sket. Du udsendte en pressemeddelelse, som er blevet konverteret til en instruks, fordi den er blevet udsendt i to mails. Den ene er den rene pressemeddelelse, den anden det er en mail med pressemeddelelse inkl. en opgørelse over, hvilke har, som er indkvarteret sammen. I din instruks, der står der, de skal skilles ad med det samme. Det er helt klart sådan, dit system agerer. De her mennesker, de bliver skilt ad med det samme. Der bliver sendt breve til dem – jeg har et eksempel her fra 3. marts, hvor de skriver: Som følge af din meddelelse af 10. februar, så kan mindreårige asylansøgere ikke længere indkvarteres sammen med en ægtefælle en samlever. Dette gælder også, selvom parret har fælles børn. På den baggrund bliver de her par skilt ad. Vi har et samråd den 15. marts, hvor både Johanne Schmidt-Nielsen og jeg spørger ind til – jamen, kan vi do ikke have en individuel vurdering. Der er nogle af de her par, der gerne vil være sammen. Der er nogle af de her par, som er kommet til Danmark sammen. Du svarer helt klart nej, der skal ikke være en individuel vurdering. Der kan være enkelte tilfælde, herunder fx et par med kongebrev, og der er åbenbart et konkret eksempel med et par med kongebrev, som kan få lov til at blive boende sammen. Du giver os helt klart indtryk af, at du administrerer benhårdt, og de bliver adskilt med det samme. Det er også dét, du skriver i dit facebook-opslag fra den 11. februar 16. Det er også dét, du skriver i dit facebook-opslag fra den 11. februar 16. Det er dét, du skriver i dit facebook-opslag fra den 21. maj. Det er også dét, du svarer til Dansk Folkeparti, så hvordan er det, du kan sidde her og sige til os – jamen, det er ikke nogen instruks, fordi det vidste jeg godt ville være ulovligt. Men jeg udsendte en pressemeddelelse i stedet for, som i øvrigt blev udsendt af to hug – én med en ren pressemeddelelse, en anden med en pressemeddelelse vedhæftet en opgørelse over de mindreårige par, der er boende i Danmark. Det er jo helt skævt det her. Det er virkeligt – ja, det kommer bag på mig. Så vi bliver nødt til at følge op med skriftlige spørgsmål, og selvfølgelig indkalde til et nyt samråd.

Formand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jamen, det vil jeg jo så se frem til. Men altså jeg vil sige i forhold til spørgsmålet om individuel vurdering. Altså du kan jo ikke få et klarere bevis på det, kan man sige, end der er 23 par, der bliver adskilt, og der er 6 par, der ikke bliver adskilt. Så der bliver jo netop foretaget en individuel vurdering.

Og så som jeg også siger i samrådstalen, jeg vil lige citere det igen, fordi der må være et eller andet, du ikke lige har hørt, fordi der siger jeg jo dér, det er så et citat: ”At der i helt særlige tilfælde kan være omstændigheder, der betyder, at vi skal gøre en undtagelse”. Det kunne jo fx være i det tænkte tilfælde, at et par er gift i Danmark med et kongebrev, men det ændrer ikke ved, at jeg har den meget klare og stærke holdning til, at mindreårige ikke skal bo sammen med en ægtefælle eller en sammenlever i asylsystemet. Og som det jo netop fremgår af det her citat, så nævnes kongebrevets situation jo som et eksempel, og deraf så følger jo også, at der også kunne være andre eksempler. Ellers så ville der jo ikke ... ellers ville jeg jo ikke sige fx på grund af kongebrevet, så vil jeg sige, at der vil være det tilfælde, at hvis man er gift her i Danmark med et kongebrev. Det siger jeg jo ikke. Jeg siger, at der vil fx være det tænkte tilfælde at bummelum, bummelum. Så altså det viser netop, at der er andre også. Og jeg gætter ikke på, at de 6 der, der er uadskilt, at de alle sammen er gift med kongebrev. Så jeg vil bare sige – praksis viser jo så, at der netop sker en individuel vurdering.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Josephine Fock, værsgo!

Josephine Fock: Ja, og så siger du på samrådet, så for at summere op, for det første, så er vi ved at udarbejde nye retningslinjer som generelt sikrer, vi ikke har barnebrude i de danske asylcentre, og for det andet, så har jeg sørget for, at de par, der var indkvarteret sammen enten nu er indkvarteret adskilt eller som udgangspunktet vil blive det inden for kort tid. Og dermed, så viser du jo helt tydeligt, at du ændrer praksis, har ændret praksis. Og jeg synes, det er modigt af dig at sige, at der slet ikke er blevet ændret praksis. Fordi det har vi jo dokumentation for også i ombudsmandens rapport, at det er der.

Formand Martin Henriksen: Minister!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Jeg tror bare lige du skal fæstne dig ved ordet generelt.

Formand Martin Henriksen: Josephine Fock, vil du have ordet igen? Sofie Carsten Nielsen, værsgo!

Sofie Carsten Nielsen: Tak. Jamen, jeg kan fuldt og helt bakke op om Johanne Schmidt-Nielsens opsummering. Så blot to pointer. Ministeren siger på samrådet i dag, at pressemeddelelsen bliver ikke vurderet af embedsværket, og det står i modstrid til dét, som ministeren selv siger i interview 21.5. til Politiken og til Danmarks Radio den 23.5., hvor ministeren siger det modsatte, at den er vurderet lovlig. Så det har vi jo til gode at finde ud af, hvad det egentlig er ministeren mener her.

Og den anden pointe, ministeren siger på samrådet i dag, at alle de par, der blev adskilt var blevet individuelt vurderet, også selvom de jo så senere får en vurdering og kommer tilbage sammen, sådan som 8 par gjorde. Det virker også usammenhængende i betragtning af ombudsmandens redegørelse side 5, som jeg tidligere har været inde på, om ikke i direkte modstrid, så ganske usammenhængende, og det må jo kunne dokumenteres, at alle de par, der blev adskilt fik en individuel vurdering, så det følger vi selvfølgelig op på skriftligt og med et yderligere samråd.

Formand Martin Henriksen: Tak til Sophie Carsten Nielsen. Så er det ministeren, værsgo!

Udlændinge- og Integrationsminister Inger Støjberg: Ja tak. Jamen man kan jo sige, det sidste var vel mere sådan en opsummering ud fra, hvordan Sofie Carsten Nielsen ser tingene. Vi ser jo åbenlyst ikke helt ens på de her ting. Men jeg vil bare sige for mit vedkommende at opsummere, at der skal ingen tvivl herske om, at jeg har haft et ønske og har stadigvæk et ønske og et mål om at beskytte de her piger. Og det har jeg, fordi vi lever i Danmark, og her der lever vi endnu engang efter det værdisæt, man har ret til at vælge sit eget liv, og man har dermed også ret til at vælge sin egen ægtefælle.

Når man så ser på, hvad skete der så efterfølgende. Så skete der jo rent faktisk dét, at fire af de her piger sagde nej tak til at komme tilbage til deres mænd. Jeg tror, det har formodning for sig, at det kunne være mænd, de ikke selv har valgt, men som de er blevet tvunget til at være sammen med. Og under normale omstændigheder, og det ved jeg jo, det har jeg jo fornemmet på de her 5 timer cirka, vi har været sammen her, at det så ikke er normale tilstande, men under normale omstændigheder, så vil jeg mene, at det vil være en stærk værdi, forhåbentlig for os alle sammen, og det tror jeg, det er, at man også som pige, ung pige i Danmark lever et frit liv, og at man selv vælger sin ægtefælle. Så jeg kan i hvert fald bare konkludere, at så jeg vælger at sige det selv også, at vi har reddet fire piger her fra at bo sammen med en mand, de ikke ønsker at bo sammen med, og det er jeg ganske godt tilfreds med, selvom jeg må sige, at jeg er ulykkelig over, at der jo så er netop eksempler på piger, der kommer til Danmark, som ikke selv har valgt deres ægtefælle, men som vi i et statsfinansieret asylsystem var ved at komme til at bakke op om, kan man sige, den middelalderlige måde at leve på, og det har jeg ikke ønsket. Så derfor så har mit hensyn hele tiden

været at beskytte pigerne. Men det ved jeg godt, det fylder ikke meget her, men det fylder meget for mig.

Formand Martin Henriksen: Tak til ministeren. Jeg vil høre, om Sofie Carsten Nielsen lige vil følge op, værsgo!

Sofie Carsten Nielsen: Jamen tak for ministerens afrunding, insinuationerne tror jeg, vi gemme til en anden gang, og så glæder vi os rigtig meget til at følge op med spørgsmål forvaltningsloven og konventionerne og de lovbrud, som vi spørger ind til. Tak.

Formand Martin Henriksen: Vi siger tak til ministeren og tak til embedsfolk og tak til samrådsspørgerne, til tilhørerne, der har fulgt med derude. Hav en fortsat god dag. Og tak til pressen naturligvis.